Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ
Αριθμός Αδείας 3645
ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7

ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος

10 ΙΟΥΛΙΟΥ 2015 Τῶν 45 Μαρτύρων ἐν Νικοπόλεει Ἀρμενίας, Μυρίων (10.000) ὁσίων μαρτύρων τῆς Νιτρίας, Ἀπολλωνίου μάρτυρος

ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2077

Η ΕΥΡΩΠΗ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΜΕ, ΑΛΛΑ ΜΑΣ ΠΛΗΓΩΝΕΙ...

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ***

ΜΟΛΟΝΟΤΙ τὸ «ΟΧΙ» τοῦ προσφάτου δημοψηφίσματος δὲν σήμαινε, κατὰ τὶς ἐπίσημες τουλάχιστον δηλώσεις, ἄρνηση καὶ ἀπόρριψη τῆς Εὐρώπης, στὴν ὁποία θέλουμε πολιτικὰ νὰ ἀνήκουμε, προσφέρει τὴν εὐκαιρία γιὰ κάποιες σκέψεις ὡς πρὸς τὴν βαθύτερη σχέση μας μαζί της. Ὁ καλὸς γνώστης τῆς ἱστορίας ἔχει τὴν ἀδιάσειστη βεβαιότητα, ὅτι πνευματικὰ καὶ κοσμοθεωριακὰ δὲν «ἀνήκομεν εἰς τὴν Δύσιν», ἀλλὰ στὴν «καθ' ἡμᾶς» ρωμαΐικη - ἑλληνορθόδοξη «Ἀνατολήν», ὡς «πρωτότοκοι» ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς» (Ρωμ. 8,29) ὅλης τῆς Ὀρθόδοξης οἰκογένειας. Οἱ σύγχρονες ἐξελίξεις ὅμως στόν χῶρο τῆς «νεοταξικῆς» καὶ «νεοποχίτικης» Εὐρωπαϊκῆς Ἡγεσίας ἐπέτρεψε στὴν Εὐρώπη μας νὰ ἀποκαλύψει τὸ ἀληθινὸ πρόσωπό της. Αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία τῶν παρακάτω σκέψεων.

* * *

1. Ἡ ἕνταξη τῆς Χώρας μας στὴν «Ἑνωμένη Εὐρώπη» (ΕΕ.) συνδέθηκε ἀπ' ἀρχῆς μὲ τὰ χιλιαστικὰ ὁράματα καθολικῆς εὐημερίας τοῦ δυτικοῦ κόσμου, ποὺ προπαγανδίζονται γιὰ τὴν ἀπρόσκοπτη διακίνηση τῶν συνθημάτων καὶ τὴ χειραγώγηση τῆς κοινῆς γνώμης κατὰ τὶς διαθέσεις τῆς (πραγματικῆς!) παγκόσμιας ἡγεσίας. Δὲν γνωρίζω, ἂν ἡ (ἀντισυνταγματικὴ) ἀποφυγὴ τοῦ δημοψηφίσματος, γιὰ ἕνα τόσο σημαντικὸ γιὰ τὸ Ἔθνος μας βῆμα, ὀφειλόταν στὴν προσπάθεια νὰ μὴ φανερωθεῖ ὁ σκεπτικισμὸς τοῦ λαοῦ μας, ὁ ὁποῖος ἔτσι ἀγνοήθηκε ἐπιδεικτικὰ ἀπὸ τὴν ἡγεσία του, ποὺ θὰ βαρύνεται ἀμετάκλητα μὲ τὴ δυναστικὴ αὐτὴ ἀπέναντί του στάση της. Ἡ πολιτικὴ Ἡγεσία αὐτοῦ τοῦ τόπου, μαζὶ μὲ ἕνα μέρος τῆς Διανόησης, κινούμενη στὸ μεταδιαφωτιστικὸ κλίμα, εἶδε τὴν ἕνταξη τῆς Ἑλλάδος στὴν Ε.Ε. ὡς ἐκπλήρωση τοῦ μόνιμου στόχου τῶν «βυζαντινῶν» καὶ «μεταβυζαντινῶν» Ἑνωτικῶν καὶ ὁλοκλήρωση τῆς ἀδιάλειπτης ἔκτοτε προσπάθειάς τους.

Βέβαια, ἦταν ἀρκετὴ ἡ ἀνάφλεξη τῆς Βαλκανικῆς ἀπὸ τὴν εὐρωπαϊκὴ πολιτικὴ γιὰ τὴ διάλυση τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ κυρίως ἡ κρίσιμη γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες ἀναθέρμανση τοῦ λεγομένου «Μακεδονικοῦ» καὶ κατ' οὐσίαν «Σκοπιανοῦ» προβλήματος, γιὰ νὰ συνειδητοποιήσουν -σὲ βαθμὸ βέβαια ἀπροσδιόριστο- ἀκόμη καὶ οἱ φανατικοὶ εὐρωπαϊστὲς τοῦ ἑλλαδικοῦ χώρου, ὅτι Ε.Ε. σημαίνει οὐσιαστικὰ θεραπεία τῶν συμφερόντων τῶν ἰσχυρῶν τῆς Ἑνώσεως καὶ αὐτοπαράδοση τῶν μικρῶν ἐθνῶν στὴ διάθεσή τους. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔδειξε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προσφάτου δημοψηφίσματος.

Τὸ «δάκρυ», σὲ κάποια στιγμή, τοῦ τότε Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας Κων. Καραμανλῆ ἴσως, πέραν τῆς λύπης του γιὰ τὸ παιζόμενο παιχνίδι εἰς βάρος τοῦ τόπου καταγωγῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Τὸ Π.Σ.Ε. πιέζει τὴν Ὀρθοδοξίαν διὰ μετάβασιν εἰς κοινὴν μὲ τοὺς αἱρετικοὺς δρᾶσιν

Η ΛΕΓΕΩΝ ΤΟΥ Π.Σ.Ε. ΘΕΡΙΕΥΕΙ ΚΑΙ ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΕΙ ΤΗΝ ΕΝΟΡΧΗΣΤΡΩΣΙΝ ΤΗΣ ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Ἀποκαλυπτικὴ ἦτο ἡ τελευταία συνεδρίασις τῆς Ἐπιτροπῆς «Πίστεως καὶ Τάξεως» εἰς τὴν Ρουμανίαν. Τὸ Π.Σ.Ε. ὁρίζει ὡς νέαν στοχοθεσίαν τὴν κατεύθυνσιν πρὸς κοινοὺς ἀγῶνας ὅλων τῶν αἱρέσεων, προφασιζόμενον τὰ κοινωνικὰ ζητήματα. Κύριοι ἀρωγοὶ τῶν σχεδίων αὐτῶν ὁ Μακ. Πατριάρχης Ρουμανίας καὶ τὸ «δεξὶ χέρι» τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος πρέπει νὰ ἀπορρίψη τὸ κείμενον περὶ «Ἐκκλησίας» τοῦ Π.Σ.Ε., ὡς εἶχον προτείνει οἱ πέντε Μητροπολῖται καὶ νὰ ἀποχωρήση παντελῶς ἀπὸ αὐτό.

Ἀπὸ τὴν 17ην ἕως τὴν 24ην Ἰουνίου 2015 συνεδρίασε ἡ ἐπιτροπὴ «Πίστις καὶ Τάξις» τοῦ λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ κύριον ὄργανον τῆς ἐνορχηστρώσεως τῆς πανθρησκείας τῆς Νέας Ἐποχῆς. Μετὰ ἓαδυτάτης λύπης ἐπληροφορήθημεν ὅτι τὴν συνεδρίασιν αὐτὴν κακῶς, κάκιστα ἐφιλοξένησε ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας, ἡ ὁποία δὲν ἐσεβάσθη οὔτε τὰ πλέον τίμια τῆς Ὀρθοδοξίας μας, καθὼς τὰ μέλη συνεδρίασαν καὶ κατέλυσαν εἰς Ἱερὰν Μονήν, καὶ μάλιστα τὴν Ἱ. Μονὴν Caraiman. Σκοπὸς τῆς παρούσης συνεδριάσεως ἦτο ἡ χάραξις τῆς πορείας τοῦ ΠΣΕ διὰ τὰ ἔτη 2015 ὡς καὶ 2020, δηλ. -ὅπως δὰ καταδείξωμεν εἰς τὴν συνέχειαν- ἡ ἐνταντικοποίησις τῆς μείξεως τοῦ συνονθυλεύματος τῶν αἱρέσεων μετὰ τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἡ «ἀνανεωμένη» ἐπιτροπὴ «Πίστεως καὶ Τάξεως»

Ἡ τελευταία αὐτὴ συνεδρίασις διέφερε ἀναφορικῶς μὲ τὸ παρελθόν. Μετὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς ὁλομελείας τοῦ ΠΣΕ εἰς τὸ Busan τὸ 2013 ἀπεφασίσθησαν οἱ νέοι κανόνες λειτουργίας βάσει τῶν ὁποίων ἡ ἐπιτροπὴ διὰ τὴν «Πίστιν καὶ Τάξιν» ἀνασυνεστήθη καὶ λειτουργεῖ πλέον μὲ 49 μέλη τὰ ὁποῖα ἐκπροσωποῦν 33 ὁμολογίες καὶ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐνῶ συμμετέχουν ἐνεργῶς καὶ οἱ Παπικοί.

Παράλληλα εἰς τὴν νέαν ἐπιτροπὴν ἀπεφασίσθη ἡ ἐκλογὴ πέντε ἀντιπροέδρων, διὰ νὰ βοηθήσουν εἰς τὸ ἔργον τὴν κεντρικὴν συντονίστριαν, τὴν γυναῖκα - ἱερέα τῆς «Ἑνωμένης Μεταρρυθμισμένης Ἐκκλησίας» τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου κ. Σούζαν Ντέρμπερ. Δυστυχῶς, ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀντιπροέδρους ἐξελέγη ὁ Ἱερώτατος Μητρ. Σασίμων κ. Γεννάδιος, ἕνας ἀπὸ τὰ πλέον ἔμπιστα πρόσωπα τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰ χέρια περνοῦν τὰ κρισιμώτερα ζητήματα τοῦ Πατριαρχείου. Ὁ Μητρ. Σασίμων λοιπὸν βοηθεῖ πλέον ἐπισήμως μία αἱρετικὴ γυναῖκα - ἱερέα. Ὁ Μητρ. κ. Γεννάδιος κατέχει καὶ ἄλλες ἐξέχουσες θέσεις εἰς τὸ τερατῶδες ΠΣΕ, ὡς ἕνας ἐκ τῶν τεσσάρων «ἐφόρων» αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀντιπρόεδρος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς. Μὲ ἁπλούστερα λόγια: ὁ Ἱερώτατος εἶναι ὁ κομβικὸς «ἀρχιδιάκονος» τοῦ ΠΣΕ, ἐμπλέκων καὶ ἀναδεικνύων τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον πλέον ὡς κύριον ἄξονα αὐτῆς τῆς δαιμονιώδους συναθροίσεως τῆς πανσπερμίας τῶν αἱρέσεων!

Τὸ ἀνόσιον ἔργον τῆς ἐπιτροπῆς «Πίστεως καὶ Τάξεως»

Ἡ ἐπιτροπὴ «Πίστις καὶ Τάξις» γενικῶς ἔχει ὡς προορισμὸν – ὅπως ἀναφέρεται ἐπισήμως- νὰ ὑπηρετήση τὴν ὁλέθριον πορείαν «τῆς ὁρατῆς ἑνότητος εἰς μίαν πίστιν καὶ εἰς μίαν εὐχαριστιακὴν κοινωνίαν» ὅλων τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ποὺ μετέχουν, καὶ εἰς τὴν πρόσφατον συνεδρίασιν αὐτὴν τῆς Ρουμανίας εἶχε εἰδικώτερον σκοπὸν «νὰ κρίνη

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Θεολογικοὶ διάλογοι χωρὶς ἀποτέλεσμα

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΕΙΝΑΙ ὑπερβολικὸς ὁ ἰσχυρισμὸς πολλῶν ἀνθρώπων πὼς τάχα οἱ κοινωνικές σχέσεις, οἱ κοινές ἐκδηλώσεις, οἱ συνομιλίες καί οἱ διάλογοι λύνουν τά προβλήματα πού ὑπάρχουν στόν κόσμο, τά κοινωνικά, πολιτικά, ἐπιστημονικά, ἐκκλησιαστικά κ.ἄ. Πιστεύουν ὅτι μποροῦν νά ὁδηγήσουν πρός τή λύση καί νά ἐπικρατήσει παντοῦ ἠρεμία καί ἀνέμελη συνεργασία. Στά κοινωνικά καί πολιτικά προβλήματα μπορεῖ νά συμβάλλουν μερικῶς, ὅταν οἱ διαλεγόμενοι συμφωνοῦν μέ ἀμοιβαῖες ὑποχωρήσεις. Στά ἐκκλησιαστικά ὅμως θέματα, κυρίως αὐτά πού ἔχουν σχέση μέ τόν οἰκουμενισμό, δέν ἰσχύει κάτι τέτοιο.

Οἱ θεολογικοί διάλογοι μεταξύ Ὀρθόδοξων καί ἑτερόδοξων δέν ἔχουν ἀποτελέσματα, γιατί δέν ὑπάρχει ἡ ἀγαθή προαίρεση στούς ἑτερόδοξους νά βροῦν τό δρόμο πού ἔχασαν. Ἄν ὑπῆρχε, οἱ διάλογοι θά ἦταν γόνιμοι καί θά τούς ὁδηγοῦσαν στήν ἐπιστροφή πρός τήν μία Ἐκκλησία.

Οἱ διάλογοι μέ τούς ἑτερόδοξους πού διεξάγονται ἐπί δεκαετίες τώρα, δέν ἔχουν κανένα οὐσιαστικό ἀποτέλεσμα. Οὔτε ἕνας ἑτερόδοξος δέν συναισθάνθηκε τήν ἀπομάκρυνσή του ἀπό τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως. Δέν εἴδαμε πουθενά καί σέ κανένα βήματα ἐπιστροφῆς. Καί οἱ ἡμέτεροι οἰκουμενιστές ἐπιμένουν καί πρωτοστατοῦν στούς θεολογικούς διαλόγους, πιστεύοντας ὅτι κάτι σπουδαῖο πετυχαίνουν! Πολλές φορές μέ τίς ὑποχωρήσεις καί τούς συμβιβασμούς τους σκανδαλίζουν τούς πιστούς, ἀλλά αὐτό δέν ἐνδιαφέρει. Ἐλπίζουν ὅτι σιγά-σιγά θά ἀποδεχτοῦν αὐτά πού ἀποφασίζουν γιά λογαριασμό τους, ἀφοῦ τυχαίνει νά εἶναι ἀνώτεροι κληρικοί, στούς ὁποίους ἐπιβάλλεται σεβασμός καί ὑπακοή. Γιά ἐκείνους πού τυχόν δέν θά πειθαρχήσουν, ἔχουν τήν διαδικασία τοῦ ἀφορισμοῦ καί τῆς ἀκοινωνησίας!

Μεγάλη εὐθύνη στούς διαλόγους καί τόν οἰκουμενισμό γενικότερα ἔχει τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, τό ὁποῖο δέν ἔχει ποίμνιο στήν Πόλη καί ἀσχολεῖται μέ τούς ἀμετανόητους αἱρετικούς, τούς παπικούς καί προτεστάντες. Ὁ ἀείμνηστος μοναχός Θεόκλητος Διονυσιάτης ἔλεγε σχετικά: «Ποῦ ἐγεννήθη τό θέμα τοῦ διαλόγου; Ποῦ ἀλλοῦ; Εἰς τό Φανάρι! Δέν ἀντιτιθέμεθα εἰς πᾶσαν ἰδέαν διαλόγου μετά τῶν αἱρετικῶν. Ἡ Ἐκκλησία ἀνά τούς αἰῶνας κηρύττει τήν Ὀρθόδοξον πίστιν. Καί στούς θέλοντας νά διαλεχθοῦν, δέν ἀρνεῖται. Σημειώνομεν τήν δυσφορίαν μας μόνον, ὄχι δι' αὐτόν τοῦτον τόν διάλογον, ἀλλά διά τήν συνέχουσαν τό Φανάριον παθολογικήν ἐπιθυμίαν τοῦ διαλέγεσθαι καί διά τήν ἐλαστικότητά του περί τά θέματα τῆς πίστεως, μέ συνέπειαν νά φθείρεται ἡ Ὀρθοδοξία» (Ὀρδόδοξα μελετήματα, 1974, σελ. 68).

Τόν κίνδυνο τῆς φθορᾶς τῆς Ὀρθοδοξίας ἀπό τούς διαλόγους καί τόν οἰκουμενισμό δέν τόν ἔχουν συνειδητοποιήσει ὅλοι ὅσοι βρίσκονται ἐντός τῆς Ἐκκλησίας. Τόν θεωροῦν ὑπερβολικό καί ἀμφισβητοῦν ἐκείνους πού μιλοῦν γι' αὐτόν. Οἱ ἴδιοι ὅμως δέν ἔχουν κάποιο ἀντεπιχείρημα. Ἁπλά ἀκολουθοῦν τούς κληρικούς πού εἶναι συμβιβασμένοι μέ τόν κόσμο καί δέν ἔχουν τήν ἀναγκαία εὐαισθησία στά θέματα τῆς πίστης. Χρειάζεται ἐγρήγορση καί ἐκεῖνοι πού προσπαθοῦν νά διαφωτίσουν τό λαό ἐπιτελοῦν ἔργο θεάρεστο.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Περί τοῦ ζητήματος τῆς πνευματικῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἁγίου Ὄρους.** Σελ. 5
- **Quo vandis Europa? (Ποῦ πηγαίνεις Εὐρώπη;).** *Τοῦ* ***κ. Παύλου Ἀθ. Παλούκα.*** Σελ. 5
- **«Ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν δικαίωσιν τοῦ πολύπαθου Κυπριακοῦ λαοῦ». «Ἔως πότε, ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ὁ ἀληθινός, οὐ κρίνεις...;» (Ἀποκ. στ΄10).** *Τοῦ* ***Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ. Χρυσοστόμου Β΄.*** Σελ. 8
- **Ἡ Συνέλευσις Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων Ἀμερικῆς κατὰ τοῦ «γάμου» ὁμοφύλων.** Σελ. 8

Μετὰ τὸ Δημοψήφισμα

Ἡ Χώρα μας μετά καί τό δημοψήφισμα ἔχει εἰσέλθει σέ πολύ δύσκολη κατάσταση. Ὁ Ἑλληνικός λαός μέ μεγάλη πλειοψηφία ἀποδοκίμασε τίς προτάσεις τῶν εὐρωπαίων ἑταίρων καί τώρα βρίσκεται ἀπομονωμένος. Ἔτσι ἡ εὐρωπαϊκή κοινότητα ἔχει περιέλθει σέ ἕνα τεράστιο χάσμα ἐμπιστοσύνης μεταξύ τῶν δύο πλευρῶν. Οἱ εὐρωπαῖοι θέλουν νά τιμωρήσουν τόν Ἑλληνικό λαό, ἀφ' ἑνός διότι δέν τίμησαν τούς εὐρωπαίους φορολογούμενους πού ἔχουν βοηθήσει τήν Ἑλλάδα ὅλα αὐτά τά χρόνια, ἐνῶ αὐτή ἔχει κατασπαταλήσει τά χρήματα πού τῆς ἔχουν δοθεῖ, ὅπως λένε ψευδῶς, καί ἀφ' ἑτέρου θέλουν νά τιμωρήσουν τήν ἀνεύθυνη Ἑλληνική κυβέρνηση ἀλλά καί τόν Ἑλληνικό λαό πού ὄχι μόνο ἔχει κατασπαταλήσει τά χρήματα, ἀλλά καί ἀρνεῖται νά προσαρμοστῆ στίς προτάσεις τους. Εἶναι χαρακτηριστική ἡ δήλωση τῆς προέδρου τῆς Λιθουανίας πρός τόν Ἕλληνα πρωθυπουργό «Τό πάρτι σέ βάρος τῶν ἄλλων τελείωσε».

Γιά ἄλλη μία φορά ἔρχεται στήν ἐπιφάνεια τό μεγάλο χάσμα πού ὑπάρχει ἀνάμεσα στό ἦθος ἀνάμεσα στήν Δυτική Χριστιανοσύνη καί στήν Ὀρθόδοξη Ἀνατολική. Ὁ Χριστός στήν Ὀρθόδοξη παράδοσή μας ἀποκαλεῖται ἰατρός καί παρομοιάζεται μέ τόν Πατέρα στήν παραβολή τοῦ ἀσώτου υἱοῦ. Ἐνῶ στήν Παπική ἤ στήν Προτεσταντική παράδοση αὐτή ἡ ἐπωνυμία γιά τόν Χριστό δέν θά βρεθῆ πουθενά. Διότι ἡ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΗΡΥΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΙΟΥΛΙΤΤΗΣ

Τὴν 15ην Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κηρύκου καὶ Ἰουλίττης τῆς μητρός αὐτοῦ.

Ἀνωτέρω εἰκὼν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄

Ἡ καλλιμάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἰουλίττα, σὺν τριετεῖ ἀμνῷ αὐτῆς τῷ Κηρύκῳ, δικαστικοῦ πρὸ βήματος παρέστησαν φαιδρῶς, εὔτολμοι κηρύττοντες, τὴν χριστώνυμον κλῆσιν, ἄμφω μὴ ποούμενοι, ἀπειλὰς τῶν τυράννων· καὶ στεφηφόροι νῦν ἐν οὐρανοῖς, ἀγαλλιῶνται, Χριστῷ παριστάμενοι.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄

Ἐν ἀγκάλαις φέρουσα ἡ Χριστομάρτυς, Ἰουλίττα Κήρυκον, ἐν τῷ σταδίῳ ἀνδρικῶς, ἀγαλλομένη ἐκραύγαζε· Χριστὸς ὑπάρχει, Μαρτύρων τὸ καύχημα.

Μεγαλυνάριον

Φέρουσα ὡς ἄμπελος νοητή, Κήρυκον τὸν θεῖον, Ἰουλίττα ἐν ταῖς χερσίν, οἶνον εὐφροσύνης, ληνοῖς τοῦ μαρτυρίου, βλυστάνετε τῷ κόσμῳ, ἐν θείῳ Πνεύματι.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Ἐπιμέλεια ψυχῆς

Τοῦ ***μακαριστοῦ Μιχαὴλ Ε. Μιχαηλίδη***

Οἱ ἄνθρωποι γιά πάντα, ἐνδιαφέρονται ἀσύγκριτα γιά τό σῶμα, παρά γιά τήν ψυχή. Καί τό γεγονός αὐτό εἶναι καθολικό καί ἀναμφισβήτητο. Γιατί ὅμως; Τήν ἀπάντηση τήν ἔδωσε ὁ Κύριος μέ τή διδασκαλία Του στήν ἐπί τοῦ Ὄρους Ὁμιλία, ὅταν εἶπε, πώς: «Πάντα γάρ ταῦτα, τά ἔθνη ἐπιζητεῖ». Τό κυνηγητό τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, τό ἐπιζητοῦν ἰδιαίτερα οἱ ἐθνικοί, δηλαδή οἱ εἰδωλολάτρες, καί γενικά, οἱ ὑλιστές, πολύ δέ περισσότερο οἱ ἄθεοι. Μέ τήν ἔλευση ὅμως, τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ στόν κόσμο, οἱ ἠθικές ἀξίες ἔχουν ἀλλάξει. Γι' αὐτό, δίδαξε πρῶτα τήν ἐπιμέλεια τῆς ψυχῆς, καί ὕστερα –στή δεύτερη κλίμακα τῶν ἀξιῶν– τό ἐνδιαφέρον γιά τό σῶμα καί τά τοῦ κόσμου: «Ζητεῖτε πρῶτον τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τήν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καί ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Ματθ. ΣΤ΄34). Τό πρῶτο καί μέγα ἐνδιαφέρον ἡ ἐπιμέλεια τῆς ἀθάνατης ψυχῆς, καί κατά δεύτερο λόγο, τό ἐνδιαφέρον καί ἡ ἐπιμέλεια τοῦ θνητοῦ σώματος.

«Ἦθος χρηστόν, ὡραιότητα μαρτυρεῖ ἀρετῆς», λέγει ὁ ἅγιος Ἠλίας ὁ πρεσβύτερος. Ὁ ψυχικά ἀνώτερος καί καλλιεργημένος ἄνθρωπος, δείχνει τήν ὁμορφιά τῆς ἀρετῆς. Ὁ δέ ὅσιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος μέ τό νά λέγει «Φόβος Κυρίου φυλακτήριον ψυχῆς», θέτει σάν προϋπόθεση τῆς ἐπιμέλειας καί σωτηρίας τῆς ψυχῆς, τόν φόβο τοῦ Θεοῦ. Πόσο, στ' ἀλήθεια, ἀγαθός καί σωτήριος εἶναι αὐτός ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ!

Ὅπως τό λουλούδι, γιά ν' ἀνθίσει καί τό δέντρο, γιά νά καρποφορήσει, ἔχουν ἀνάγκη ἐπιμέλειας καί φροντίδας, πόσο περισσότερο ἡ ψυχή, γιά ν' ἀποδώσει καρπούς ἀρετῶν! «Ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι»... καί «τήν εὐμορφίαν τῆς ψυχῆς διά πάντων καλλωπίζωμεν», διδάσκει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Ἐνῶ, κατ' ἀντίθεση, «ἡ χερσωθεῖσα γῆ ἀκανθῶν πεπλήρωται καί ἡ ἀμελής ψυχή παθῶν ἀκαθάρτων», λέγει ὁ ὅσιος Θαλάσσιος ὁ Λίβυος. Καί πολύ ὀρθά. Ψυχή, χωρίς ἀνάλογη καλλιέργεια, μοιάζει μέ «χερσωθεῖσα γῆ», δηλαδή, μέ ἀκαλλιέργητο χωράφι.

Καθώς ὑπάρχουν προϋποθέσεις γιά τήν ὑγεία καί τήν ἀκμή τοῦ σώματος, ἄλλο τόσο –καί σέ πολύ ἐντονώτερη προσπάθεια– πρέπει νά εἶναι οἱ προϋποθέσεις γιά τήν ὑγεία τῆς ἀθάνατης ψυχῆς μας.

Αὐτό τονίζει καί ὁ Μέγας Βασίλειος καί ὅλοι οἱ ἅγιοι τῆς Ὀρθοδοξίας: «Ἐπιμελοῦ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου». Ποιός θά παραμείνει ράθυμος καί ὀκνηρός; Καθώς λέγει καί ὁ ὕμνος τοῦ «Νυμφίου»: «Μακάριος ὁ δοῦλος ὃν εὑρήσει γρηγοροῦντα. Ἀνάξιος δέ πάλιν, ὃν εὑρήσει ραθυμοῦντα»...

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΝ: Ο Ο.Τ. ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ

Ἡ Παγκόσμιος Θρησκεία καὶ οἱ ἐμπνευσταί της

Τὸ «**Βασιλικὸν Μυστικόν**» τοῦ τεκνονισμοῦ: Ἡ δημιουργία Παγκοσμίου Θρησκείας

Ἰχνηλασία μιᾶς μακροχρονίου ἐωσφορικῆς προσπαθείας

Παγκόσμιος Θρησκεία (Μέρος Α΄)

Τὸ χειρότερο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μηχανευθεῖ ἀνθρώπινος νοῦς κατ' ἔμπνευση τοῦ Ἑωσφόρου τῆς Πτώσεως, εἶναι αὐτὸ ποὺ ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐπιχειρεῖται καὶ προχωρεῖ: Ἡ δημιουργία ΜΙΑΣ, παγκόσμιας θρησκείας, ὑπὸ «**ἕνα ποιμένα**», τὸν Ἀντίχριστο (ἢ ἕνα προπομπὸ τοῦ ἀντιχρίστου)!

Κατὰ τὰ νεώτερα χρόνια, ἰδίως ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ ΙΘ΄ αἰώνα, τὴν σκυτάλη γιὰ τὴν δημιουργία μιᾶς παγκόσμιας θρησκείας ἀνέλαβαν οἱ θεοσοφιστές, μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Ἕλενα Πετρόβνα Μπλαβάτσκυ, καὶ οἱ μασόνοι, συνεπικουρούμενοι ἀπὸ τοὺς πνευματιστές, καθὼς καὶ ὑπὸ πλήθους ἄλλων θυγατρικῶν ἢ παράλληλων πρὸς ὅλους αὐτοὺς Ὀργανώσεων. Ἀπὸ κοντὰ βεβαίως, καὶ μερικοὶ κατὰ καιροὺς ἐπίσκοποι τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, κατὰ τὰ βεβαιούμενα παρὰ τῆς ἴδιας τῆς μασονίας στὶς ἐπετηρίδες καὶ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ διὰ μαρτυρίου ἀποκεκαλυμμένη πίστις μας

Ἐπειδὴ ἔχομε ἀληθινὴ ΑΓΑΠΗ πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας αἱρετικούς, δι' αὐτὸ παραμένομε πιστοὶ στὰ δόγματα τῶν Ἁγίων Πατέρων μας, περιμένοντας αὐτοὺς (τοὺς αἱρετικοὺς) νὰ ἐπιστρέψουν μὲ **μετάνοια,** διὰ νὰ τοὺς ἐναγκαλισθοῦμε ὡς πραγματικοὺς **χριστιανούς**, προσευχόμενοι μετὰ πολλοῦ πόνου ψυχῆς καὶ θερμῶν δακρύων, ἐπιθυμώντας τὴν **ἕνωσή** μας μὲ αὐτούς, πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἐκείνους! Ἡ **Ἐκκλησία** τοῦ Χριστοῦ μας, δὲν εἶναι περιουσιακὸ στοιχεῖο κανενὸς - οὔτε «κράτος ἢ ἐξουσία», διὰ νὰ χειρίζεται τὰ θέματά της ὅπως αὐτὸς προσωπικὰ θέλει· οὔτε καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους ἀνήκει, ἀλλὰ κάνομε σκληρὸ ἀγώνα ἐπὶ τῆς γῆς μὲ ἔργα **μετανοίας**, ὥστε ν' ἀξιωθοῦμε, μὲ τὴν Χάρη καὶ τὴν βοήθεια Τοῦ Θεοῦ, νὰ συνταχθοῦμε στὴν θριαμβεύουσα **Ἐκκλησία** τῶν Ἁγίων μας!

Ἂς γίνεται ἔστω μία ἁπλῆ ἐνημέρωση τοῦ πιστοῦ λαοῦ ἀπὸ τοὺς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας μας πρὶν ἀποφασίσουν κάτι, διότι ὁ ὁρισμὸς τοῦ «ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν» δὲν χωρεῖ μέσα στοὺς κόλπους τῆς **στρατευομένης**, καὶ ταπεινῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας!

Ἐπιθυμοῦμε μετὰ πολλοῦ πόθου ψυχῆς καὶ τὴν ΕΝΩΣΗ μᾶς μὲ τοὺς ἀδελφούς μας ἀλλοθρήσκους, ὅταν ἀναγνωρίσουν τὸ λάθος τους καὶ συνταχθοῦν ὑγειῶς, μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας!

Ὁ **λογικὸς** ἄνθρωπος πιστεύει στὴν **ἀλήθεια** τῆς χριστιανικῆς πίστεώς μας, ἐπειδὴ αὐτὴ καὶ μόνο διαδόθηκε σὲ ὅλο τὸν κόσμο διὰ τῆς **ἀγάπης** ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, ποτιζομένη ἀπὸ τὰ αἵματα ἑκατομμυρίων Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν, οἱ ὁποῖοι θανατώθηκαν μέσα σὲ φρικτὰ **μαρτύρια** ἀπὸ τοὺς αἱμοχαρεῖς ἀλλοθρήσκους, κρατώντας τὴν ὁμολογία τῆς βιουμένης ἀπὸ τοὺς ἴδιους ἀποκεκαλυμμένης **ἀληθεί

Γεγονότα καὶ σχόλια

Ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία διακόπτει σχέσεις μὲ διεφθαρμένους αἱρετικούς

ΙΔΟΥ καὶ μία εἴδηση ποὺ μᾶς ἔδωσε χαρά. Μέσα στὸν οἶστρο τοῦ οἰκουμενιστικοῦ κατήφορου, τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας πῆρε μία ἱστορικὴ ἀπόφαση: νὰ διακόψει κάθε ἐπικοινωνία μὲ αἱρετικὲς ὁμολογίες, οἱ ὁποῖες «καταπατοῦν ὁλοφάνερα τὶς βιβλικὲς ἠθικὲς ἀρχές». Ἀφορμὴ στάθηκε ἡ ἀπόφαση τῆς «Γενικῆς Συνέλευσης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σκωτίας» νὰ δέχεται πρὸς χειροτονία ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὁμοφυλόφιλους καὶ ἄτομα ποὺ ἔχουν συνάψει σύμφωνο συμβίωσης μὲ ἐκπροσώπους σεξουαλικῶν μειονοτήτων. Ἀλλὰ καὶ ἀπόφαση τῆς «Ἑνωμένης Προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας τῆς Γαλλίας», ἡ ὁποία ἀποφάσισε τὴν «εὐλογία» ὁμοφυλοφιλικῶν «γάμων». Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Μὲ τὴ θέση της ἐρειδομένη στερρῶς ἐπὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας συνέχεια δηλώνει τὸ ἀπαράδεκτο τῶν ἐν λόγῳ καινοτομιῶν στὴν ἠθικὴ διδασκαλία καὶ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἐπανεξετάσει τὴ μορφὴ τῶν σχέσεών της μὲ τὶς Ἐκκλησίες καὶ ἑταιρεῖες οἱ ὁποῖες καταπατοῦν τὶς ἀρχὲς τῆς παραδεδομένης χριστιανικῆς ἠθικῆς. Ἔτσι τὸ 2003 ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ἀνέστειλε τὶς ἐπαφές της μὲ τὴν Ἐπισκοπικὴ Ἐκκλησία τῶν ΗΠΑ, ἡ ὁποία προέβη σὲ χειροτονία δεδηλωμένου ὁμοφυλοφίλου. Γιὰ τοὺς παρόμοιους λόγους τὸ 2005 διακόπηκαν οἱ σχέσεις μὲ τὴν Ἐκκλησία τῆς Σουηδίας, ὅταν αὐτὴ ἀποφάσισε τὴν εὐλογία τῶν ὁμοφυλοφιλικῶν ἑνώσεων» (Ἱστολ. ΑΚΤΙΝΕΣ). Εἶναι ὁλοφάνερο πὼς οἱ αἱρετικὲς «ἐκκλησίες» τῆς δυτικῆς «χριστιανοσύνης» πρωτοστατοῦν στὴν ἑδραίωση τοῦ σοδομισμοῦ. Ἀξίζουν συγχαρητήρια στὴν ἀδελφή μας Ρωσικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία, τουλάχιστον γιὰ τὴν ὥρα, «φυλάει Θερμοπύλες». Ἡ δική μας τί κάνει;

Αἱ «ἐκκλησίαι» τῶν ὁμοφυλοφίλων!

ΑΣ ΔΟΥΜΕ τί ἔκανε ἡ δαιμονικὴ «ἐκκλησία» τῆς Σκωτίας, προκειμένου νὰ ἀναγκαστεῖ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας νὰ διακόψει κάθε ἐπικοινωνία μαζί της, ὅπως καὶ ἡ ἑτέρα δαιμονικὴ «ἐκκλησία» τῆς Γαλλίας, μὲ τὴν ὁποία ἐπίσης διέκοψε σχέσεις: «Ἡ Γενικὴ Συνέλευση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σκωτίας κατὰ τὴ συνεδρία αὐτῆς στὶς 16 Μαΐου 2015 ἐπέτρεψε χειροτονία τῶν συναψάντων σύμφωνο συμβίωσης ἐκπροσώπων τῶν σεξουαλικῶν μειονοτήτων, ἐνῷ στὶς 21 Μαΐου ὑπερψήφισε τὴ συνέχιση τῆς ἐξετάσεως αὐτοῦ τοῦ ζητήματος ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς περαιτέρω ἐπεκτάσεως τῆς ἰσχύος τῆς εἰλημμένης ἀποφάσεως. Στὶς 17 Μαΐου ἡ Σύνοδος τῆς Ἑνωμένης Προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας τῆς Γαλλίας ἄφησε τὸ ἐνδεχόμενο εὐλογίας τῶν οὕτως λεγομένων "ὁμοφυλοφιλικῶν ἑνώσεων". "Τα τελευταῖα χρόνια παρακολουθοῦμε ἐπισταμένως τὴ συζήτηση μέσα στὶς Ἐκκλησίες τῆς Σκωτίας καὶ τῆς Γαλλίας", ἀνέφερε τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας, "οἱ μελλοντικὲς σχέσεις μὲ πολλὲς προτεσταντικὲς κοινότητες νὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν πιστότητά τους πρὸς τὸ Εὐαγγελικὸ καὶ τὸ ἀποστολικὸ ἦθος, τὸ ὁποῖο ἐπὶ αἰῶνες ἀκολουθεῖτο ἀπὸ τοὺς χριστιανούς". Ἔκρινε δὲ "ἀνέφικτο τὸ διάλογο μὲ τὶς ὁμολογίες, οἱ ὁποῖες καταπατοῦν ὁλοφάνερα τὶς βιβλικὲς ἠθικὲς ἀρχές"» (Ἱστολ. ΑΚΤΙΝΕΣ). Αὐτὲς εἶναι οἱ «ἀδελφὲς ἐκκλησίες», κατὰ τοὺς «δικούς» μας οἰκουμενιστές, μὲ τὶς ὁποῖες διαλέγονται ἐπὶ ἴσοις ὅροις καὶ συμπροσεύχονται στὸ Π.Σ.Ε.! Ἀλίμονο!

Πάπας Φραγκίσκος: «Τὸ κοράνιο καὶ ἡ Βίβλος εἶναι ἕνα»!

Ο ΘΛΙΒΕΡΟΣ «ἀλάθητός» της Ρώμης πρῶτος «σέρνει τὸ χορὸ» τῆς ἐφιαλτικῆς πανθρησκείας τοῦ Ἀντιχρίστου. Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Σὲ ἕνα πρόσφατο πανοικουμενιστικσὸ ρεσιτάλ του ὁ Πάπας τῆς Ρώμης Φραγκίσκος, μιλώντας στὶς 3 Ἰουνίου ἀπὸ τὸν κλασσικὸ ἑξώστη τοῦ Βατικανοῦ στὸ κοινὸ ποὺ βρίσκονταν στὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Πέτρου, δήλωσε μὲ ξεκάθαρο τρόπο πὼς θεωρεῖ ὅτι ἡ Ἁγία Βίβλος εἶναι τό… ἴδιο πρᾶγμα μὲ τὸ Κοράνι τῶν μουσουλμάνων. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν παπικῶν καὶ ἀρχιαιρεσιάρχης τοῦ χριστιανισμοῦ ὅμως δὲν ἀρκέστηκε σὲ αὐτὴ τὴν δήλωση. Προχώρησε ἀκόμα περισσότερο ἰσχυριζόμενος πὼς ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Μωάμεθ, ὁ Γιαχβὲ καὶ ὁ Ἀλλάχ, εἶναι τό… ἴδιο πρᾶγμα δηλαδὴ διαφορετικὰ ὀνόματα τοῦ ἴδιου Θεοῦ. Φυσικὰ ὑπῆρξε καὶ ἡ οἰκουμενιστικὴ στήριξη αὐτῶν τῶν πρωτοφανῶν ἀναφορῶν, πὼς ἐπὶ χρόνια ὁ πόλεμος χώρισε τοὺς ἀνθρώπους διαφόρων θρησκειῶν καὶ τώρα ἦρθε ἡ ὥρα τῆς… "ἑνότητας" καὶ τῆς σύγκλισης τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων» (Ν. Χειλαδάκης, Ἱστολ. ΑΚΤΙΝΕΣ)! Τὸ ἔχουμε ξαναγράψει: ὁ «ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ» ὀνειρεύεται νὰ γίνει ὁ ἀρχηγὸς τῆς πανθρησκείας καὶ γι' αὐτὸ τὴν προωθεῖ πυρετωδῶς! Τυχαῖο ὅτι τὸν «δοξάζει» ἡ ἀνθρωπότητα; Καθόλου!

Ὁδεύομεν ὁλοταχῶς εἰς τὴν Πανθρησκείαν!

Ὁ αἱρεσιάρχης τοῦ Βατικανοῦ ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ κορυφαῖα πρόσωπα τῆς διεθνοῦς σκηνῆς, ὁ ὁποῖος «παίζει τὸ χαρτὶ» τῆς «Νέας Τάξεως Πραγμάτων». Εἶναι ὁ μοιραῖος ἡγέτης καὶ ἄνθρωπος, γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ Ἰσαπόστολος καὶ νέος προφήτης τῆς Ἐκκλησίας μας ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς προεῖπε ὅτι «τὸν πάπα νὰ καταρᾶσθε, διότι αὐτὸς θὰ εἶναι ἡ αἰτία» τῆς φρίκης τῶν ἐσχάτων! Δεῖτε μία σημαντικὴ ἀποκάλυψη τοῦ δημοσιογράφου Ν. Χειλαδάκη: «πρόθεση τοῦ Πάπα ὅπως ἀναφέρουν οἱ δημοσιογραφικὲς πληροφορίες, εἶναι νὰ πυκνώσει τὶς ἐπαφές του μὲ τὸ μουσουλμανικὸ ἱερατεῖο καὶ θὰ ἔχει σημαντικὴ συνάντηση σὲ λίγους μῆνες ἴσως τὸν ἑπόμενο Φεβρουάριο, γιὰ νὰ διατρανώσει τὴν θέλησή του νὰ ἐπιτευχτεῖ σύγκλιση μὲ τὸ Ἰσλάμ. Χαρακτηριστικὲς εἶναι καὶ οἱ πόζες τοῦ ἴδιου Πάπα ποὺ φέρεται νὰ ἀσπάζεται εὐλαβικὰ τὸ Κοράνι». Ἀλλὰ «γιὰ τὸ Κοράνι καὶ γιὰ τὴν ἱερότητά του ὁ Πάπας δὲν διεκδικεῖ τὴν ἀποκλειστικότητα. Καὶ ὁ προκαθήμενος τοῦ Φαναρίου ἔχει στὸ παρελθὸν δωρίσει τὸ Κοράνι χαρακτηρίζοντάς το σὰν ἱερὸ βιβλίο, ἐνῷ τὸ ἴδιο ἔχουν κάνει καὶ οἱ προκαθήμενοι τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας. Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τὸ πονηρὸ καὶ σατανικὸ δέλεαρ τῆς… "ἀγάπης" καὶ τῆς "ἑνότητας"»! Τραγικὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα δείχνουν τὰ ἔσχατα!

Στρατηγὸς Μακρυγιάννης: «Δὲν πουλάω τὴν Ἑλλάδα»!

Η ΠΑΤΡΙΔΑ μας βρίσκεται τὰ τελευταῖα χρόνια στὴ μέγγενη τῶν διεθνῶν τοκογλύφων, ἐξαιτίας τῶν ὀλέθριων, ἔως προδοτικῶν, πολιτικῶν ἐπιλογῶν ἀπὸ τὴ λεγόμενη μεταπολίτευση καὶ δῶθε. Ἡ Ἑλλάδα «βγῆκε στὸ σφυρὶ» γιὰ τὰ χρέη της, μὲ ἀνυπολόγιστες ἐπιπτώσεις γιὰ τὶς ἑπόμενες γενιές! Ἐπίκαιρος, ὅπως πάντα ὁ λόγος τοῦ Στρατηγοῦ Μακρυγιάννη: «Τότε, ἐκεῖ ποὺ καθόμουν εἰς τὸ περιβόλι μου καὶ ἔτρωγα ψωμί, πονώντας ἀπὸ τὶς πληγές, ὅπου ἔλαβα εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ περισσότερο πονώντας διὰ τὶς μέσα πληγές, ὅπου δέχομαι διὰ τὰ σημερινὰ δεινὰ τῆς Πατρίδος, ἦλθαν δύο ἐπιτήδειοι, ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, μισομαθεῖς καὶ ἄθρησκοι, καὶ μοῦ ξηγῶνται ἔτσι: Πουλᾶς Ἑλλάδα, Μακρυγιάννη. Ἐγώ, στὴν ἄθλιαν κατάστασίν μου, τοὺς λέγω: Ἀδελφοί, μὲ ἀδικεῖτε. Ἑλλάδα δὲν πουλάω, νοικοκυραῖοι μου. Τέτοιον ἀγαθὸν πολυτίμητον δὲν ἔχω εἰς τὴν πραμάτειάν μου. Μὰ καὶ νὰ τό' χα, δὲν τὸ' δινα κανένός. Κι' ἂν πουλιέται Ἑλλάδα, δὲν ἀγοράζεται σήμερις, διότι κάνατε τὸν κόσμον ἐσεῖς λογιώτατοι, νὰ μὴ θέλει νὰ ἀγοράσει κάτι τέτοιο»! Προφητικὸς ὁ λόγος τοῦ «ἀγίου τοῦ Ἱεροῦ μας ἀγώνα». Δύο αἰῶνες μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσή της ἡ Πατρίδα ἀπὸ τοὺς ἀνατολίτες βαρβάρους κατακτητές, ὑποδουλώνεται καὶ πάλι, αὐτὴ τὴ φορά στοὺς «πολιτισμένους» δυτικούς, στοὺς ἀδίστακτους καὶ ἀχόρταγους τοκογλύφους! Δυστυχῶς ἡ Πατρίδα πωλεῖται καὶ μάλιστα «κοψοχρονιά»!

«Εἰδικοὶ διορισμοὶ σοδομιστῶν εἰς θρησκευτικὰ ἱδρύματα!

Η ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑ εἶναι ὁ «νέος τρόπος ζωῆς» γιὰ τὴ «Νέα Ἐποχὴ» καὶ τὴ «Νέα Τάξη Πραγμάτων», τοῦ, ὁλοταχῶς ἐρχόμενου, μεγάλου ἄνομου. Κι' αὐτὸ διότι, ἡ θανάσιμη αὐτὴ ἁμαρτία παραλύει πνευματικὰ τὰ ἀνθρώπινα πρόσωπα καὶ δημιουργεῖ μία κτηνώδη ἀγελαία κοινωνία εὐκολοκυβέρνητη! Γι' αὐτὸ «καίγονται» οἱ σύγχρονοι ἡγέτες γιὰ τὴν προώθησή της. Ἰδοὺ ἡ ἐπιβεβαίωση: «Μία ἄκρως ἀνησυχητικὴ εἴδηση ἀλίευσε τὸ ΕΚΚΛΗΣΙΑonline σχετικὰ μὲ τὶς προθέσεις τοῦ Ἀμερικανοῦ προέδρου Μπάρακ Ὀμπάμα σὲ σχέση μὲ τὴν στελέχωση θρησκευτικῶν ἰδρυμάτων. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ πηγὲς ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἡ κυβέρνηση Ὀμπάμα θὰ ἀπαιτήσει σύντομα ἀπὸ θρησκευτικὰ ἰδρύματα καὶ θρησκευτικὲς φιλανθρωπικὲς ὁμάδες, οἱ ὁποῖες λαμβάνουν κρατικὲς ἐπιχορηγήσεις τὴν πρόσληψη ὁμοφυλοφίλων καὶ τῶν τρανσέξουαλ. Αὐτὴ ἡ ἀνησυχητικὴ ἀποκάλυψη προκύπτει ἀπὸ τὶς δημοσιευμένες ἐκθέσεις ἀπὸ τὸ Κέντρο γιὰ τὴν Οἰκογένεια καὶ τὰ Δικαιώματα τοῦ Ἀνθρώπου» (Ἱστολ. onlinepressblog)! Ὅταν ὁ πλανητάρχης ἐπιβάλλει «εἰδικοὺς διορισμοὺς» γιὰ τοὺς σοδομιστές, οἱ ἐδῶ «δικοί» μας (οἱ προηγούμενοι) ψήφισαν τὸν ἀντιρατσιστικὸ νόμο, νὰ τοὺς προστατέψουν καὶ (οἱ σημερινοὶ) σχεδιάζουν τὴν καθιέρωση τοῦ ὁμοφυλοφιλικοῦ «γάμου»! Αὐτὴ εἶναι δυστυχῶς ἡ κατάσταση, ἄκρως ἀνησυχητική!

Ἐρωτηματικὰ διὰ τὴν πραγματικὴν σκοπιμότητα μεταφορᾶς τεμαχίου λειψάνου τῆς Ἁγίας Βαρβάρας

ΤΟΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ Μάϊο «σημάδεψε» τὴν ἐπικαιρότητα ἡ μεταφορὰ μέρους Ἱερῶν Λειψάνων τῆς ἁγίας Βαρβάρας ἀπὸ τὴ Βενετία στὴν Ἀθήνα. Πλῆθος πιστῶν συνέρρευσαν στὸ ὁμώνυμο ἵδρυμα στὸ Αἰγάλεω τῆς Ἀττικῆς. Παράλληλα ἀσκήθηκε δριμύτατη κριτικὴ ἀπὸ τὴν ἀθεϊστικὴ Ἀριστερά, χαρακτηρίζοντας τὴ μεταφορὰ Ἱερῶν Λειψάνων ὡς «μεσαιωνικὴ δεισιδαιμονία»! Ὅμως τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔχει καὶ ἐκκλησιαστικὲς καὶ ἐκκλησιολογικὲς προεκτάσεις, διότι τὸ συγκεκριμένο τεμάχιο τὸ κατέχουν οἱ αἱρετικοὶ παπικοί, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἔκαμαν τὴ χάρη νὰ μᾶς τὸ παραχωρήσουν, τὴ στιγμὴ ποὺ στὴ χώρα μας ὑπάρχουν πολλὰ τεμάχια τοῦ συγκεκριμένου Λειψάνου! Καταχωροῦμε ἕνα σχετικὸ προβληματισμὸ τοῦ ἀγωνιστῆ ἀρχιμανδρίτη π. Δανιὴλ Ἀεράκη: «Εἴχαμε ἢ δὲν εἴχαμε σὲ ναοὺς καὶ μοναστήρια λείψανα τῆς ἁγίας Βαρβάρας; Ἀκόμα καὶ σὲ Ναοὺς τῆς Ἁγίας Βαρβάρας προβάλλονταν λείψανα τῆς ἁγίας. Σὲ τί, λοιπόν, διαφέρουν τὰ ἐλθόντα ἀπὸ τὸ Παπικὸ κράτος λείψανα; Ἄλλη χάρη ἔχουν τὰ νεοελθόντα ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ ὑπάρχουν σὲ ὀρθόδοξους χώρους; Γίνονται διακρίσεις γιὰ τὴν ἴδια ἁγία ἀνάμεσα σὲ χαριτωμένα καὶ μὴ χαριτωμένα λείψανα; Καὶ ἂν ὅλα εἶναι χαριτωμένα, πρὸς τί ὁ θόρυβος, ὅτι ἦλθαν τὰ λείψανα τῆς ἁγίας;» (Ἱστολ. ΑΚΤΙΝΕΣ)! Τὸ ἴδιο ἐρώτημα κάνουμε καὶ ἐμεῖς στὴν Ἀποστολικὴ Διακονία καὶ ἂν θέλουν οἱ ὑπεύθυνοι, ἂς μᾶς λύσουν τὴν ἀπορία! Ἂς ἀνατρέψουν τὴ φήμη, ὅτι ἡ πραγματικὴ σκοπιμότητα τοῦ συγκεκριμένου ἀλισβερίσι μὲ τοὺς παπικοὺς εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ δόλια οἰκουμενιστικὰ τεχνάσματα!

Μουφτὴς «ἄναψε τὸ πράσινο φῶς» διὰ τὸν γυναικεῖο καννιβαλισμόν!

ΑΛΛΟ ἕνα «θεάρεστο σπὸρ» τοῦ ἰσλαμισμοῦ ἤρθε στὴ δημοσιότητα τελευταῖα: ὁ καννιβαλισμὸς γυναικῶν! Δεῖτε τὴν ἀπίστευτη εἴδηση: «Μοιάζει ἀπίστευτο, ἀλλὰ εἶναι ἀληθινό. Οἱ ἄνδρες στὴ Σαουδικὴ Ἀραβία μποροῦν ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ βασανίζουν, νὰ λιθοβολοῦν καὶ νὰ σκοτώνουν τὶς γυναῖκες τους, ἀκόμα καὶ νὰ τὶς φᾶνε, ὅταν εἶναι πολὺ πεινασμένοι! Μουφτὴς εἶναι ὁ ἄνθρωπος (;) ποὺ ἄναψε τὸ πράσινο φῶς στὸν καννιβαλισμό, ἀφοῦ ἔβγαλε νόμο ὁ ὁποῖος προστατεύει τοὺς ἄνδρες ποὺ θὰ φᾶνε τὶς γυναῖκες τους, ἀλλὰ μόνο σὲ περίπτωση ποὺ εἶναι πολὺ πεινασμένοι κι αὐτὸ γιατί φαίνεται πὼς εἶναι...φιλεύσπλαχνος. Ἡ διεθνὴς κοινότητα ἐκφράζει τὴν ἀνησυχία της (sic) γιὰ τὸν νέο αὐτὸ νόμο, καθὼς φοβᾶται πὼς ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δημόσιους λιθοβολισμοὺς καὶ τὶς ἀναίτιες δολοφονίες ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ὀδυνηρὴ πραγματικότητα γιὰ τὶς γυναῖκες, σύντομα θὰ γίνουμε μάρτυρες ἀκόμη πιὸ φρικαλέων περιστατικῶν. Ἡ Σαουδικὴ Ἀραβία, ὡστόσο, θεωρεῖται φίλη τῆς Δύσης. Ὁπότε μὴ περιμένετε κάποια ἐπέμβαση γιὰ τὴν προστασία τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων...» (Ἱστολ. Ξυπνῆστε Ρέ)! Δὲν μᾶς ξενίζει πιὰ τίποτε ἀπὸ τὸν χῶρο τῶν «ἀδελφῶν μας (κατὰ τὸν κ. Βαρθολομαῖο) μουσουλμάνων»! Ὁ καννιβαλισμὸς γυναικῶν φαντάζει «ἀγαθοεργία» μπροστὰ στὶς φρικαλεότητες ποὺ ποιοῦν οἱ «μαχητὲς τοῦ Ἀλλὰχ» στὴ Μέση Ἀνατολὴ καὶ Βόρεια Ἀφρική! Χριστιανὲς γυναῖκες δοξάστε τὸ Θεό, ποὺ εἴστε Χριστιανές!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΟΣΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ ΤΟΥ ΚΙΕΒΟΥ

Στίς 10 Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμη τοῦ ὁσίου Ἀντωνίου τῆς Λαύρας τῶν Σπηλαίων τοῦ Κιέβου. Ὁ ὅσιος Ἀντώνιος ἔζησε κατά τούς χρόνους τοῦ εὐσεβοῦς ἡγεμόνα Βλαδίμηρου. Γεννήθηκε περί τό 983 ἀπό γονεῖς εὐσεβεῖς καί σέ νεαρά ἡλικία ἐκάρη μοναχός στήν Ἱερά Μονή τοῦ Ἐσφιγμένου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὅπου ἔγινε παράδειγμα ἐνάρετης καί ἀσκητικῆς ζωῆς. Μετά ἀπό θεία ὑπόδειξη ὁ ὅσιος ἀναχώρησε γιά τήν Ρωσία, ὅπου ἐγκαταστάθηκε σέ σπήλαιο στά βουνά τῆς περιοχῆς τοῦ Κιέβου. Ἀναχώρησε ὅμως τό 1015 καί πάλι γιά τό Ἅγιο Ὄρος λόγῳ τῶν αἱματηρῶν διωγμῶν τοῦ νέου ἡγεμόνα ἐναντίων τῶν ἁγίων ἀνδρῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ξαναγύρισε στήν πατρίδα του καί ἐγκαταστάθηκε σέ σπήλαιο, σέ δασώδη καί ἀπρόσιτο τόπο στήν περιοχή τοῦ Κιέβου, ὅπου ἐπιδόθηκε σέ μεγάλους ἀσκητικούς ἀγῶνες, παλεύοντας μέ πολλούς πειρασμούς. Ἡ φήμη του ἀπλώθηκε σέ ὅλη τήν Ρωσία καί πολλοί ἔρχονταν γιά νά τούς χειραγωγήση στήν μοναχική πολιτεία στούς ὁποίους καί παρέδωσε τόν ἁγιορείτικο μοναχισμό. Ἀργότερα ἀποσύρθηκε ἀπό τήν ἡγουμενία καί ἀφοῦ ὅρισε ἐνάρετο καί ἔμπειρο ἡγούμενο, κλείσθηκε σέ νέο σπήλαιο, ὅπου συνέχισε τήν ἀσκητική του ζωή. Ὁ Θεός τόν στόλισε μέ πλούσια χαρίσματα καί ἰδιαίτερα μέ τό ἰαματικό καί τό προορατικό, ὅλη δέ ζωή του ἦταν ἕνας ἀσταμάτητος σκληρός ἀγώνας μέ τόν διάβολο. Σέ ἡλικία ἐνενήντα χρονῶν τό 1073 ἀναχώρησε γιά τήν Ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἀφοῦ εἶχε νουθετήσει τούς μαθητές του καί εἶχε εὐλογήσει τήν ἀνοικοδόμηση τοῦ Ναοῦ τῆς Μονῆς τῶν Σπηλαίων. Τά ἅγια λείψανά του ἄν καί ἔχουν μείνει κρυμμένα, μετά ἀπό ἐπιθυμία τοῦ ἁγίου, δέν παύουν νά ἀποτελοῦν πηγή ἁγιασμοῦ καί θείας βοηθείας.

Εἰς τό Ἅγιον Ὄρος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

περίπου ὥρας, τὸ ἐπισκεφθήκαμε ἄλλοτε καὶ θαυμάσαμε τὸ περίφημο καθολικό του –ἔτσι ὀνομάζεται στὸ Ὄρος ὁ κεντρικὸς ναὸς κάθε μοναστηριοῦ- μὲ τὸν τάφο τοῦ Ἁγίου Συμεὼν καὶ τὴ μεγάλη κληματαριὰ ριζωμένη δίπλα του, ποὺ καταπολεμᾶ τὴ στειρότητα.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο προβάλλει τὸ μοναστήρι τοῦ Ἐσφιγμένου. Ὀφείλει τὴν ὀνομασία του στὴ διαμόρφωση τῆς περιοχῆς, ποὺ φαίνεται συνεσφιγμένη ἀπὸ τά βουνά. Ὑπάρχει καὶ ἡ ἐξήγηση ὅτι αὐτὴ ὀφείλεται σὲ κάποιο μοναχό, ποὺ ἔσφιγγε τὴ μέση του μὲ χονδρὸ σχοινί.

Ἐπιβλητικὴ ἡ θέα τοῦ μοναστηριοῦ. Φαντάζει μεγαλόπρεπη παραθαλάσσια πολιτεία. Σὲ μικρὴ ἀπόσταση δεξιὰ του ὑψώνεται ὁ λόφος τῆς Σαμάρειας μὲ τὰ χαριτωμένα κελλιὰ – καθίσματα. Προεξέχει ἐκεῖνο τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου Πετσέρσκη, ἱδρυτῆ τῆς ὀνομαστῆς Λαύρας τοῦ Κιέβου καὶ θεμελιωτοῦ τοῦ Ρωσικοῦ μοναχισμοῦ.

Ἡ θέα τοῦ μοναστηριοῦ **τοῦ Ἐσφιγμένου** καὶ τῶν περὶ αὐτὸ κτισμάτων φέρει συνειρμικὰ στὸ νοῦ τὴ μορφὴ τοῦ Ζωσιμᾶ Ἐσφιγμενίτη (1835-1902). Τοῦ λόγιου μοναχοῦ ἀπὸ τὴν Πηλιορείτικη κωμόπολη Ἅγιος Λαυρέντιος, τοῦ ὁποίου ἡ συγγραφικὴ δραστηριότητα συνέβαλε μεγάλως στὴν ἐκκλησιαστικὴ καὶ πολιτικὴ ἱστορία τῆς Θεσσαλίας κατὰ τὴν Τουρκοκρατία.

Συνεχίζοντας τὸν πλοῦ ἀντικρίζουμε σὲ λίγο τὸ μεγάλο μοναστηριακὸ συγκρότημα **τοῦ Βατοπαιδίου**. Προβάλλει θεόρατο μέσα ἀπὸ τὰ τείχη, τοὺς πύργους καὶ τοὺς θόλους τῶν παρεκκλησίων του. Ἐντυπωσιάζει ὁ πανύψηλος παμπάλαιος πολυγωνικὸς πύργος καὶ τὸ κωδωνοστάσιο μὲ τὸ ὡρολόγι του. Χαριτωμένο τὸ λιμανάκι του μὲ τὴν ἀμμουδερὴ παραλία, τὰ φροντισμένα παράλια κτίσματα καὶ τὰ πλεούμενά του, ποὺ δεμένα ἀπ' τοὺς γάντζους, λικνίζονται ἀπαλά. Ὅλη γενικὰ ἡ ἐξωτερικὴ ὄψη τοῦ ἁρσανᾶ καὶ τοῦ μοναστηριοῦ δείχνουν νοικοκύρεμα καὶ τάξη. Ἡ σημερινὴ εἰκόνα του δὲ συγκρίνεται καθόλου μὲ τὴν παλαιότερη. Τότε, ποὺ ἦταν ἰδιόρρυθμο καὶ κινδύνευε νὰ κλείσει. Στοχαζόμαστε τὴν ὥρα αὐτὴ τὴ διαφορὰ μεταξύ του κοινοβιακοῦ καὶ τοῦ ἰδιόρρυθμου μοναχικοῦ βίου. Συνειρμικὰ ἔρχεται στὸ νοῦ μας, ὁ χαρακτηρισμὸς ποὺ ἔκανε γιὰ τὸ ἰδιόρρυθμο μοναστήρι ὁ Μέγας Βασίλειος, ἀποκαλώντας το σπήλαιο λῃστῶν.

Μοναχοὶ καὶ κοσμικοὶ φαίνονται στὸ λιμανάκι ἀπασχολημένοι μὲ διάφορες ἐργασίες. Ὅλη αὐτὴ ἡ δραστηριότητά τους κινεῖ τὴν περιέργειά μας καὶ φέρνει ἀνάλογες συζητήσεις. Τόσο γιὰ τὴν ἐργατικότητα τῶν μοναχῶν, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἐξαίσια φύση. Συνταιριάζει ἄριστα τὸ γαλάζιο χρῶμα τῆς θάλασσας μὲ τὸ ἄσπρο τῆς ἀμμουδερῆς παραλίας καὶ τὸ ἄσωστο πράσινό του βουνοῦ. Τί κρῖμα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ πατήσουμε τώρα στὴν ξηρά! Πάνω ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ Βατοπαιδίου διακρίνονται ἐρειπωμένα κτίσματα. Εἶναι ὅτι ἀπέμεινε ἀπὸ τὸ κτηριακὸ συγκρότημα τῆς ἄλλοτε ὀνομαστῆς Ἀθωνιάδος, τὴν ὁποία ἐκλεῖσε ὁ σχολάρχης καὶ δάσκαλος τοῦ Γένους μας Εὐγένιος Βούλγαρης (1717-1806).

Μετὰ τὸν ἁρσανὰ τοῦ Βατοπαιδίου βλέπουμε ν' ἀλλάζει αἴσθητὰ ἡ διαμόρφωση τοῦ ἐδάφους. Ὡς τώρα ἀντιμετωπίζαμε καταπράσινες μικρὲς λοφοσειρὲς καὶ ἄσπρες ἀμμουδερὲς παραλίες. Τώρα προβάλλουν ἐνώπιόν μας γυμνὰ ἀπότομα βράχια, σὰ νάναι κομμένα μὲ μαχαίρι, καὶ ἡ θάλασσα ἔχει ἕνα βαθὺ σκοῦρο χρῶμα, ἐνῷ ψηλὰ στὸ βάθος ἡ κορυφὴ τοῦ Ἄθωνος φαίνεται νὰ σπαθίζει περήφανα τὸν οὐρανό. Μοιάζει σύμβολο τῶν προσευχῶν τῶν μοναχῶν πρὸς τὸ Θεό, ποὺ εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα καὶ καταφυγὴ τους μαζὶ μὲ τὴν Παναγία Μητέρα του.

Καθὼς τὸ πλοῖο γλιστράει ἀσταμάτητα πάνω στὰ θαλασσινὰ νερά, ἐμφανίζονται μπροστὰ μας ὅλο καὶ νέοι ἁγιορείτικοι ἁρσανάδες καὶ μοναστήρια, ὅπως **τοῦ Παντοκράτορος** καὶ τοῦ Σταυρονικήτα, ἐνῷ στὸ βάθος διακρίνεται ὁ πύργος τοῦ μοναστηριοῦ τῶν Ἰβήρων. Ἡ θέα τους μᾶς συνεγείρει. Οἱ φωτογραφικὲς μηχανὲς τὰ ἀπαθανατίζουν. Σταυροκοπιέμαστε περνώντας ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ Παντοκράτορος. Θυμόμαστε τὴ μεγάλη θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας Γερόντισσας, ποὺ εἶναι τὸ σπουδαιότερο κειμήλιο τοῦ μοναστηριοῦ, ἡ προστασία του. Τὴν εὐλογία της ἑτοιμάζεται νὰ δεχθεῖ σὲ λίγο ἡ Λάρισα μὲ ἀντίγραφό της.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Καρακάλλου, Ἁγίου Ὄρους

Εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὸ μοναστήρι τοῦ Παντοκράτορος, περνᾶμε ἀπὸ τὸ μοναστήρι **τοῦ Σταυρονικήτα**. Εἶναι τὸ μικρότερο τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Κτισμένο πάνω σ' ἕνα βράχο, προβάλλει ἐπιβλητικὸ μὲ τὸν πύργο του. Τὰ κύματα τῆς συνήθως ταραγμένης θάλασσάς του σπᾶνε συνέχεια πάνω στὸ βράχο ὅπου εἶναι θεμελιωμένο. Δέρνεται συνεχῶς τὸν περισσότερο καιρὸ τοῦ χρόνου ἀπὸ τοὺς ἀνέμους. Ἐφέστια εἰκόνα του εἶναι ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Στρειδᾶς. Φέρει αὐτὴ τὴν ὀνομασία, ἐπειδὴ ἀνασύρθηκε ἀπὸ τὴ θάλασσα ἔχοντας πάνω της ἕνα στρείδι.

Δὲν προλαβαίνουμε ν' ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὸ

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Κριτικὴ παρουσίασις τοῦ προγράμματος σπουδῶν Γενικοῦ Λυκείου εἰς τὰ Θρησκευτικὰ (Ἰανουαρίου 2015)

Γράφει ***ὁ κ. Εὐάγγελος Στ. Πονηρός,***

Δρ Θ., Μ.Φ. Σχολικὸς σύμβουλος θεολόγων Πειραιῶς, Δ΄ Ἀθηνῶν, Κυκλάδων

(2ον)

Β. Ὁ πολυθρησκειακός του χαρακτήρας

Ἰδίωμα τοῦ ὑπό ἐξέταση προγράμματος ἀποτελεῖ ἡ **διαρκὴς ἀνάμειξη πολυθρησκειακῶν θεμάτων σέ θέματα, τά ὁποῖα θά ἔπρεπε νά ἀφοροῦν μόνο τή χριστιανική πίστη**, διότι αὐτή ἀναπτύσσει τήν ἤδη ὑπάρχουσα θρησκευτική συνείδηση τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ μαθητῆ. Ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν μαθημάτων τοῦ ὑπό ἐξέταση προγράμματος ἀποτελεῖ ἕνα πολυθρησκειακό πανόραμα, ἔτοιμο ἀνα πᾶσα στιγμή νά ἀποπροσανατολίσει τόν ὀρθόδοξο χριστιανό μαθητή καί νά συνθλίψει τή θρησκευτική του συνείδηση.

Ἡ θεολογία τοῦ προγράμματος καταντᾶ ἐν τέλει συγκρητιστική. Στήν ἐνότητα 1.1 τῆς Α΄ λυκείου, ἡ ὁποία ἐπιγράφεται «*ἀποκάλυψη*», ἀναφέρεται στή στήλη «*προσδοκώμενα μαθησιακά ἀποτελέσματα*» ἡ φράση «*οἱ μαθητὲς νὰ πληροφοροῦνται γιὰ διδασκαλίες θρησκειῶν σχετικὰ μὲ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ*». Στή δέ στήλη «*μέθοδος – δραστηριότητες*» ἀναφέρεται: «*ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ στὸν Χριστιανισμὸ καὶ στὶς ἄλλες θρησκευτικὲς παραδόσεις*»[12]. Τό ἀναπόφευκτο συμπέρασμα ἀπό τήν ὡς ἄνω διατύπωση εἶναι, ὅτι ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ δέν συνέβη μόνον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἀλλά ὑπάρχει ἐξ ἴσου καί στά θρησκεύματα! Ἄρα ὅποιο θρήσκευμα καί ἄν ἀκολουθήσει ὁ μαθητής, δέν θά ἀπέχει ἀπό τόν δρόμο τοῦ Θεοῦ!

Στήν ἐνότητα 1.3 τῆς Α΄ λυκείου μέ τίτλο «*ἐπικοινωνία*» διαβάζουμε στή στήλη «*προσδοκώμενα μαθησιακά ἀποτελέσματα*»: «*οἱ μαθητὲς νὰ ἐντοπίζουν δρόμους ἐπικοινωνίας μὲ τὸν Θεὸ στὸν Χριστιανισμὸ καὶ στὶς διάφορες θρησκευτικὲς παραδόσεις*». Ἐπίσης στήν ἴδια ἑνότητα, στή στήλη «μέθοδος - δραστηριότητες» διαβάζουμε: «*ἡ προσευχή, ἡ λατρεία, ἡ θεογνωσία καὶ ἡ θεολογία ὡς ἐπικοινωνία στὸν Χριστιανισμὸ καὶ σὲ ἄλλες θρησκευτικὲς παραδόσεις*»[13]. Καί ἐδῶ βλέπουμε τάση ἐξισώσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μέ τά θρησκεύματα. Ἀπό ὅλα τά ἀνωτέρω συνάγεται τό συμπέρασμα, ὅτι τόσο ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὅσο καί τά θρησκεύματα ἀποτελοῦν ἰσόκυρους δρόμους ἐπικοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό καί πουθενά δέν διαφαίνεται ἡ ἀλήθεια, ὅτι τά θρησκεύματα ἀποτελοῦν μάταιη ἐναγώνια προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου γιά ἐπικοινωνία μέ τόν Θεό.

Στήν ἐνότητα 2.2 τῆς Α΄ λυκείου, ἡ ὁποία τιτλοφορεῖται «*λατρεία*», στή στήλη «*ἀξιολόγηση*», ἀναφέρεται ἡ φράση: «*χρήση βασικῶν ὅρων τῆς λατρευτικῆς γλώσσας τῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν*»[14]. Ἡ διατύπωση αὐτή εἶναι δυνατόν νά ὁδηγήσει τούς μαθητές στή φοβερή παρεξήγηση, ὅτι οἱ μονοθεϊστικές θρησκεῖες ἔχουν κοινή λατρευτική γλῶσσα καί κατά συνέπεια δέν διαφέρουν οὐσιαστικά μεταξύ τους, ἄρα καί σέ αὐτή τήν περίπτωση, ὅπως καί στήν προηγούμενη τήν ὁποία ἀναλύσαμε, τό συμπέρασμα εἶναι ὅτι δέν ἔχει σημασία ποιά θρησκευτική πίστη θά ἀκολουθήσει ὁ πιστός!

Στήν ἐνότητα 2.5 τῆς Α΄ λυκείου, ἡ ὁποία ἐπιγράφεται «*σωτηρία*» διαβάζουμε τά ἑξῆς στή στήλη «*προσδοκώμενα μαθησιακά ἀποτελέσματα*»: «*Οἱ μαθητὲς νὰ προσδιορίζουν τὴν ἔννοια τῆς σωτηρίας στὸν Χριστιανισμὸ καὶ στὶς θρησκευτικὲς παραδόσεις τοῦ περιβάλλοντός τους*». Ἐπίσης στή στήλη «*ἀξιολόγηση*» διαβάζουμε: «*παρουσίαση δρόμων σωτηρίας στὶς θρησκεῖες*». Ὁμοίως διαβάζουμε στή στήλη «*μέθοδος – δραστηριότητες*» τά ἑξῆς: «*ἀπαντήσεις τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς πίστης καὶ ἄλλων χριστιανικῶν παραδόσεων καὶ θρησκειῶν γιὰ τὴ σωτηρία*»[15]. Ὅλα τά ἀνωτέρω εἶναι δυνατόν νά ὁδηγήσουν στήν ὀλέθρια παρεξήγηση, ὅτι σωτηρία εἶναι δυνατόν νά ἐπιτευχθεῖ καί μέσῳ τῶν θρησκευμάτων καί ὄχι μόνον ἐντός τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καί πώς ὁ κάθε ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τήν ἐπιθυμεῖ, δέν ἔχει παρά ἁπλῶς νά διαλέξει νά ἀκολουθήσει ἕνα θρήσκευμα, ἀδιάφορο ποιό ἀκριβῶς! Τέτοιου εἴδους ἀνεπίτρεπτη ἀνάμειξη τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας μέ θέματα μέ τά ὁποῖα κατά κανένα τρόπο αὐτή δέν σχετίζεται, ὁδηγεῖ ἀναπόφευκτα σέ τέτοιου εἴδους οἰκτρή κατάληξη. Ἡ δέ σωτηρία εἶναι καθαρά χριστιανικός θεολογικός ὅρος, πῶς εἶναι λοιπόν δυνατόν νά ἀποδίδεται ἀκόμη καί ὡς ἁπλή ἔννοια σέ ὁποιοδήποτε θρήσκευμα; Πρέπει δέ νά ἐπισημάνουμε, ὅτι στήν ἀμέσως ἑπόμενη ἑνότητα, ἡ ὁποία τιτλοφορεῖται «*Ἐκκλησία*» δέν περιλαμβάνεται σέ κανένα σημεῖο ὁ ὅρος «*σωτηρία*».

Στήν ἐνότητα 4.2 τῆς Α΄ λυκείου, ἡ ὁποία τιτλοφορεῖται «*ἀγάπη*» διαβάζουμε στή στήλη «*προσδοκώμενα μαθησιακά ἀποτελέσματα*»: «*οἱ μαθητὲς νά: διακρίνουν τρόπους ἔκφρασης τῆς ἀγάπης στὶς διάφορες θρησκευτικὲς παραδόσεις. […] ἀνιχνεύουν τὴ σχέση ἀγάπης καὶ ἐγωισμοῦ, κατανοοῦν τὴν ἀγάπη ὡς πρόταση τρόπου ζωῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ, διερευνοῦν τὶς διδασκαλίες ἄλλων θρησκειῶν γιὰ τὴν ἀγάπη*». Στή δέ στήλη «*ἀξιολόγηση*» διαβάζουμε «*Παρουσίαση τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν παραδόσεων γιὰ τὴν ἀγάπη*». Στή στήλη ἐν τέλει «*προτεινόμενη μέθοδος*» διαβάζουμε: «*Ἡ ἀγάπη στὸν Χριστιανισμὸ καὶ σὲ ἄλλες θρησκεῖες*»[16]. Ἀπό ὅλα αὐτά λείπει ἡ μοναδικότητα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία περνώντας ἀπό τήν ἄρνηση τοῦ ἰδίου θελήματος τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ὁδηγεῖ ἀφ' ἑνός στήν ὁλοκληρωτική ἀφοσίωση στόν τριαδικό Θεό καί ἀφ' ἑτέρου στήν θεώρηση ἀκόμη καί τοῦ ἐχθροῦ ὡς πλησίον.

Σημειώσεις:

12. Ἔνθ' ἀνωτέρω, Φ.Ε.Κ. σ. 2629. **13.** Ἔνθ' ἀνωτέρω, Φ.Ε.Κ. σ. 2605. **14.** Ἔνθ' ἀνωτέρω, Φ.Ε.Κ. σ. 2609.**15.** Ἔνθ' ἀνωτέρω, Φ.Ε.Κ. σ. 2612.**16.** Ἔνθ' ἀνωτέρω, Φ.Ε.Κ. σ. 2619.

Νὰ ἐξομολογούμεθα ὅλες τὶς ἁμαρτίες

«Λάβετε πνεῦμα ἅγιον· ἄν τινων ἀφῆτε τάς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἄν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται» (Ἰωάν. 20,23).

Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· ἄν κάποιων συγχωρήσετε τίς ἁμαρτίες, τούς συγχωροῦνται καί ἀπό τόν Θεόν· ἄν κάποιων ὅμως τίς κρατήσετε ἀσυγχώρητες, θά μείνουν γιά πάντα κρατημένες.

Ἡ ἐξομολόγηση εἶναι ἐντολή τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό ἔδωσε καί τήν ἐξουσία στούς Ἀποστόλους του καί αὐτοί στούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, νά συγχωροῦν τίς ἁμαρτίες μας.

Ἡ ἐξομολόγηση μέ τήν θεία μετάνοια εἶναι ἱ. Μυστήριο καί μάλιστα ὑποχρεωτικό. Χωρίς μετάνοια καί ἐξομολόγηση Παράδεισο δέν βλέπουμε.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης (14-7) στά «Πνευματικά Γυμνάσματα» ἀναφέρεται στόν Μέγα Βασίλειο καί λέγει:

«οὐ πᾶσιν ἀποκαλύπτουσιν οἱ ἄνθρωποι, οὔτε τοῖς τυχοῦσιν, ἀλλά τοῖς ἐμπείροις τῆς τούτων θεραπείας, οὕτω καί ἡ ἐξαγόρευσις τῶν ἁμαρτημάτων γίνεσθαι ὀφείλει ἐπί τῶν δυναμένων θεραπεύειν, κατά τό γεγραμμένον, ὑμεῖς οἱ δυνατοί τά ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζετε. Τουτέστιν αἴρετε διά τῆς ἐπιμελείας».

Νά τί λέγει. Ὅταν εἴμαστε ἄρρωστοι δέν πηγαίνουμε στόν ὁποιοδήποτε γιατρό, γιά νά μᾶς κάνη καλά, ἀλλά στόν ἔμπειρο καί τόν ἱκανό. Ἔτσι καί γιά τίς ἁμαρτίες σου, θά πᾶς σέ αὐτόν πού εἶναι ἔμπειρος καί ἱκανός σύμφωνα μέ τό τοῦ Ἀπ. Παύλου: Ἐσεῖς οἱ δυνατοί τίς ἀδυναμίες τῶν ἀδυνάτων νά βαστάζετε.

Γι' αὐτό συνεχίζει ὁ Ἅγιος Νικόδημος: Ὅπως ὁ Τωβίας, ὁ γιός τοῦ Τωβίτ, ὅταν ἤθελε νά πάῃ στό Ράγος τῆς Μηδείας, δέν τόλμησε νά πάῃ μόνος του, ἀλλά ζήτησε καί βρῆκε ἄνθρωπο πιστό καί φρόνιμο, γιά νά τόν ὁδηγήσῃ (ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ Ἄγγελος Ραφαήλ) καθώς ὅταν ἔφευγε ὁ πατέρας του τοῦ εἶπε: «Ζήτησον ἄνδρωπον, ὅς συμπορεύσεταί σοι» (Τωβίτ ε΄). Πόσο μᾶλλον ἐσύ ἀδελφέ, λέγει ὁ Ἅγιος Νικόδημος, ἔχεις ἀνάγκη ἀπό ἕνα πιστό καί ἔμπειρο πνευματικό, γιά νά σέ ὁδηγήσῃ στόν δρόμο τῆς σωτηρίας.

* * *

Πρέπει ὅμως νά ἐξομολογούμεθα ὅλες τίς ἁμαρτίες μας.

Ὁ τεσσαρακοστός ἕνατος ψαλμός (ΜΘ΄) λέγει:

«…ἐλέγξω σε, καί παραστήσω κατά πρόσωπόν σου τάς ἁμαρτίας σου» (Ψαλμ. μθ΄ 21).

Λέγει ὁ Ἅγιος Νικόδημος:

«Ὅτι πρέπει νά ἐξομολογηθοῦμε τίς ἁμαρτίες μας καί μάλιστα ὅλες. Διότι, λέγει ὁ Κύριος, ἐάν κρύψῃς ἐδῶ τίς ἁμαρτίες σου, γνώριζε ὅτι ἐκεῖ τήν ὥρα τῆς κρίσεως ἔχεις νά τίς παρουσιάσῃς ὅλες, μπροστά σέ ὅλους τούς ἀγγέλους καί τούς ἀνθρώπους, Αὐτές ὅλες οἱ ἀνεξομολόγητες ἁμαρτίες σου θά σέ γελοιοποιήσουν σέ ἐκεῖνο τό παγκόσμιο κριτήριο».

Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ἔλεγε:

«νὰ εὑρίσκετε πνευματικὸν καλὸν γραμματισμένον, ἐνάρετον, νὰ ἐξομολογῆσθε καὶ νὰ λέγετε ὅλα σας τὰ ἁμαρτήματα. Νὰ ἔχῃς 100 ἁμαρτίας καὶ νὰ εἰπῆς τὰς 99 εἰς τὸν πνευματικόν, καὶ μίαν νὰ μὴ φανερώσῃς, ὅλες σου ἀσυγχώρητες μένουν. Καὶ ὅταν κάμνῃς τὴν ἁμαρτίαν, τότε πρέπει νὰ ἐντρέπεσαι, καὶ ὅταν ἐξομολογῆσαι, πρέπει νὰ μὴ ἔχῃς καμμίαν ἐντροπήν.

Μία γυναῖκα ἐπῆγε νὰ ἐξομολογηθῇ εἰς ἕνα ἀσκητήν. Ὁ ἀσκητὴς εἶχεν ἕνα ὑποτακτικὸν ἐνάρετον. Λέγει ὁ ἀσκητὴς τοῦ ὑποτακτικοῦ του· Πήγαινε, νὰ ἐξομολογηθῇ ἡ γυναῖκα. Ὁ ὑποτακτικὸς ἐμάκρυνεν ἕως ὁποὺ ἔβλεπε, μὰ δὲν ἤκουεν. Ἐξωμολογήθηκε ἡ γυναῖκα καὶ ἔφυγε. Ὕστερα ἔρχεται ὁ ὑποτακτικὸς καὶ λέγει· Γέροντα, εἶδα ἕνα παράδοξον θαῦμα. Ἐκεῖ ὁποὺ ἐξωμολογεῖτο ἡ γυναῖκα, ἔβλεπα ὁποὺ ἔβγαιναν φίδια μικρά· ἔβλεπω καὶ ἐκρέματο ἕνα μεγάλο· ἔκανε νὰ βγῇ, καὶ πάλιν ἐτραβήχθη ὀπίσω. Λέγει ὁ ἀσκητής· Πήγαινε νὰ τὴν κράξῃς νὰ ἔλθῃ ὀπίσω γλήγορα. Πηγαίνοντας ὁ ὑποτακτικὸς τὴν εὗρεν ἀποδαμένην. Γυρίζει ὀπίσω καὶ τὸ λέγει τοῦ γέροντός του. Αὐτὸς μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ τὸ θαῦμα, παρεκέλεσε τὸν Θεὸν νὰ τοῦ φανερώσῃ, ἄν ἡ γυναῖκα ἐσώθη ἢ ἐκολάσθη. Καὶ φαίνεται ἔμπροσθέν του μία ἀρκούδα μαύρη καὶ τοῦ λέγει: «Ἐγὼ εἶμαι ἐκείνη ἡ γυναῖκα ὁποὺ ἐξωμολογήθηκα, καὶ δὲν σοῦ ἐφανέρωσα ἕνα θανάσιμον ἁμάρτημα ὁποὺ εἶχα πράξει, καὶ διὰ τοῦτο ὅλα μου τὰ ἁμαρτήματα ἔμειναν ἀσυγχώρητα, καὶ μὲ ἐπρόσταξεν ὁ Κύριος νὰ ὑπάγω εἰς τὴν κόλασιν νὰ καίωμαι πάντοτε». Καὶ ἀμέσως ἐξῆλθε μία βρῶμα ὡσὰν καπνὸς καὶ ἐχάθη ἀπὸ ἔμπροσθέν του.

Διὰ τοῦτο, χριστιανοί μου, ὅταν ἐξομολογῆσθε, νὰ λέγετε ὅλα σας τὰ ἁμαρτήματα καθαρά· καὶ πρῶτον νὰ εἰπῆς τοῦ πνευματικοῦ σου· Πνευματικέ μου, θὰ κολασθῶ, διότι δὲν ἀγαπῶ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀδελφούς μου μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν ὡσὰν τὸν ἑαυτό μου. Καὶ νὰ εἰπῆς ἐκεῖνα ὁποὺ σὲ τύπτει ἡ συνείδησίς σου· ἢ ἐφόνευσας ἢ ἐπόρνευσας ἢ ὅρκον ἔκαμες ψεύματα ἢ τοὺς γονεῖς σου δὲν ἐτίμησας καὶ τὰ τούτοις ὅμοια».

Τί λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος στὴν Ὁμιλία του «ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΒ΄ ΨΑΛΜΟΝ»

Θέλει ὁ Κριτὴς νὰ σ' ἐλεήσει καὶ νὰ σοῦ χαρίσει τοὺς οἰκτιρμούς Του. Ἀλλ' ἂν σὲ βρεῖ ταπεινὸ μετὰ τὴν ἁμαρτία καὶ συντετριμμένο, νὰ ἔχῃς κλάψει πολὺ γιὰ τὰ πονηρά σου ἔργα, τὰ ὁποῖα ἔγιναν κρυφὰ καὶ τὰ ἐξομολογήθηκες χωρὶς ντροπή, νὰ παρακαλέσῃς τοὺς ἀδελφοὺς νὰ κοπιάσουν μαζί σου γιὰ νὰ θεραπευτῆς (Ἰακ. 5, 16), ἂν σὲ δῇ ὅτι ἔγινες τελείως ἀξιολύπητος, θὰ σοῦ χορηγήσῃ πλούσια τὴν εὐσπλαγχνία Του. Ἂν ὅμως δῇ καρδιὰ ἀμετανόητη, φρόνημα ὑπερήφανο, ἀπιστία ὅτι ὑπάρχει μέλλουσα ζωή, ἀφοβία γιὰ τὴν κρίση, τότε γιὰ σένα προτιμᾶ τὴν καταδίκη.

Καὶ σὰν ἕνας γιατρὸς ἐπιμελὴς καὶ φιλάνθρωπος προσπαθεῖ προηγουμένως μὲ πλύσεις καὶ καταπλάσματα μαλακὰ νὰ ἐλαττώσει τὸ πρήξιμο. Ἂν ὅμως δῇ νὰ μὴ ὑποχωρῇ καὶ τὸ ἐξόγκωμα ν' ἀνδίσταται καὶ νὰ σκληρύνεται, τότε ἀπορρίπτει τὸ λάδι καὶ τὸ μαλακὸ τρόπο θεραπείας καὶ προτιμᾶ στὸ ἐξῆς τὴ χρήση τοῦ μαχαιριοῦ.

Χρησιμοποιεῖ λοιπὸν ἐλεημοσύνη στοὺς μετανοοῦντες, στοὺς δὲ ἀμετανόητους χρησιμοποιεῖ τὴν τιμωρία.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
19 ΙΟΥΛΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Τίτ. γ΄ 8 - 15
Εὐαγγέλιον: Ματθ΄ ε΄ 14 - 19
Ἦχος. πλ.β΄– Ἑωθινόν: Ζ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ὁ κλειδωμένος νοῦς τῶν κακοπροαίρετων αἱρετικῶν

Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα δῶρα τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο εἶναι ὁ λόγος. Διὰ τοῦ λόγου, ἐνδιάθετου καὶ προφορικοῦ ὁ ἄνθρωπος ἐρευνᾶ καὶ ἐκφράζει τὴν ἀλήθεια τὴν ὁποία καὶ βιώνει.

Ἔτσι μὲ τὸν λόγο ἀναπτύσσει συζητήσεις ἐπὶ διαφόρων θεμάτων καὶ διὰ τῆς σκέψεως ὁλοένα καὶ περισσότερο ἐρευνᾶ.

Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει πὼς ὅλες οἱ συζητήσεις εἶναι ἀναγκαῖες καὶ ἐπιφέρουν ὠφέλεια. Ἀντιθέτως πρὸς τὶς ὀρθές, ὑπάρχουν καὶ οἱ βλαβερὲς καὶ μάταιες ποὺ ἀπαραιτήτως πρέπει ὁ ἄνθρωπος καὶ μάλιστα ὁ πιστὸς νὰ τὶς ἀποφεύγει, γιὰ νὰ μὴ ζημιωθεῖ. Αὐτὸ ἀκριβῶς βλέπουμε νὰ συνιστᾶ ὁ Ἀπ. Παῦλος στὸν μαθητὴ τοῦ Τίτο καὶ φυσικὰ ἡ συμβουλὴ αὐτὴ ἰσχύει γιὰ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας· "Μωρᾶς ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔρεις καὶ μάχας νομικὰς περιίστασο, εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι".

Ἂς ἐμβαθύνουμε ὅμως στὸ ποιὲς εἶναι αὐτὲς οἱ συζητήσεις, ποὺ τελικῶς κάνουν κακό.

Γενικῶς πρόκειται περὶ τῶν μὴ σοβαρῶν συζητήσεων, ποὺ δὲν ἔχουν κανένα οὐσιαστικὸ σκοπό. Οἱ συζητητὲς χάνουν τὸν χρόνο τους καὶ τὴν ψυχραιμία τους, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ζημιώνονται ψυχικῶς καὶ ὄχι μόνον. Τέτοια θέματα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν νὰ κάνουν μὲ τὴν καθημερινότητα, τὴν πολιτικὴ καὶ τόσα ἄλλα ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς ὅταν τελειώνουν, ἡ ἀτμόσφαιρα ἔχει ἠλεκτρισθεῖ καὶ τὴν θέση τῆς χαρᾶς ἔχει καταλάβει ἡ ψυχρότης, ὁ θυμὸς ἢ καὶ αὐτὴ ἡ ἔχθρα.

Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ οἱ συζητήσεις ποὺ τελικῶς ὁδηγοῦν σὲ πράξεις καὶ ἔργα ἁμαρτωλά. Ἐξάπτουν τὴν καλπάζουσα φαντασία μὲ τελικὸ ἀποτέλεσμα τὸν μολυσμὸ τῆς ὅλης ὑπάρξεως. Πόσοι ἀλήθεια ξέπεσαν σὲ βάραθρο καὶ σὲ πράξεις γιὰ τὶς ὁποῖες "αἴσχρόν ἐστι καὶ λέγειν", ἀκριβῶς διότι ξεκίνησαν ἀπρόσεκτα ἀπὸ μία "ἁπλὴ συζήτηση". Γι' αὐτὸ εἶχε ἀπόλυτο δίκαιο σύγχρονος Γέροντας ποὺ συμβούλευε κυρίως νέους ἀνθρώπους: "Σὲ ὁποιαδήποτε συζήτηση δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχει ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ τὴν ἀποφεύγετε, ἢ ἐὰν ξεκίνησε νὰ τὴν σταματᾶτε ἀμέσως"!

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ συζητήσεις ποὺ ὁδηγοῦν τὸν ἀπρόσεκτο ἄνθρωπο στὰ πνευματικὰ βάραθρα καὶ στὴν καταστροφὴ τῆς πολύτιμης ὑγείας, ὑπάρχουν καὶ ἄλλου εἴδους συζητήσεις ποὺ θὰ φέρουν τὴν καταστροφὴ καὶ ὁ πιστὸς Χριστιανὸς θὰ πρέπει νὰ ἀποφεύγει ὁλοσχερῶς. Εἶναι ἐκεῖνες ποὺ ἀναπτύσσονται μὲ ἀνθρώπους ποὺ πεισματικῶς ἀρνοῦνται τὴν ἀλήθεια. Μὲ ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν κάνει στάση ζωῆς τὸ "οὐ μὲ πείσεις κἂν μὲ πείσεις". Χρειάζεται ἄραγε νὰ τονίσουμε ὅτι στὴν κατηγορία αὐτὴ ὑπάγονται κυρίως οἱ κακόδοξοι καὶ αἱρετικοὶ ποὺ δαιμονικῶς ἐπιμένουν στὴν πλάνη τους; Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ συζητοῦν ὄχι γιὰ νὰ μάθουν, ἀλλὰ γιὰ νὰ καταστρέψουν ὅσους ἀπὸ ἄγνοια πέσουν ἐπάνω τους. Ἐξωτερικῶς προσπαθοῦν νὰ φαίνονται ἄψογοι καὶ εἰρηνικοὶ μὲ τὸ καμουφλὰζ τοῦ χαμόγελου καὶ τῆς δῆθεν καλῆς συμπεριφορᾶς, ὅταν ὅμως κανεὶς τοὺς γνωρίζει καὶ τοὺς ἀποκαλύπτει, τότε ξεσποῦν τὴν ἀπαίσια συμπεριφορά τους ποὺ ταυτίζεται μὲ τὴν πλάνη τους.

Σὲ ὅλους μας εἶναι γνωστοὶ λίγο ἔως πολὺ οἱ Ἰεχωβίτες, οἱ προτεστάντες μὲ ὅλο τους τὸν ἀλλοπρόσαλλο συρφετό, καὶ γενικῶς οἱ τόσοι κακόδοξοι ποὺ ἀνερυθριάστως τολμοῦν νὰ κτυποῦν τὶς θύρες τῶν οἰκιῶν μας, γιὰ νὰ μᾶς δώσουν "τὰ φῶτα τοῦ σκότους".

Ἡ ἐπιμονὴ καὶ ὁ φανατισμός τους, τὸ ὅτι μὲ τοὺς ὑπευθύνους ἐπὶ τῶν θεμάτων αὐτῶν ποιμένες καὶ θεολόγους ἀρνοῦνται πεισματικῶς τὸν ἀποκαλυπτικὸ διάλογο, τοῦτο φανερώνει ὄχι ἁπλῶς μία "κλειδωμένη διάνοια", ἀλλὰ ὅτι σὲ ἀρκετὲς τῶν περιπτώσεων ἀποτελοῦν κατὰ τὸν χειρότερο τρόπο τοὺς πράκτορες τῶν ἀντορθοδόξων καὶ ἀνθελληνικῶν δυνάμεων.

Τί θὰ κάνει ὁ ἁπλὸς Χριστιανὸς μπροστὰ σὲ τέτοιες καταστάσεις; Θὰ ἐπιδιώξει νὰ ἀντικρούσει τὰ ἐπιχειρήματά τους, γιὰ νὰ τοὺς κάμει νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Ὀρθόδοξη πίστη ἐντασσόμενοι καὶ πάλι στὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας; Ἡ ἴδια ἡ πρᾶξις δείχνει ὅτι εἶναι σχεδὸν βέβαιο ὅτι δὲν θὰ πειστοῦν. Καὶ τοῦτο, διότι δὲν ἐρευνοῦν γιὰ τὴν ἀλήθεια. Ἔχουν βλασφημήσει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τοὺς ἔχει ἐγκαταλείψει ἡ χάρις καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ταπεινωθοῦν καὶ νὰ ὁμολογήσουν, ἂν καὶ γνωρίζουν, ποῦ εὑρίσκεται ἡ ἀλήθεια.

Ἀλλὰ ἐδῶ κρύπτεται καὶ ἄλλος κίνδυνος. Ὁ ἁπλὸς πιστὸς ποὺ νομίζει ὅτι θὰ τοὺς πείσει, μὴ ὄντας κατηρτισμένος καὶ ἕτοιμος μὲ θεολογικὸ ὁπλισμό, νὰ ἐπηρεαστεῖ ἀπὸ τὰ δῆθεν ἐπιχειρήματα καὶ τελικῶς νὰ ἀπορροφηθεῖ ἀπὸ τὴν δίνη τῆς αἱρέσεως. Καὶ δυστυχῶς πολλὲς τέτοιες περιπτώσεις ἔως σήμερα ἀριθμοῦνται.

Ἐπιτέλους, εἶναι καὶ θέμα ὑπακοῆς στὸν θεόπνευστο λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ Ἀπόστολος τονίζει "αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ", δὲν μπορεῖς νὰ θεωρεῖς τὸν ἑαυτόν σου ἀνώτερον τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἔχεις διαρροετικὴ συμπεριφορά. Ἐὰν αὐτὸ συμβαίνει, τότε στὴν ψυχὴ ἐμφωλεύει κρυπτὸς ἐγωισμὸς μὲ ἀποτέλεσμα τελικῶς ὁ ἄνθρωπος νὰ πέφτει ἐξ αἰτίας τῆς ἀνυπακοῆς του, λειτουργώντας καὶ ἐδῶ οἱ πνευματικοὶ νόμοι.

Ἂς γίνει κατανοητὸν πὼς ὁ αἱρετικὸς "ἐξέστραπται καὶ ἁμαρτάνει, ὢν αὐτοκατάκριτος". Διεστραμμένος ἄνθρωπος καὶ κακῆς πίστεως συζητητὴς εἶναι ἀδύνατον νὰ πεισθεῖ καὶ νὰ μετανοήσει. Τραγικὸ παράδειγμα ἐπ' αὐτοῦ οἱ Ἑβραῖοι, ποὺ ἐνῷ ἔβλεπαν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια τὸν Χριστὸ νὰ θεραπεύει καὶ νὰ ἀνασταίνει νεκροὺς καὶ νὰ ἐκδιώκει δαιμόνια, αὐτοὶ διέστρεφαν τὴν πραγματικότητα κραυγάζοντας πὼς "ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια".

Ἐπομένως ἂς μὴ δείχνουμε ἀφέλεια καὶ ἀνυπακοή. Ἀντὶ νὰ χάνουμε τὸν πολύτιμο χρόνο μας μὲ ἀνωφελεῖς, ἐπιβλαβεῖς καὶ καταστροφικὲς συζητήσεις ποὺ τελικῶς ὁδηγοῦν στὴν γέενα, ἂς ἐκμεταλλευόμαστε τὸ δῶρο τοῦ Θεοῦ, τὶς στιγμὲς τοῦ χρόνου μὲ ὅ,τι εὐάρεστο στὸν Κύριο.

Ἐὰν δὲ αἰσθανόμαστε τὴν ἀνάγκη συζητήσεως, ἔχουμε ἐνώπιόν μας τόσα θέματα ποὺ μᾶς μορφώνουν, εἰρηνεύουν, οἰκοδομοῦν, ἐξαγιάζουν.

Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁδηγός μας ὁ θεόπνευστος λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἑρμηνευτὲς αὐτοῦ οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Κωνστάνταρος

Ἀρχιμ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ Δ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

«Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ» ΕΞΗΓΗΜΕΝΗ

(Τὸ κατὰ δύναμιν)

Τώρα, ποὺ ὁ τόπος μας ἀντιμετωπίζει καὶ πάλιν κρισίμους ὥρας, τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι ὁ καλύτερος βοηθός μας εἰς τὴν κατανόησιν τῶν γεγονότων καὶ τὴν ἐν Χριστῷ ἀντιμετώπισίν των.

Κυκλοφορεῖ εἰς πέντε τόμους χαρτόδετους καὶ εἰς ἕνα τόμον δερματόδετον.

Διατίθεται ἀπὸ τὸ Βιβλιοπωλεῖον τοῦ **«ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ»** Κάνιγγος 10 — (Α΄ ὄροφος) Ἀθῆναι 106 77 Τηλ. 210–38.16.200

Τιμᾶται: 30,00 €

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Αἱ «φωτισμέναι»: Φοιτοῦν εἰς «Σχολεῖα θεοτικά»[1] ἢ εἰς κέντρα ψηλαφητῆς πλάνης[2];

Τοῦ ***π. Λεωνίδα Στ. Ἀμοργιανοῦ****, Ἐφημερίου Ἱ.Ναοῦ Ἁγ. Μαρίνης Ἀνθουπόλεως Περιστερίου*

(1ον)

Ἔχω ἀνά χεῖρας τήν ἀνακοίνωση τῆς 16ης /3 /2011, τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατρια

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ «πεθαμένοι» θεοὶ τῆς Εὐρώπης

Αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἔγινε πολὺς λόγος γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας σὲ σχέση μὲ τὴν Εὐρώπη, γιὰ τὰ κοινὰ στοιχεῖα, ποὺ μᾶς ἑνώνουν, γιὰ αὐτὰ ποὺ μᾶς διαφοροποιοῦν, γιὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῶν σχέσεών μας καὶ πολλὰ ἄλλα συναφῆ.

Θὰ ἦταν σκόπιμο νὰ βλέπαμε λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὰ ζητήματα τῆς ἐπικαιρότητος καὶ νὰ στεκόμασταν γιὰ λίγο στὸ ποιὰ ἦταν ἡ Ἑλλάδα καί, κυρίως, τὶ ἦταν αὐτὸ ποὺ τὴν διαφοροποιοῦσε ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα ἔθνη ἐπὶ τῆς γῆς.

Οἱ Ἕλληνες ἦσαν ἀνέκαθεν ἕνας βαθειὰ θρησκευόμενος λαός. Δὲν ὑπάρχει οὔτε μία ἱστορικὴ στιγμή, στὴν ὁποία οἱ Ἕλληνες νὰ ἔχουν καταγραφεῖ ὡς ἄθεος ἢ ἄθρησκος λαός. Ἀντιθέτως, ὅλος ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμός, οἱ ἐπιστῆμες, οἱ τέχνες, ἡ παιδεία, ἡ πολιτικὴ εἶχαν ὡς σημεῖο ἀναφορᾶς τὴν ἀναζήτηση τοῦ Θείου καὶ τῆς Ἀλήθειας. Γι' αὐτό, παρὰ τὸ ὅτι εἶχαν καθιερώσει τοὺς θεοὺς στοὺς ὁποίους ἦσαν πιστοί, ἔνιωθαν πὼς κάτι ἔλειπε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀναζήτηση καὶ τὴν λατρεία καὶ γι' αὐτὸ εἶχαν στήσει βωμὸ «**τῷ ἀγνώστῳ Θεῷ**», Τὸν Ὁποῖο μόλις γνώρισαν διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀποδέχθηκαν καὶ ἀκολούθησαν.

Ἡ στάση αὐτὴ τῶν ἀρχαίων καὶ σοφῶν προγόνων μας φαίνεται ξεκάθαρα στὸ πολίτευμά τους καὶ κυρίως στὴν νομοθεσία τοῦ κράτους. Τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ καὶ ὁ σκοπός, ποὺ καθόριζε τὴν νομοθεσία τοῦ Σόλωνα ἦταν ἡ διαπαιδαγώγηση, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ λογική, τὰ ὁποῖα ἐξασφάλιζε διὰ τῆς πειθοῦς ἀλλὰ καὶ τῆς **Θείας** Δίκης.

Ὁ Σόλων φρόντισε **νὰ ἐξουδετερώσει τὴν πίεση τῶν πλουσίων κατὰ τῶν φτωχῶν μέσῳ τῆς τοκογλυφίας**, μὲ τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοὺς τόκους καὶ τὸν περιορισμὸ τῶν ὀφειλομένων χρεῶν.

Ὁ Σόλων **διὰ νόμου ὑποχρέωσε ὅλους τοὺς πολίτες νὰ μαθαίνουν στὰ παιδιά τους μιὰ βιοποριστικὴ τέχνη**, προτρέποντας τοὺς πολίτες του **στὴν καταπολέμηση τῆς φτώχιας μὲ τὴν χρησιμοποίηση ὅλων τῶν ὑπαρχόντων μέσων καὶ πόρων**. Στὸ γεγονὸς αὐτὸ ὀφείλεται κυρίως ἡ **προαγωγὴ τῆς βιοτεχνίας καὶ τῆς καλλιτεχνίας στὴν Ἀθήνα στὸν ὕψιστο βαθμό**.

Τὴν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη κοσμοθεωρία ἔχουν οἱ Δυτικοί. Ὁ Θεὸς τὸν ὁποῖο προβάλλει ἡ Δύση εἶναι ἄδικος, τιμωρὸς καὶ ἀμείλικτος. Εἶναι ὁ αἱμοδιψὴς Θεός, ποὺ κατὰ τὴν Παπικὴ διαστρέβλωση θυσίασε τὸν Μονογενῆ Υἱό Του, γιὰ νὰ ξεπλύνη τὴν ντροπή, ποὺ τοῦ ἔγινε μὲ τὴν παρακοὴ τῶν Πρωτοπλάστων(!) Αὐτός, ὁ Παπικὸς Θεὸς ἐπηρέασε ὅλη τους τὴν κοσμοθεωρία καὶ κάποια στιγμή, ὅπως ἦταν ἀπολύτως φυσιολογικό, τὸν ἀποτίναξαν «θανατώνοντάς» τον.

Δὲν εἶναι τυχαῖο, ἄλλωστε, πὼς **πρώτη ἡ Δύση εἰσήγαγε στὴν ἀνθρωπότητα τὴν ἔννοια τοῦ ἀθεϊσμοῦ**. Μέχρι τὴν ἐποχὴ τοῦ Διαφωτισμοῦ, ὅπου κι ἂν συναντᾶται ἡ ἀθεΐα ἀντιμετωπίζει τὴν κατακραυγὴ καὶ τὴν ἀπόρριψη τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Μετὰ τὸν Διαφωτισμὸ καὶ καθὼς κέρδιζαν ἔδαφος στὴν Δύση τὰ κινήματα τοῦ ὀρθολογισμοῦ[1] καὶ τοῦ "ἀνθρωπισμοῦ"[2], ἡ ἀθεΐα καθιερώθηκε καὶ φθάσαμε στὶς ἡμέρες μας νὰ ἀποτελεῖ θεμέλιο λίθο τῆς ἐπιστήμης, τῆς πολιτικῆς, τῆς παιδείας καὶ τὸ χειρότερο, τῆς ἠθικῆς. Ἐπειδὴ ὅμως «χωρὶς Θεὸ τὰ πάντα ἐπιτρέπονται», ὅπως πολὺ σοφὰ εἶχε πεῖ ὁ μεγάλος Ρῶσσος συγγραφέας Fyodor Mikhailovich Dostoevsky, φθάσαμε στὸν 21ο αἰώνα ὅπου δὲν ὑπάρχουν πιὰ ἀξίες, δὲν ὑπάρχουν ἰδανικά, δὲν ὑπάρχει ἦθος καὶ κυρίως ὅλα ἐπιτρέπονται στὸν ἔχοντα τὴν ἐξουσία, ὅπως κι ἀν τὴν ἔχει ἀποκτήσει.

Ὁ νόμος τῆς ζούγκλας, ποὺ ἐπιβάλλει τὸ δίκαιο τοῦ ἰσχυροτέρου δὲν διαφέρει σὲ τίποτε ἀπὸ τὴν φιλοσοφία καὶ τὴν στάση ζωῆς, ποὺ προβάλλει ἡ Δύση. Ὁ ἄνθρωπος τῆς Δύσης εἶναι ἕνα ὄν, ποὺ ἔχει καταστρέψει τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ὁποία εἶναι προικισμένος ἀπὸ τὴν στιγμὴ τῆς συλλήψεώς του. Στὴν θέση τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ ὑπάρχουν μόνο τὰ ἔνστικτά του καὶ ἡ ἀκόρεστη ἐπιθυμία γιὰ τὴν ὁποιαδήποτε μορφὴ ἀπόλαυσης, ἀνεξαρτήτως τιμήματος.

Ὁ Δυτικὸς νόμος τῆς ἐπιβολῆς τοῦ ἰσχυροῦ ὁδηγεῖ στὰ παιχνίδια, ποὺ ἐξαθλιώνουν καὶ καταδυναστεύουν ὁλόκληρα ἔθνη καὶ κυρίως αὐτὰ στὰ ὁποῖα ὁ λαὸς διασώζει τὴν πίστη καὶ τὴν εὐσέβεια. Ὁ λόγος εἶναι πὼς ἀποτελοῦν ἔλεγχο στὴν διεφθαρμένη Δύση, ποὺ δὲν ἀντέχει κριτικὴ γιὰ τὶς πράξεις της.

Στὴν σημερινὴ Ἑλλάδα, δυστυχῶς, ἀπὸ ὅτι φαίνεται δὲν ὑπάρχει ἡ πίστη καὶ ὁ πόθος τῆς Θείας ἀναζήτησης τῶν προγόνων μᾶς, ἀλλὰ κυρίως δὲν ἔχει ἀπομείνει ἴχνος εὐσέβειας ἢ φόβου Θεοῦ. Ἡ υἱοθέτηση τοῦ Δυτικοῦ τρόπου σκέψης, μᾶς ὁδήγησε στὴν ἀπώλεια τῆς λογικῆς ἀρχικὰ καὶ κατόπιν τῆς ἐθνικῆς μας ταυτότητος. Σήμερα εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ διακρίνει κανεὶς τὴν Ἑλλάδα μας. Δὲν εἶναι εὔκολο νὰ δεῖ στοιχεῖα ἔθνους σὲ ἕνα λαὸ μὲ ἀδρανοποιημένο πλήρως τὸ λογικὸ τμῆμα τοῦ νοός του καὶ ταυτόχρονα παραδομένο στὴν ἀσύδοτη καὶ ἀχαλίνωτη κατανάλωση.

Νομίζω πὼς ἡ μελέτη τῆς ἱστορίας μας πρὶν ἀπὸ τὴν Ἀναγέννηση καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτήν, ἔχει νὰ μᾶς διδάξει πολλά.

Μ.Β.

Σημειώσεις:

1. Ὁ ὀρθολογισμός (ἢ ρασιοναλισμὸς) εἶναι ἡ συνολικὴ φιλοσοφικὴ κατεύθυνση, ποὺ ἀποδέχεται ὡς γνώμονα καὶ ἀφετηρία τῆς γνώσεως τὴ λογικὴ σκέψη. Σύμφωνα μὲ τοὺς ὀρθολογιστὲς φιλοσόφους, ἡ γνώση μας γιὰ τὸν κόσμο προέρχεται κυρίως ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ὀρθὸ λόγο καὶ τὰ βασικά του στοιχεῖα, ποὺ μποροῦν νὰ ἀναζητηθοῦν στὸ νοῦ μας. Ἀπὸ τὴν περίοδο τοῦ Διαφωτισμοῦ ὁ ὀρθολογισμὸς συνδέεται συνήθως μὲ τὴν εἰσαγωγὴ τῶν μαθηματικῶν μεθόδων στὴ φιλοσοφία, κυρίως μὲ τὸ ἔργο τοῦ René Descartes (γνωστοῦ στὴν Ἑλλάδα ὡς Καρτέσιου), τοῦ Gottfried Wilhelm Leibniz καὶ τοῦ Baruch Spinoza.

2. Ὁ ἀνθρωπισμός (ἢ οὐμανισμὸς) εἶναι ἕνα πνευματικὸ ρεῦμα, ποὺ στόχευε στὴν πολιτιστικὴ καὶ ἐκπαιδευτικὴ μεταρρύθμιση τοῦ θεοφοβικοῦ μοντέλου τῆς Δύσης, ποὺ ἐπικρατοῦσε ὡς τότε. Χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴ στὰ ἀρχαῖα κείμενα ὡς ἕνα μοντέλο ζωῆς, γραφῆς καὶ σκέψης. Χαρακτηριστικὰ παραδείγματα οὐμανιστῶν εἶναι οἱ Γεώργιος Τραπεζούντιος, Θεόδωρος Γαζῆς, Βασίλειος Βησσαρίων, Ἰανὸς Λάσκαρις, Βοκάκιος, Πετράρχης, Ἄλδος Μανούτιος καὶ ἄλλοι.

Ὁ ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

Τὴν 14ην Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου.

Εὐχαριστήριος Ψαλμὸς διὰ τὴν νίκην κατὰ ἐνὸς ἐχθροῦ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ: Ο 9ος ΨΑΛΜΟΣ

Γράφει ***ὁ Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας***

1. Θά σᾶς ἑρμηνεύσω σήμερα, ἀδελφοί μου χριστιανοί, τόν 9ο ψαλμό. Ὁ ψαλμὸς αὐτός, ὅπως τόν ἔχουμε σήμερα στήν Παλαιά Διαθήκη, τήν ὁποία χρησιμοποιοῦμε στήν λατρεία μας – τήν Μετάφραση τῶν Ἑβδομήκοντα (Ο΄), ὅπως τήν λέμε –, εἶναι πολύ μεγάλος. Αὐτό συμβαίνει γιατί οἱ Ἑβδομήκοντα τόν μικρό πρῶτα 9ο ψαλμό τόν ἕνωσαν μέ τόν 10ο καί τόν παρουσίασαν ὡς ἕνα ψαλμό. Ἔτσι ἀπό ὧδῶ καί πέρα τά δύο κείμενα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τό Ἑβραϊκό καί τῶν Ἑβδομήκοντα (Ο΄), διαφέρουν στήν ἀρίθμηση τῶν ψαλμῶν κατά ἕνα ἀριθμό. Ὅμως τό σωστό εἶναι ὅπως τό ἔχει ἡ μετάφραση τῶν Ἑβδομήκοντα (Ο΄), γιατί καί οἱ δύο ψαλμοί 9ος καί 10ος ἔχουν τήν ἴδια ἐπιγραφή καί οἱ στίχοι τους εἶναι κατά τήν σειρά τοῦ Ἑβραϊκοῦ Ἀλφαβήτου, συνέχεια ὁ ἕνας μέ τόν ἄλλο.

2. Ἐμεῖς γιά πρακτικό λόγο καί γιά τόν λόγο ὅτι οἱ ψαλμοί, ἄν καί ἑνοποιημένοι ἐσωτερικά, ὅμως φαίνεται ὅτι ἔχουν διαφορετικό περιεχόμενο, θά ἑρμηνεύσουμε σήμερα τό πρῶτο μέρος τοῦ ψαλμοῦ. Στό ἑπόμενο κήρυγμά μας θά σᾶς ἑρμηνεύσω τό δεύτερο μέρος του, αὐτό πού παλαιότερα φεροῦταν ὡς 10ος ψαλμός, ὅπως καί φέρεται σήμερα στό Ἑβραϊκό κείμενο.

3. Ὁ ποιητής τοῦ ψαλμοῦ μας, πού κατά τήν ἐπιγραφή εἶναι ὁ Δαυίδ, φαίνεται ὅτι ἐπιστρέφει νικητής ἀπό πόλεμο ἐναντίον ἐχθροῦ, ἐχθροῦ ἰσχυροῦ (στίχ. 7), ὁ ὁποῖος ἐταλαιπώρησε τό ἔθνος του (στίχ. 10.13.14). Καί ὅπως οἱ βασιλεῖς τοῦ Ἰσραήλ πρίν πορευθοῦν στήν μάχη προσεύχονταν στόν Ναό, προσφέροντες θυσία, γιά νά ἔχουν νικηφόρο ἀγώνα, ἔτσι καί τώρα ὁ Δαυίδ, μετά τήν νικηφόρο ἔκβαση τῆς μάχης του, ἔρχεται στόν Ναό γιά νά εὐχαριστήσει τόν Θεό γιά τήν νίκη. Εἶναι ἀσφαλῶς χαρούμενος, γι' αὐτό καί πάλλοντας ἀπό χαρά λέγει ἀπό τήν ἀρχή: *«Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, εὐφρανθήσομαι καί ἀγαλλιάσομαι ἐν σοί»* (στίχ. 2.3). Καί λέγει στήν συνέχεια τήν αἰτία τῆς χαρᾶς του: *«Ἐν τῷ ἀποστραφῆναι τόν ἐχθρόν μου εἰς τά ὀπίσω, ἀσθενήσουσι καί ἀπολοῦνται ἀπό προσώπου σου»* (στίχ. 4). Ἡ αἰτία τῆς χαρᾶς τοῦ ψαλμωδοῦ μας εἶναι ὅτι ὁ ἐχθρός ἐξαφανίστηκε, δέν ὑπάρχει πιά κίνδυνος ἀπ' αὐτόν. Ὁ ἐχθρός ἦταν ἰσχυρός, εἶχε *«ρομφαίας»* καί *«πόλεις»*, εἶχε *«μνημόσυνον»*, εἶχε, δηλαδή, ὄνομα δυνατό, ἀλλά τελικά συντρίφθηκε· κατέπεσε μέ κρότο, *«μετ' ἤχου»*, ὅπως λέγει ὁ ψαλμός μας (στίχ. 7)· νικήθηκε *«εἰς τέλος»* (στίχ. 7), δηλαδή παντελῶς.

4. Τήν ἥττα τοῦ ἐχθροῦ ὁ ποιητής μας ἀποδίδει στόν Θεό, *«ἀπό προσώπου σου»* Θεέ, λέγει (στίχ. 4). Ἐάν, ὅπως λέγει ἄλλος ψαλμός, *«οἱ ὀφθαλμοί Κυρίου ἐπί δικαίους καί τά ὦτα αὐτοῦ εἰς δέησιν αὐτῶν»* (33,16), ὅμως, ὅπως λέγει ἐδῶ ὁ ψαλμός μας, *«πρόσωπον Κυρίου ἐπί ποιοῦντας κακά τοῦ ἐξολοθρεῦσαι ἐκ γῆς τό μνημόσυνον αὐτῶν»* (33,17)!

Ἡ νίκη κατά τοῦ ἐχθροῦ δέν ἦταν μιά τυχαία ἔκβαση τῶν πραγμάτων, μιά τυφλή φορά τῶν πραγμάτων, ἀλλά ἦταν μιά ἄμεση ἐπέμβαση τοῦ Θεοῦ, τοῦ δικαίου Κριτοῦ, ὁ Ὁποῖος *«κρινεῖ τήν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, κρινεῖ λαούς ἐν εὐθύτητι»* (στίχ. 9). Σάν δίκαιος Κριτής λοιπόν ὁ Θεός εἶδε τίς καταπατήσεις τοῦ δικαίου, πού ἔκανε ὁ ἐχθρός, καί ἐπενέβηκε ἐναντίον αὐτοῦ καί ὑπέρ τοῦ Ἰσραήλ. Ἔτσι ὁ βασιλεύς ποιητής μας τήν νίκη του κατά τοῦ ἐχθροῦ τήν ἀποδίδει στόν Θεό καί Τόν εὐχαριστεῖ γι' αὐτό μέ δοξολογία στόν Ναό.

Ἀφοῦ δέ ὁ Θεός εἶναι δίκαιος Κριτής καί δικαιώνει τούς δικαίους, γι' αὐτό, λέγει παρακάτω ὁ ψαλμός μας, γίνεται *«καταφυγή τῷ πένητι, βοηθός ἐν εὐκαιρίαις, ἐν θλίψεσιν»* (στίχ. 10). Ὅλοι οἱ ἀδικούμενοι καί οἱ θλιβόμενοι καταφεύγουν σ' Αὐτόν καί ὁ Κύριος δέν τούς ἐγκαταλείπει. Ἀλλά, γιά νά δώσει ὁ Θεός τήν βοήθειά Του στόν ἄνθρωπο, αὐτό προϋποθέτει ὁ ἄνθρωπος νά τήν ζητήσει· γι' αὐτό καί λέγει ὁ ψαλμός μας στόν Θεό ὅτι *«οὐκ ἐγκατέλιπες τούς ἐκζητοῦντάς Σε, Κύριε»* (στίχ. 11).

5. Καί τώρα ὁ ψαλμός μας γίνεται παραινετικός. *«Ἀπό τῆς προσευχῆς εἰς παραίνεσιν τρέπει τόν λόγον ὁ προφήτης»*, λέγει ὁ Χρυσόστομος. Ὁ ψαλμωδός τώρα ἀπευθύνεται σέ ὅλους τούς Ἰσραηλίτες καί τούς λέγει: *«Ψάλατε τῷ Κυρίῳ τῷ κατοικοῦντι ἐν Σιών, ἀναγγείλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τά ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ»* (στίχ. 12). Ὅπως αὐτός ὁ ποιητής ψάλλει τώρα καί δοξολογεῖ τόν Θεό, θέλει καί ἄλλοι μαζί του νά δοξολογήσουν τόν Θεό, *«τόν κατοικοῦντα ἐν Σιών»*, λέγει. Γιατί στήν Σιών; Τήν Σιών ἐξέλεξε ὁ Θεός εἰς κατοικίαν Ἑαυτῷ καί ἀπό ἐκεῖ ἀποστέλλει τήν βοήθειά Του, ἀλλά καί διότι, ὅπως λέγει ὁ προφήτης Ἠσαΐας, *«ἐκ Σιών ἐξελεύσεται νόμος καί λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ»* (2,3).

Ἀλλά γιατί οἱ Ἰσραηλίτες νά δοξολογήσουν τόν Θεό; Γιατί ὁ Θεός ἀφοῦ ἐτιμώρησε μέ ἥττα τούς ἐχθρούς τους, γεγονός πού τώρα ἑορτάζουν, ἀπέδειξε ὅτι εἶναι ὁ ἀνώτατος «γκωέλ» τους, εἶναι δηλαδή ὁ πλησιέστερος συγγενής τους. Παλαιότερα, τό αἷμα ἑνός φονευθέντος τό ἐκδικεῖτο ὁ στενότερος συγγενής (Γεν. 4,10. 9,5. Δευτ. 19,6. Ἀριθμ. 35,12. Ἀποκ. 6,10). Καί ὁ Θεός λέγεται ἐδῶ ἀπό τόν ποιητή τοῦ ψαλμοῦ ὅτι εἶναι ὁ ἐκδικητής καί ἐκζητητής κάθε αἵματος πού χύθηκε ἀδίκως: *«Ὁ ἐκζητῶν τά αἵματα αὐτῶν ἐμνήσθη, οὐκ ἐπελάθετο τῆς κραυγῆς τῶν πενήτων»* (στίχ. 13). Ὁ Θεός λοιπόν ἀπεδείχθη ὁ πιό στενός συγγενής τοῦ Ἰσραήλ, γιατί ἐκδικήθηκε τά αἵματα τοῦ λαοῦ Του, πού χύθηκαν ἀπό τούς ἐχθρούς του σέ πολέμους ἐναντίον του. Μέ πολλή ὅμως θλίψη, ἀλλά καί πολλή εὐγνωμοσύνη στόν Θεό, θυμᾶται ὁ ποιητής ὅλα τά κακά πού ἔπαθε ἀπό τόν ἐχθρό του, τά ὁποῖα ὀνομάζει μέ τήν λέξη *«ταπείνωση»* (στίχ. 14), καί ἀπό τά ὁποῖα κακά τόν ἔσωσε ὁ Θεός (στίχ. 14).

6. Γιά τούς ἐχθρούς τοῦ ἔθνους του, λέγει τελικά ὁ βασιλεύς μας Δαυίδ, ὅτι ἔσκαψαν βαθύ λάκκο μέ λάσπη (*«διαφθορά»*), γιά νά θάψουν βέβαια ἐκεῖ τόν Ἰσραήλ, ἀλλά βούλιαξαν αὐτοί ἐκεῖ (*«ἐνεπάγησαν ἔθνη ἐν διαφθορᾷ ἣ ἐποίησαν»*, στίχ. 16α). Καί οἱ ἐχθροί πάλι τοῦ Ἰσραήλ ἔστησαν παγίδα ἐναντίον του, ἀλλά σ' αὐτήν τήν παγίδα πιάστηκαν αὐτοί οἱ ἴδιοι (*«ἐν παγίδι ταύτῃ ᾗ ἔκρυψαν συνελήφθη ὁ πούς αὐτῶν»*, στίχ. 16β).

Τέλος, ὁ ψαλμωδός μας, γιά τά ἔθνη, πού προξένησαν τόσα κακά στό δικό του ἔθνος, πού εἶναι ἔθνη ἁμαρτωλά, ζῶντα μακρυά ἀπό τόν Θεό (*«τά ἐπιλανθανόμενα τοῦ Θεοῦ»*), εὔχεται νά ἐπιστρέψουν στόν ἅδη (*«ἀποστραφήτωσαν εἰς τόν ᾅδην»*, στίχ. 18), σάν νά λέγει ὅτι γεννήθηκαν ἀπό τόν ἅδη καί ἄς ἐπιστρέψουν λοιπόν στόν τόπο τῆς καταγωγῆς τους. Ὅπως ὁ Ἀδάμ, πού πλάστηκε ἀπό τήν γῆ καταδικάστηκε γιά τήν ἁμαρτία του νά ἐπιστρέψει στήν γῆ (Γεν. 3,19), ἔτσι καί τά ἀσεβῆ ἔθνη, τά γεννήματα τοῦ ἅδου (*«Σεώλ»*), ἄς ἔχουν τόν ἅδη ὡς τελική τους θέση. Κλείνει ὅμως τό πρῶτο αὐτό μέρος τοῦ ψαλμοῦ του ὁ φωτισμένος ποιητής μας μέ τήν εὐχή νά δώσει ὁ Θεός καί σ' αὐτά τά ἔθνη νομοθέτην, γιά νά ἀποκτήσουν καί αὐτά θεογνωσία: *«Κατάστησον, Κύριε, νομοθέτην ἐπ' αὐτούς, γνώτωσαν ἔθνη ὅτι ἄνθρωποί εἰσιν»* (στίχ. 21).

Νεανικά Ζητήματα

Μετὰ τὴν ἐπιτυχία, τί;

Στὸ προηγούμενο δημοσίευμά μας, καλοί μου φίλοι, εἴπαμε γιὰ τὴν ἀποτυχία. Καὶ εἴδαμε πλεῖστα παραδείγματα καταξιωμένων ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ὅλοι μας θαυμάζουμε, ποὺ ὡστόσο γεύτηκαν γιὰ τὰ καλὰ τὴν ἀποτυχία καὶ τὶς δύσκολες στιγμὲς στὴ ζωή τους.

Ὅμως πρέπει νὰ ποῦμε κάτι καὶ γιὰ τὴν … κατάληξη ὅλων τῶν ἀποτυχιῶν, δηλαδὴ γιὰ τὴν ἐπιτυχία! Ἔτσι δὲν εἶναι; Καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὸ τί κάνουμε μετὰ ἀπ' αὐτήν. Τότε ποὺ κατορθώσαμε νὰ φθάσουμε στὴν κορυφή, γιὰ τὴν ὁποία τόσο πολὺ ἀγωνιστήκαμε. Γιὰ παράδειγμα θέλαμε πολὺ νὰ περάσουμε στὸ Πανεπιστήμιο. Κι αὐτὸ τὸ κατορθώσαμε. Ἄραγε τί κάνουμε μετὰ ἀπ' αὐτό; Ἄς τὸ δοῦμε…

* * *

Λοιπόν, **τὸ πρῶτο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶναι, νὰ εὐχαριστήσουμε θερμὰ τὸν Θεό, γι' αὐτὸ τὸ ὁποῖο μᾶς ἔδωσε.** Σὰν τὸν εὐγνώμονα ἰαθέντα λεπρό, γεμάτοι εὐγνωμοσύνη, νὰ γονατίσουμε εὐχαριστώντας Τον! Νὰ θυμηθοῦμε καὶ νὰ ποῦμε ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας, τὸν λόγο αὐτὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου: «Χάριτι Θεοῦ εἰμί, ὅ εἰμί»! Δηλαδή, ἀπὸ μόνος μου δὲν εἶμαι τίποτα. Ὅ,τι εἶμαι στὴν χάρη τοῦ Θεοῦ τὸ ὀφείλω. Ἀκτινοβολῶ κάτι ἀπ' τὴ δόξα Του. Γι' αὐτὸ καὶ Τὸν εὐχαριστῶ! Μόνιμα! Ἀκατάπαυστα!

Στὴ συνέχεια τὸ **δεύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶναι νὰ εὐχαριστήσουμε ὅλους ἐκείνους ποὺ μᾶς βοήθησαν, μᾶς συμπαραστάθηκαν καὶ βρέθηκαν στὸ πλευρό μας.** Ἡ εὐγνωμοσύνη μας καὶ σ' αὐτοὺς νὰ εἶναι παντοτινή!

Ἔπειτα νὰ στοχαστοῦμε τὴν πραγματικότητα τῆς ζωῆς. Μιὰ πραγματικότητα ποὺ μᾶς τὴν περιγράφει ὑπέροχα μὲ τούτους τοὺς στίχους του ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς:

«Ὅσα βουνὰ κι ἂν ἀνεβῆτε
ἀπ' τὶς κορφές τους
θ' ἀγναντεύετε ἄλλες κορφές,
ψηλότερες, μία ἄλλη πλάση ξελογιάστρα.
καὶ τὴν κορφὴ σὰ φτάστε τὴν ψηλότερη,
πάλι θὰ καταλάβετε πὼς βρίσκεστε
σὰν πρῶτα κάτου ἀπ' ὅλα τ' ἄστρα»!

Ὄντως κορυφαῖα λόγια!

* * *

Ἂς σταθοῦμε ἐδῶ λίγο… Τί προκύπτει ἀπ' τὴν προσεκτικὴ ἀνάγνωσή τους;

Ὅτι ἡ ὅποια ἐπιτυχία (μας) εἶναι ἀσφαλῶς σχετική!

Μία κορυφὴ ἀνεβήκαμε. Ἢ ἔστω μία ἀκόμη. Πόσες ἄλλες δὲν ὑψώνονται μπροστά μας! Κι ὅσο ψηλότερα φθάνουμε, ὅσο δηλαδὴ διευρύνονται οἱ ὁρίζοντές μας, τόσο ἀνακαλύπτουμε πὼς πλῆθος ἄλλες κορυφὲς μᾶς περιστοιχίζουν. Ναί!

Γιὰ νὰ τὸ ποῦμε πιὸ ἁπλά, δὲν κάναμε τίποτ' ἄλλο, παρὰ ἕνα (ἀκόμη) σκαλοπάτι ἀνεβήκαμε, σὲ μία σκάλα ποὺ δὲν ἔχει τελειωμό. Ἢ περίπου!

Εἶναι σὰν νὰ πήγαμε ἀπ' τὸ Δημοτικὸ στὸ Γυμνάσιο. Εἶναι ὁπωσδήποτε μία κορυφὴ αὐτὴ στὴν ὁποία ἀνεβήκαμε. Μία ἐπιτυχία. Ὅμως πόσες ἄλλες δὲν ὑψώνονται μπροστά μας! Τὸ Λύκειο, τὸ Πανεπιστήμιο, τὸ μεταπτυχιακό… Ἀκόμη καὶ μετὰ ἀπ' τὸ μεταπτυχιακό, πόσα στ' ἀλήθεια γνωρίζουμε; Οἱ γνώσεις ἔφθασαν νὰ διπλασιάζονται κάθε 10 χρόνια! Μιλᾶμε πλέον γιὰ τὴν ἐξειδίκευση στὴ λεπτομέρεια. Καὶ στὴ διὰ βίου ἐκπαίδευση. Ὁπότε;

Ὁπότε καὶ στὴν κορυφὴ πρέπει νὰ συνεχίσεις νὰ ὀνειρεύεσαι. Νὰ ὁραματίζεσαι ἀκόμη πιὸ πολύ. Νὰ μεθᾶς ἀπ' τὴν πλάση τὴν ξελογιάστρα, ποὺ τώρα στὸ ὅποιο ὕψωμα βρίσκεται, εἶναι ἀκόμη πιὸ γοητευτική. Καὶ νὰ στοχεύεις τὴν ἑπόμενη κορυφή. Οἱ δὲ κορυφές, πραγματικὰ δὲν ἔχουν τέλος!

Λένε: *«Οἱ κορυφὲς ποτὲ δὲν πρέπει νὰ φοβίζουν τοὺς ἀνθρώπους. Ἕνα πρᾶγμα πρέπει μόνο νὰ τοὺς φοβίζει. Νὰ μὴ πιστέψουν ὅτι τὶς ἔφθασαν»*. Πολὺ σοφό!

Ὅτι ἀπαιτεῖται νὰ εἴμαστε ταπεινοὶ καὶ ἁπλοὶ μὲ τὴν ἐπιτυχία μας!

Πόσο σημαντικὸ εἶναι αὐτὸ ποὺ λέει στὸ τέλος ὁ ποιητής! Ὅτι δηλαδὴ καὶ στὴν ψηλότερη κορυφὴ νὰ φθάσουμε, στὸ Ἔβερεστ, ἂς ποῦμε, τί θὰ ἔχουμε κατορθώσει; Νὰ εἴμαστε ὅπως πρῶτα, ὅπως τότε ποὺ ξεκινήσαμε, κάτω ἀπ' ὅλα τ' ἄστρα!

Ναί, κάτω ἀπ' τὸν ἄπειρο καὶ ἄφθαστο Θεό! Μὴ τὸ ξεχνᾶμε!

Τονίζει ὑπέροχα ὁ ἱ. Χρυσόστομος: *«Ὅσο εἶσαι σπουδαῖος, ἄλλο τόσο νὰ εἶσαι ταπεινός. Ὅταν ἀνεβεῖς ψηλά, ἔχεις ἀνάγκη νὰ πάρεις τὰ μέτρα σου, γιὰ νὰ μὴ πέσεις…»*. Κι ἂν δὲν τὰ πάρεις; Τότε πραγματικὰ θὰ πέσεις. Καὶ ὁ πάταγος τῆς πτώσης θὰ εἶναι μεγάλος, πολὺ μεγάλος, ἀνάλογα μὲ τὸ ὕψος τῆς κορυφῆς ποὺ ἔφθασες! Ἄρα ἡ ταπείνωση εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη. Κι εἶναι ἡ μόνη ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ μᾶς κρατήσει ἐκεῖ ψηλά!

Νὰ γιατί ἔλεγε ὁ Γλάδστων: *«Τίποτα δὲν φοβήθηκα τόσο, ὅσο τὶς ἐπιτυχίες μου»!* Γιατί, εἶναι ἀλήθεια, πὼς οἱ ἐπιτυχίες πολλὲς φορὲς μᾶς παρασύρουν. Μᾶς ὀδηγοῦν στὴν ἔπαρση, τὴν ἀλαζονεία, τὴν περιφρόνηση καὶ τὴν ὑποτίμηση τῶν ἄλλων. Στὸν ἐγωισμό, τὴν ὑπεροψία, τὴν μεγαλομανία. Στὴ σπατάλη χρημάτων, δυνάμεων, αἰσθημάτων. Ὡς καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἔκπτωση τῶν ἀξιῶν ἀκόμη!

Ὁ Δημοσθένης ἔλεγε: *«Μεγάλες κι ἀπροσδόκητες ἐπιτυχίες, πολλὲς φορές, ὁδηγοῦν σὲ ἀνόητες πράξεις»*.

Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸ κι αὐτὸ ποὺ πολὺ σοφὰ εἶπαν: *«Ἡ ἐπιτυχία ἐξαπατᾶ περισσότερους ἀνθρώπους, ἀπ' ὅ,τι ἡ ἀποτυχία»*.

* * *

Ὡς ἐπίλογο, παιδιά, δὲν βρῆκα κάτι καλύτερο ἀπὸ τοῦτο τὸν ὑπέροχο λόγο καὶ πάλι τοῦ ἱ. Χρυσοστόμου, μέσα ἀπ' τὸν ὁποῖο τονίζεται ἡ ματαιότητα τοῦ ἀνθρώπου. Ἀναφέρει: *«Γιατί ἔχεις μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό σου; Σήμερα εἶσαι πλούσιος, αὔριο φτωχός! Σήμερα ὑγιής, αὔριο ἄρρωστος! Σήμερα χαρούμενος, αὔριο λυπημένος! Σήμερα δοξασμένος, αὔριο περιφρονημένος! Σήμερα

Τό Μαρτυρολόγιον τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βλασίου τοῦ Ἀκαρνάνος καί τῶν σύν αὐτῷ Μαρτύρων

Τοῦ ***Ἀρχιμ. Αὐγουστίνου Κατσαμπίρη***

(2ον - τελευταῖον)

Ἐκείνη τὴν στιγμὴν ὅμως ἕνας ἀπὸ τοὺς πειρατάς, ἀσφαλῶς εἶδε κάποιο θαῦμα κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ Ἁγιασμοῦ ἀπὸ τὸν ἅγιον Βλάσιον. Κυρίως εἶδε τὸν σιδερένιον σταυρόν, ποὺ ἔρριξεν ὁ Ἅγιος εἰς τὸ νερὸ τοῦ ἁγιασμοῦ, δὲν ἐβούλιαξε, ἀλλὰ ἔμεινεν ὄρθιος εἰς τὸ νερὸ καὶ ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιον· δι αὐτὸ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἀρχηγόν τους, τοῦ λέγει μὲ σπασμένα Ἑλληνικὰ λόγια: «Ὁ Θεὸς τῶν Ὀρθοδόξων εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός». Τὸ ἐπανέλαβε τρεῖς φορές. Καὶ τοῦ λέγει ἀφοῦ πῆγε κοντά του: «- Κοίτα, κοίτα, Ἀχμὲτ Ἀλή, ὁ Θεὸς τῶν ὀρθοδόξων εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός...». «- Τί λέγεις, μωρέ;», τοῦ ἀπαντᾶ ἐκεῖνος. Καὶ ἀμέσως ὁ Ἀχμὲτ Ἀλὴς ἐξαγριωμένος ἁρπάζει τὴν σπάθα του καὶ τοῦ ἔκοψεν αὐτοστιγμῆς τὸ κεφάλι του. Ἀμέσως τότε ὁ ἀρχιπειρατὴς αὐτὸς ἐδαιμονίσθη περισσότερον καὶ ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ. Τρέχει κοντὰ εἰς τὸν ἅγιον Βλάσιον καὶ τὸν ἁρπάζει ἀπὸ τὰ μαλλιά, τὸν ταρακούνησε ὡς ἄγριον θηρίον, καὶ τοῦ λέγει: «Κοίτα, μωρέ, τί μὲ ἔκανες νὰ κάνω. Διὰ σένα σκότωσα τὸ καλύτερό μου παλληκάρι, δι' αὐτὸ θὰ πεθάνετε ὅλοι σας». Καὶ ἀμέσως δίδει διαταγὴν εἰς τοὺς συντρόφους του πειρατάς καὶ τοὺς λέγει: «Σφάξατέ τους ὅλους. Βαρᾶτε τους καὶ μὴ ἀφήνετε κανένα ζωντανόν». Καὶ ἀμέσως ἄρχισαν τὰ μαρτύρια, τὰ βασανιστήρια καὶ οἱ σφαγές. Πρῶτον ἔπιασαν τὸν ἅγιον Βλάσιον καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν κτυποῦν μὲ τὸν βούρδουλα, ποὺ εἶχαν ὅλοι μαζί τους. Τὸν ἐβασάνιζαν, ὅπως ἦτο ντυμένος μὲ τὴν Ἀρχιερατικήν του στολήν. Τὸν κάρφωναν μὲ τὰ σπαθιὰ τους εἰς τὸ σῶμα του, τὸν τράβηξαν σέρνοντας καὶ τὸν ἔδεσαν εἰς ἕνα δένδρο, συνεχίζοντας νὰ τὸν δέρνουν καὶ νὰ τὸν κεντοῦν μὲ τὰ σπαθιά τους. Αὐτὸς δὲ οὔτε ἀντιδροῦσε, οὔτε ἀντιλογοῦσε, ἀλλὰ οὔτε ἐφώναζε ἀπὸ τοὺς πόνους ποὺ ἐδοκίμαζε ἀπὸ τὰ μαρτύρια. Ἐν συνεχείᾳ τὸν ἐκάρφωσαν μὲ πέντε μεγάλα καρφιά, τὰ ὁποῖα τοῦ τὰ ἐκάρφωσαν ἐπάνω εἰς τὴν καρδιὰ του εἰς σχῆμα σταυροῦ. Τέλος δὲ τοῦ ἔδωσαν τὴν χαριστικὴν βολὴν καὶ τὸν ἔσφαξαν μὲ τὰ σπαθιά τους ὡς ἀρνίον ἄκακον. Τὰ πέντε καρφιὰ ἔμειναν καρφωμένα εἰς τὸ μαρτυρικόν του σῶμα. Ἀργότερα οἱ ἐπιζῶντες χριστιανοὶ, ὅταν ἔφυγον οἱ ἄγριοι ἀνθρωποκτόνοι βάρβαροι, καὶ εὗρον τοὺς ἐσφαγμένους, τοὺς ἐνεταφίασαν ἀσφαλῶς σὲ κοινοτάφιον. Τὸν δὲ Ἅγιον τὸν ἐνεταφίασαν χωριστὰ μαζὶ μὲ τὰ πέντε καρφιὰ εἰς τὸ σῶμα του.

Κατὰ θείαν οἰκονομίαν οἱ κηδεύσαντες τὸν ἅγιον Βλάσιον ἐποθέτησαν ἐντός τοῦ τάφου μία πέτρινη πλάκα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔγραφαν τὴν χρονολογίαν 1006, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύεται, ὅτι τὸ 1006 ἐγένετο ἡ μεγάλη σφαγὴ εἰς τὰ Σκλάβαινα καὶ τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Βλασίου κ.λπ. Ἡ πλάκα αὐτὴ μὲ τὴν χρονολογίαν καὶ τὰ πέντε καρφιὰ εὑρέθησαν ὕστερα ἀπὸ χίλια περίπου ἔτη, ἤτοι τὸ 1923, ὅταν ἐγένετο ἡ ἐκταφὴ τοῦ τάφου καὶ ἡ εὕρεσις τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου. Μάλιστα δὲ τὰ καρφιὰ αὐτὰ δὲν ἦσαν καθόλου σκουριασμένα, ἀλλὰ ἐφαίνοντο κατακαίνουργα! Δυστυχῶς τὰ ἱερὰ αὐτὰ κειμήλια, ποὺ εὑρέθησαν εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου δὲν ὑπάρχουν σήμερον. Συγχρόνως οἱ ἀγριὰνθρωποι, ἀφοῦ ἐτελείωσαν μὲ τὸν ἅγιον Βλάσιον, ἀμέσως ἐστράφησαν ὅλοι πρὸς τοὺς ἄλλους ἐγκλωβισμένους χριστιανούς. Καὶ ἄρχισαν νὰ τοὺς βασανίζουν καὶ νὰ τοὺς σφάζουν Κληρικοὺς καὶ λαϊκούς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἀκόμη καὶ τὰ μικρὰ παιδιά. Κατόπιν μάζεψαν ξύλα καὶ τὰς ξυλίνας εἰκόνας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, χάλασαν τὰ πορτοπαράθυρα τοῦ Μοναστηρίου καὶ ἄναψαν μεγάλη πυρκαϊά. Τὰ γυναικόπαιδα βλέποντας ὅλα αὐτὰ τὰ φρικώδη γεγονότα παραβέλαξαν. Τότε ἕνας Κληρικός, ὁ πατὴρ Ἰγνάτιος ὁ Ἱερομόναχος, προσπάθησε νὰ ἡσυχάσῃ τὰ παιδιά, διὰ νὰ μὴ κλαῖνε καὶ τοὺς ἔλεγε νὰ μὴ φοβηθοῦν τὰ μαρτύρια καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον. Τότε οἱ ἄγριοι πειραταί ἅρπαξαν τὸν π. Ἰγνάτιον καὶ δέρνοντας αὐτόν, τὸν ἔσυραν καὶ τὸν ἔρριψαν ἐπάνω εἰς τὴν φωτιὰν καὶ κατεκάη ζωντανὸς ὡς λαμπάδα. Εἶναι ὁ πρῶτος, ποὺ ἀπετεφρώθη ἀπὸ τὴν φωτιάν. Ἄλλους τοὺς τρυποῦσαν μὲ τὰ σπαθιὰ τους εἰς τὴν πλάτην, εἰς τὴν κοιλίαν καὶ ὅπου ἀλλοῦ ἤθελαν, Καὶ ἔτσι τοὺς ἐβασάνιζαν μὲ μανίαν καὶ ἀγριότητα καὶ τοὺς ἔσφαζαν. Πολλοὺς λαϊκούς, ζωντανοὺς καὶ ἐσφαγμένους, τοὺς ἔρριπταν εἰς τὴν φωτιὰν καὶ ἀπετεφρώνοντο. Πολλὰ ἀπὸ τὰ μικρὰ παιδάκια τὰ ἔσφαξαν, ἄλλα δὲ τὰ ἔπιαναν ἀπὸ τὰ μαλλάκια τους τὰ ἐσήκωναν ἐπάνω καὶ τὰ ἔρριπταν εἰς τὴν φωτιὰν καὶ κατεκαίοντο ζωντανὰ ὡς λαμπάδες. Οἱ ἄλλοι πέντε πατέρες, οἱ δύο Ἱερομόναχοι καὶ οἱ τρεῖς Μοναχοί, ἐσφαγιάσθησαν καὶ αὐτοὶ ἀφοῦ πρῶτον τούς ἐβασάνισαν ποικιλοτρόπως. Ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐβασάνισαν καὶ ἔσφαξαν ὅλους τοὺς ἐκεῖ παρευρισκομένους λαϊκούς, χωρὶς νὰ τοὺς διαφύγῃ κανεὶς καὶ χωρὶς νὰ λυπηθοῦν οὔτε τὰ μικρὰ ἀθῷα παιδάκια. Μετὰ ταῦτα ἐλήστευσαν τὸ Μοναστήρι καὶ τὸ κατέστρεψαν καὶ τελικὰ τὸ κατέκαυσαν ὁλοσχερῶς. Φεύγοντας δὲ οἱ βάρβαροι σφαγεῖς πῆραν μαζί τους ὅ,τι μποροῦσαν νὰ σηκώσουν μὲ τὰ ζῷα τους καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐπάνω τους καὶ ἔφυγαν διὰ τὰ πλοῖα τους, ἀφήνοντας ὀπίσω τους καμμένη γῆ, σκοτωμένους ἀνθρώπους μὲ ἀκέφαλα κορμιὰ καὶ ἕνα ἀπέραντον νεκροταφεῖον.

Τὰ φρικτὰ αὐτὰ μαρτύρια καὶ τὴν σφαγὴν τῶν ἀνθρώπων τῶν Σκλαβαίνων Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν καὶ τῶν μικρῶν καὶ ἀθῴων παιδιῶν, τὰ εἶδε ὅλα ἐν ὁράματι ἡ Ἀθανασία Νεδέλκου κατ' ἐπανάληψιν τὴν 12ην καὶ 18ην Ἰανουαρίου 2005. Ἀλλά καὶ διὰ τρίτην φορὰν εἶδε τὰ μαρτύρια αὐτῶν τῶν ἁγίων Μαρτύρων καὶ ἔφριξε. Δι αὐτὸ παρ' ὀλίγον νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν καρδίαν της. Εἶδε καὶ τὸ ὅλο συγκρότημα τοῦ Μοναστηρίου, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ἕνα μέρος πετρῶδες καὶ βραχῶδες, ὅπως ἀκριβῶς εἶναι τὸ μέρος τῶν Σκλαβαίνων τῆς Ἀκαρνανίας. Οἱ πόρτες τοῦ Μοναστηρίου ἦσαν στολισμένες μὲ ἄνθη καὶ τριανταφυλλιές, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύεται, ὅτι τὸ Μοναστήρι ἑώρταζε τὴν ἑορτὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ποὺ ἑορτάζεται τὴν 24ην Ἰουνίου.

Αὐτὸ τὸ ἄγονον καὶ πετρῶδες καὶ ξηρὸν μέρος τῶν Σκλαβαίνων (ἐξ οὗ καὶ Ξηρόμερον ὀνομάζεται) ἐποτίσθη καὶ ἡγιάσθη ἀπὸ τὰ μαρτυρικὰ αἵματα τῶν Μαρτύρων καὶ ἡρώων τῆς Πίστεώς μας Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἀναδειχθέντες οὗτοι ἅγιοι Μάρτυρες τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως. Ἐπικεφαλῆς τῶν ἁγίων αὐτῶν Μαρτύρων ἦτο ὁ ἅγιος Βλάσιος ὁ Ἀκαρνάν. Ὡς προεξάρχων τῆς πανηγύρεως ἐκείνης τῆς ἱστορικῆς βραδιᾶς, ὁ ἅγιος Βλάσιος, ἐγένετο καὶ πρωτομάρτυς ἐκ τῶν σφαγιασθέντων ἐκείνων ἁγίων Μαρτύρων, σφαγιασθείς αὐτὸς πρῶτος ἀπὸ ὅλους τούς ἄλλους ἁγίους Μάρτυρας ἐκείνης τῆς βραδιᾶς, ξημερώνοντας ἡ 24η Ἰουνίου τοῦ 1006 μ.Χ. δι αὐτὸ καὶ ὁ ἴδιος προηγεῖται μὲ τὰς ὀφθαλμοφανεῖς ἐμφανίσεις του εἰς διαφόρους ἀνθρώπους, τὸν ὁποῖον βλέπουν νὰ περιφέρεται πέριξ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ του, εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου ἐσφαγιάσθη καὶ τὸ ἐπότισε μὲ τὸ αἷμα του. Καὶ ἔτσι, ὡς ἔχων μεγάλην παρρησίαν, ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ ὡς Ἱερομάρτυς κάμνει διάφορα θαύματα καὶ προστατεύει μὲ κάθε τρόπον τὸ χωρίον του, τοὺς συγχωριανούς του καὶ τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητάς του ἀπὸ διαφόρους κινδύνους καὶ συμφοράς τοῦ βίου.

Μετὰ ἀπὸ τὴν πυρπόλησιν καὶ τὴν ὁλοκληρωτικὴ καταστροφὴν τοῦ Μοναστηρίου τοῦ ἁγίου Βλασίου καὶ τὴν ὁμαδικὴν σφαγὴν τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Σκλαβαίνων Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, διελύθησαν τὰ πάντα, τὸ Μοναστήρι καὶ τὸ χωριό. Τὸ χωριὸ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια συνεκροτήθη πάλιν. Ὄχι ὅμως καὶ τὸ Μοναστήρι, τοῦ ὁποίου ἐχάθησαν τὰ ἴχνη του τελείως. Ὕστερα δὲ ἀπὸ χίλια περίπου ἔτη εὐδόκησεν ὁ πανάγαθος Θεός, νὰ μάθωμεν διὰ τὰ ἱστορικὰ καὶ φρικτὰ αὐτὰ γεγονότα τοῦ χωρίου Σκλαβαίνων καὶ τοῦ Μοναστηρίου τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἅγιον Βλάσιον τὸν Ἀκαρνάνα, κατὰ τὰς πολλὰς καὶ ὀφθαλμοφανεῖς ἐμφανίσεις τοῦ Ἁγίου εἰς διαφόρους ἀνθρώπους.

Καὶ ὅλα αὐτὰ ἐγένοντο καὶ ἀπεκαλύφθησαν κατὰ θείαν οἰκονομίαν, πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ ἁγίου Βλασίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἁγίων Μαρτύρων πρὸς ὠφέλειαν καὶ μετάνοιαν καὶ σωτηρίαν καὶ ἄλλων πιστῶν καὶ εὐλαβῶν χριστιανῶν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον

Μιχαήλ. Ε. Μιχαηλίδης: Ὁ ταπεινὸς καὶ φλογερὸς τῆς Ὀρθοδοξίας κήρυξ

Μὲ πολλὴ ὀδύνη ἐπληροφορηθήκαμε ἀπὸ τὴν ἀγαπητήν μας καὶ ὀρθοτροφοῦσα ἐφημερίδα «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» (3 Ἰουλίου), τὴν εἰς Κύριον ἐκδημίαν τῆς μεγάλης θεόδρομης ψυχῆς, τὸν ἀδάμαντα Μιχαὴλ Ε. Μιχαηλίδην.

Περιεκτικά, συνοπτικὰ καὶ οὐσιαστικὰ ὅσα ἀναφέρονται γιὰ τὸ πρόσωπο καὶ τὸ ἔργον τοῦ μακαριστοῦ κρυστάλλινου θεολόγου. Τοῦ πιστοῦ καὶ φλογεροῦ διακόνου τοῦ Ἁγιογραφικοῦ καὶ Ἁγιοπατερικοῦ λόγου, στὸ κείμενον τῆς εἰδήσεως τῆς ἐκδημίας του (25 Ἰουνίου 2015).

Ἐπίσης ἀξιέπαινον τὸ ΨΗΦΙΣΜΑ, μετὰ τὸ ἀνωτέρω κείμενον, τοῦ Δ.Σ. τῆς ἀγαπητῆς μας «Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως».

Λυποῦμαι, ποὺ σὲ λίγο διάστημα ὁ ἀγαπητός μας «Ὀρθόδοξος Τύπος» καὶ ὅλοι μας, στερηθήκαμε δύο φλογεροὺς ἀρθρογράφους καὶ ὁμολογητές, τοὺς μακαριστοὺς Γεώργιον Ζερβὸν καὶ Μιχαὴλ Μιχαηλίδην. Ἀπὸ καρδίας συλλυπούμεθα τὸν ἀγαπητόν μας «Ο.Τ.» εὐχόμενοι ὁ Θεὸς νὰ στέλνει ἀξίους συνεχιστές τους.

Μὲ τὸν μακαριστὸν Μιχ. Μιχαηλίδην γνωριζόμασθε ἀπὸ ἐτῶν καὶ ἐπικοινωνούσαμε τακτικά, καὶ πάντα εἶχα κάτι καὶ πολλὰ νὰ ὠφεληθῶ. Πεφωτισμένος, ἀγιομίμητος, ταπεινός, μειλίχιος. Καμμία οἴησις, πάντοτε νὰ παραμερίζει τὸν ἑαυτόν του, γιὰ νὰ περνᾶ ὁ Θεὸς καὶ τὸ θέλημά Του. Ἦταν ὁ ὄντως θεολόγος. Ἡ εὐαγγελικὴ σάλπιγγα. Μεγάλος καὶ βαθὺς ὁ πόθος του πραγματώσεως τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τὸν Τιμόθεον «ἔργον ποίησον εὐαγγελιστοῦ» (Β΄ Τιμόθ. 4,5).

Ἄγρυπνος στὴν κλῆση του αὐτὴ καὶ στὸ χρέος του, ἐφώναζε στὴν συνείδησή του ἐκεῖνο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Οὐαὶ δὲ μοὶ ἐστὶν ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι» (Ρωμ. 9.16).

Ἐδίδαξε. Ἐπαιδαγώγησε ἐν Χριστῷ καὶ ἀπὸ τὴν σχολικὴ ἕδρα, καὶ τὰ κατηχητικά, καὶ τὸν προφορικὸν καὶ γραπτὸν θεολογικὸν καὶ ἑλληνορθόδοξον λόγον του καὶ στὴν μαρτυρικὴν γενέτειράν του Κύπρον καὶ ἀργότερα στὴν Ἑλλάδα (1978). Ἔγραψε ἀξιόλογα βιβλία καὶ διετέλεσε τακτικὸς ἀρθρογράφος στὸν «Ο.Τ.» παρουσιάζοντας ἐπίσης στὴν στήλη «ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ», σελὶς 2, τὰ νέα βιβλία συνοπτικὰ καὶ περιεκτικά, μὲ πλούσια διαύγεια ποὺ τὸν χαρακτήριζε μέχρι τῆς τελευταίας του πνοῆς. Νὰ σημειώσω δὲ ἀξιοχρέως καὶ εὐγνωμόνως ὅτι διὰ τῆς παραπάνω στήλης ἐπαρουσίασε ὅλα τὰ ταπεινά μου, καὶ κατ' ἐκεῖνον «σημαντικὰ» βιβλία.

Ὁ μακαριστὸς καὶ «ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος, πάντα σεβαστός, ἀγαπητὸς καὶ ἀλησμόνητος μέγας Ἐθναπόστολος Μιχαὴλ Ε. Μιχαηλίδης ἄφησε ἄγια ἴχνη, ὕψιστο παράδειγμα, θεοφεγγῆ δρόμο σωτηρίας, ἀτομικῆς καὶ συνολικῆς καὶ μέσα στὴν καρδιὰ καὶ στὴν ζωὴ μας σωστικὸ συνοδοιπόρο. Ἀπὸ καρδίας τὸν εὐχαριστοῦμε δι' ὅσα ἀφειδώλευτα καὶ ψυχοσωτήρια μᾶς προσέφερε καὶ ἐκ βαθέων δεόμεθα τοῦ Κυρίου ὑπὲρ μακαρίας ἀναπαύσεως τῆς πάλλευκης ψηχῆς του.

Ἀρχιμ. Ἰγνάτιος Θεμ. Χατζηνικολάου
Θεολόγος - τ. Λυκειάρχης - Ἱεροκήρυξ
Χανιὰ Κρήτης

Φιλοξενία παιδιῶν ἀπὸ τὰς Ἱ. Μητροπόλεις τῆς Ἑλλάδος

Μεγάλον ἱεραποστολικὸν ἔργον ἐπιτελοῦν αὐτὸ τὸ διάστημα ὅσες ἐκ τῶν Ἱ. Μητροπόλεων φιλοξενοῦν ἢ ὑποστηρίζουν τὴν φιλοξενίαν παιδιῶν καὶ νέων ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς προηγούμενον φύλλον εἴχαμε ἀναφερθῆ εἰς τὴν Ἱ. Μ. Ἠλείας. Προσφάτως ἀπὸ νέα δημοσιεύματα ἐπληροφορήθημεν ὅτι 50 νέοι ἐστάλησαν ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων εἰς τὴν Ἱ. Μ. Κίτρους καὶ ἄλλα 300 παιδιά ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς εἶχαν τὴν χαρὰν καὶ εὐλογίαν νὰ τύχουν ὑποδοχῆς ἀπὸ τὴν Ἱ. Μ. Πατρῶν. Αἱ περιπτώσεις εἶναι λίαν σημαντικαί καθὼς εἰς τὴν πρώτην οἱ νέοι εἶναι ἀραβικῆς καταγωγῆς καὶ εἰς τὴν δευτέραν ὁμογενεῖς. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἐρχόμενα εἰς μίαν χώραν κατ' ἐξοχὴν Ὀρθόδοξον δὰ ἀναζωογονηθοῦν πνευματικῶς καὶ δὰ ἐνισχυθοῦν εἰς τὴν Πίστιν.

Συμφώνως πρὸς τὸ amen τῆς 4ης Ἰουλίου 2015:

«Τὴν Παρασκευὴ 3 Ἰουλίου τὸ βράδυ ἔφθασαν στὴν Κατερίνη 50 παιδιὰ καὶ ἀραβορθόδοξοι νέοι, κατόπιν εὐλογίας τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου. Ἡ ἀποστολὴ ἔφθασε στὴν Ἑλλάδα, προκειμένου νὰ φιλοξενηθεῖ γιὰ μία ἑβδομάδα στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Κίτρους, Κατερίνης καὶ Πλαταμῶνος. Σκοπὸς τῆς ἐπίσκεψης εἶναι ἡ ἀλληλογνωριμία καὶ ἐκκλησιαστικὴ συνεργασία, ἰδιαίτερα μέσῳ ἀνταλλαγῶν νέων. Κατὰ τὴν παραμονή τους στὴν Πιερία οἱ ἀραβορθόδοξοι νέοι θὰ ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ μετέχουν σὲ λατρευτικὲς συνάξεις, νὰ προσκυνήσουν σὲ τόπους θρησκευτικοῦ ἐνδιαφέροντος, νὰ γνωρίσουν τὶς ὀμορφιὲς τῶν Πιερικῶν ἀκτῶν καὶ νὰ γευθοῦν τὴν ἑλληνικὴ φιλοξενία».

Ὅπως κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημ. «Πελοπόννησος» τῆς 2ας Ἰουλίου 2015:

«Στὴν Πάτρα 300 Ἑλληνόπουλα ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Τὰ παιδιὰ ἔλαβαν, ὡς εὐλογία ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σεβασμιωτάτου ἀπὸ μία ἱερὴ εἰκόνα τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου. Τριακόσια Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, τὰ ὁποῖα φιλοξενοῦνται στὶς κατασκηνώσεις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, στὸ Ἰονικὸ Χωριὸ στὴν Ἠλεία, ἐπισκέφθηκαν τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Πατρῶν καὶ τὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Πατρῶν καὶ προσκύνησαν τὴν Ἁγία Κάρα τοῦ Πρωτοκλήτου τῶν Ἀποστόλων, τὸν Σταυρὸ τοῦ Μαρτυρίου του καὶ τὸν Τάφο του. Τὰ παιδιὰ συνόδευαν ἱερεῖς, ποὺ ἦρθαν μαζί τους ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Ἀμερικῆς».

Quo vandis Europa? (Ποῦ πηγαίνεις Εὐρώπη;)

Τοῦ ***κ. Παύλου Ἀθ. Παλούκα,*** *Ἐπίτ. Σχολικοῦ Συμβούλου Δ.Ε.*

«Ἂν ὁ Χριστιανισμός ἐξαφανιστεῖ μιά μέρα, τότε ὁλόκληρος ὁ πολιτισμός μας θά ἐξαφανιστεῖ» (T. S. Eliot).

Μετά τήν ἀπό ἐτῶν ἀναίτια καί ἱστορικά ἀστήρικτη καί ἀπαράδεκτη περιθωριοποίηση - ἀπαξίωση τῆς ἑλληνικῆς καί χριστιανικῆς πολιτιστικῆς κληρονομιᾶς ἀπό τό Σύνταγμα τῆς Εὐρώπης, εὔκολα βγάζει ὁ καθένας μας τό συμπέρασμα, ὅτι δυσοίωνο, σκοτεινό καί ἀβέβαιο θά εἶναι τό μέλλον τῆς Ἑνωμένης Εὐρώπης. (Πάντως μέχρι τώρα "Πολιτική Ἕνωση" δέν εἴδαμε).

Εἶναι ἱστορικό ἀξίωμα ὅτι ἔθνη καί λαοί πού ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τίς ἠθικές καί ἐθνικές ἀξίες, ἀποκόπηκαν ἀπό τίς ρίζες τους καί ἔχασαν τήν ταυτότητά τους, ἐξαφανίστηκαν. Ἐνῶ τό ἀντίθετο συνέβη μέ λαούς καί ἔθνη πού στήριξαν τήν ἐθνική καί κοινωνική τους ζωή στούς πολιτιστικούς τους πυλῶνες.

Δέν πιστεύουμε ὅτι θά μείνει ἔξω ἀπό τόν κανόνα ἡ Ἑνωμένη Εὐρώπη, ὅταν σκοπίμως, μάλιστα, πάει κόντρα σ' ἕνα μεγάλο πολιτιστικό καί ἱστορικό μέγεθος, ὅπως εἶναι ὁ ἑλληνοχριστιανικός πολιτισμός, δηλαδή ἡ ἀρχαία ἑλληνική σκέψη καί φιλοσοφία καί τό ἀνυπέρβλητο πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τήν πνευματική ὑπόσταση τῆς Εὐρώπης τή συνιστοῦν, τήν ἀποτελοῦν τρία στοιχεῖα: ἑλληνικό πνεῦμα - χριστιανική πίστη (χριστιανική κοσμοθεωρία) - ρωμαϊκό δίκαιο.

Αὐτή εἶναι ἡ σύνθεση τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πνεύματος καί πολιτισμοῦ. Σχηματικά εἶναι ἕνα "τρίγωνο", πού στίς πλευρές του ἀντιστοιχοῦν: Ἑλλάδα - Ἱεροσόλυμα - Ρώμη.

Ὁτιδήποτε ἄλλο εἰπωθεῖ ἤ διαγραφεῖ ἀπό τό σχετικό αὐτό "τρίγωνο" εἶναι ἔξω ἀπό τήν ἀλήθεια καί τίς ἱστορικές συντεταγμένες.

Πιό εἰδικότερα, ἀκόμη, θά λέγαμε ὅτι πεμπτουσία τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ἀναμφισβήτητα ὁ Χριστιανισμός, ὅπως γίνεται ἀποδεκτό καί τονίζεται ἀπό ἀξιόλογους Ἕλληνες καί Εὐρωπαίους ἱστορικούς, φιλοσόφους, διανοητές καί πολιτικούς.

Μιά ἱστορική ἀλήθεια πού δέν μπορεῖ ἀλλά καί οὔτε ἔχει δικαίωμα κανείς νά τήν ἀμφισβητήσει. Καί ὅποιοι δέν τή δέχονται, ἐθελοτυφλοῦν, παραποιοῦν τήν ἱστορία καί ὑπηρετοῦν ἄλλες σκοπιμότητες. Ποιές; Αὐτοί τό ξέρουν...

Ὅπως ἔγινε πρίν ἀπό λίγα χρόνια μέ τήν ἐν λόγῳ ἀλήθεια, ὅταν ἐπέμενε στόν ἀνιστόρητο ἰσχυρισμό της ἡ Ε.Ο.Κ. διά τοῦ Ντυροζέλ καί δέν τήν περιέλαβε στήν ἐκδοθεῖσα "Ἱστορία τῆς Εὐρώπης".

Προσπάθησαν καί τότε καί τώρα νά μᾶς παρουσιάσουν, κατά τό κοινῶς λεγόμενο, "σκορδαλιά χωρίς σκόρδο". Ἔτσι, κατά τόν ἀκαδημαϊκό Μιχ. Σακελλαρίου, πού μελέτησε τήν "Ἱστορία" αὐτή, "ὡς πληθυσμός τῆς Εὐρώπης κατά τήν ἀρχαιότητα ἀναφέρονται Κέλτες, Ρωμαῖοι, Γερμανικά φῦλα, ὄχι Ἕλληνες".

Καί γιά ἄλλο κεφάλαιο: "Τίποτε γιά τόν ἑλληνικό πολιτισμό καθ' αὐτόν". Καί προσθέτει: "Κανείς λόγος γιά τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καί τήν συμβολή τους, διά τῆς ἑλληνικῆς παιδείας τους, στή διαμόρφωση τοῦ Χριστιανισμοῦ".[1]

Καί γιά τό Σύνταγμα τῆς Εὐρώπης τό ἴδιο ἀκριβῶς ἔκαναν. Καμμιά ἀναφορά στίς θρησκευτικές/χριστιανικές, πολιτιστικές ρίζες τῆς Εὐρώπης. Ἑπομένως δέν χρειάζεται πολλή σκέψη καί φιλοσοφία, γιά νά καταλάβουμε "τί κάνει νιάου νιάου στά κεραμίδια". Ἐπισκιάζονται οἱ φίλοι μας οἱ Εὐρωπαῖοι ἀπό τό ἀθάνατο ἀρχαῖο ἑλληνικό πνεῦμα πού τούς δίδαξε πολλά (ἀξίες, φιλοσοφία, ἐπιστήμη, γλῶσσα, δημοκρατία...) καί ἀπό τό χριστιανικό, πού τούς ἐκπολίτισε καί τούς ἔδωσε τίς διαχρονικές ἠθικές καί κοινωνικές ἀξίες (ἀγάπης, ἐλευθερίας, εἰρήνης, ἰσότητας καί δικαιοσύνης).

Γι' αὐτό κατέχονται ὁρισμένοι ἀπό ἀντιχριστιανικό μένος, ἀπό σύμπλεγμα κατωτερότητας καί τό σύνδρομο ζήλειας, μίσους καί φθόνου. Καί μάλιστα λυσσομανοῦν, ὅταν ἀκοῦν ἀπό ἀξιωματούχους, ἐκκλησιαστικούς καί πολιτικούς, ὅτι: "ὅταν ἐσεῖς (δηλ. οἱ Εὐρωπαῖοι) ζούσατε σέ σπηλιές, ἐμεῖς (δηλ. οἱ Ἕλληνες) χτίζαμε Παρθενῶνες...".

Παρόλα ταῦτα ὑπάρχουν καί εἰλικρινεῖς Εὐρωπαῖοι, διανοούμενοι, φιλόσοφοι, πολιτικοί κ.ἄ., πού, σεβόμενοι τόν ἑαυτό τους, τήν Ἐπιστήμη καί τήν ἱστορική ἀλήθεια, ἔχουν ἀντίθετη γνώμη καί εὐθαρσῶς τήν καταθέτουν.

Σκαπανέας καί θεμελιωτής τοῦ δυτικοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ ὑπῆρξε ἀναμφισβήτητα ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος, ὁ ὁποῖος καί "θεμελίωσε πάνω στό ὀρθόδοξο ἀνθρωπιστικό καί πολιτιστικό ἰδεῶδες τόν ἑλληνικό καί εὐρωπαϊκό πολιτισμό".[2]

Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ Εὐρώπη τά πνευματικά θεμέλιά της τά ὀφείλει στόν Ἀπόστολο Παῦλο. "Ἡ γόνιμη σύνθεση τοῦ αὐθεντικοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος καί τοῦ χριστιανισμοῦ, ὅπως τόν κήρυξε ὁ Παῦλος στήν Ἑλλάδα καί στή Ρώμη, ἀποτέλεσαν πεμπτουσία τῆς εὐρωπαϊκῆς κληρονομιᾶς".[3]

Αὐτό ὑποστήριζε σέ σπουδαῖα συγγράμματά του καί ὁ ἀκαδημαϊκός καί εὐρωπαϊστής Παναγιώτης Κανελλόπουλος. Τά πρῶτα μεγάλα Πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης εἶναι ἔργο τῆς Ἐκκλησίας.

Τό Διεθνές Συμπόσιο πού εἶχε διοργανώσει στήν Ἀθήνα ἡ Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἀπό 12-14/12/1985 μέ θέμα: "Ἀθήνα, πόλη συνεχοῦς θεολογικῆς πολιτιστικῆς συμβολῆς", σέ σχετική ἀνακοίνωσή του μεταξύ ἄλλων ἀναφέρει, ὅτι: "Ἡ σύνθεση Εὐαγγελίου καί Φιλοσοφίας, Παύλου καί Πλάτωνα, Ἱεροσολύμων καί Ἀθηνῶν, διαμόρφωσε τό πρόσωπο τῆς Εὐρώπης καί διατηρεῖται ἐνεργός μέχρι σήμερα".

Ἡ μετάβασις εἰς τὴν ἀχρήματον κοινωνίαν ὡς ἀπειλὴ τῆς θεοσδότου ἐλευθερίας καί ἰδιοπροσωπίας μας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

λιτῶν καί ἡ πλήρης ἀντικατάστασή τους μέ ἄυλα-ἠλεκτρονικά μέσα. Μέ βάση τά σημερινά δεδομένα, ὅπως αὐτά ἰσχύουν καί γιά τή χώρα μας, πρόκειται γιά συναλλαγές μέσῳ τῶν ποικίλων καρτῶν (πιστωτικῶν, χρεωστικῶν, προπληρωμένων), ἐπιταγῶν, συναλλαγματικῶν, e-banking λογαριασμῶν κ.λπ.

Στήν ἴδια φιλοσοφία κινεῖται καί τό λεγόμενο ψηφιακό πορτοφόλι μέ εὐρύτατη διάδοση στή χρήση του τά τελευταῖα χρόνια, καθώς ἐπίσης καί ἡ εἰσαγωγή καί σταδιακή καθιέρωση τοῦ λεγόμενου ψηφιακοῦ ἤ εἰκονικοῦ νομίσματος.

Οἱ ἀγορές καί συναλλαγές μέσῳ διαδικτύου ἔχουν, ἄλλωστε, αὐξηθεῖ μέ γεωμετρική πρόοδο καί τό ψηφιακό νόμισμα φαντάζει ὡς ἡ ἀπόλυτη ἐπιλογή τοῦ μέλλοντος. Ὁλοένα καί περισσότεροι οἰκονομολόγοι καί ἀναλυτές ἀσχολοῦνται μέ τήν περίπτωση, αὐτό τό νέο μέσο συναλλαγῶν νά ἀντικαταστήσει τά συμβατικά νομίσματα, ἀκόμη καί τά πλέον ἰσχυρά, ὅπως τό δολλάριο καί τό εὐρώ.

Ἕνα ἀπό τά πιό διαδεδομένα ψηφιακά εἰκονικά νομίσματα καί τό μεγαλύτερο σὲ ὄγκο συναλλαγῶν εἶναι τὸ BitCoin. Ἀντὶ γιὰ τὶς κεντρικὲς τράπεζες, οἱ ἐκτυπωτικὲς μηχανὲς τῶν BitCoin βρίσκονται σὲ κάθε ὑπολογιστὴ ποὺ ἔχει συγκεκριμένες δυνατότητες. Ὁ ὑπολογιστὴς «κόβει» νόμισμα ἐπιλύοντας ἐξαιρετικὰ δύσκολα μαθηματικὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα γίνονται ὅλο καὶ πιὸ δύσκολα, γιὰ νὰ διασφαλίζεται ἡ νομισματικὴ κυκλοφορία.

Τὰ BitCoin δὲν ἔχουν ὑλικὴ ὑπόσταση καὶ φυλάσσονται στὸ ψηφιακὸ "πορτοφόλι" κάθε χρήστη. Τὸ βασικό τους χαρακτηριστικὸ εἶναι ταυτόχρονα καὶ ἡ βασική τους διαφορὰ μὲ τὰ συμβατικὰ νομίσματα: δὲν ἔχουν κεντρικὸ ἔλεγχο καὶ ἡ λειτουργία τους βασίζεται στὴν ἐπικοινωνία τῶν ὑπολογιστῶν μεταξύ τους, μέσῳ τοῦ διαδικτύου.

Πιστεύουμε πώς δέν εἶναι πλέον δύσκολο νά φανταστοῦμε τήν συνέχεια στήν πορεία καί τήν ἐξέλιξη τῆς ἀχρήματης κοινωνίας. Τό ψηφιακό πορτοφόλι θά μεταλλαχθεῖ καί θά ἐνσωματωθεῖ σέ ἕνα ἐμφυτευμένο σέ κάθε χρήστη ὑποδόριο μικροτσίπ. Ἤδη ἀπό τά τέλη τοῦ 2004 ὁ Ἀμερικανικός Ὀργανισμός Τροφίμων καί Φαρμάκων (FDA) ἐνέκρινε τήν ἐμπορική ἐκμετάλλευση τοῦ VeriChip, ἑνός μικροτσίπ πού θά τοποθετεῖται ὑποδόρια καί θά περιέχει ὅλο τό ἰατρικό ἱστορικό τοῦ ἀτόμου πού τό φέρει. «Ἡ A Digital Solutions, κατασκευάστρια τοῦ VeriChip ἀναφέρει ὅτι τὸ τσὶπ μπορεῖ νὰ σώσει ζωὲς καὶ νὰ περιορίσει τὰ ἰατρικὰ λάθη. Ταυτόχρονα, εὐελπιστεῖ ὅτι ἡ ἰατρικὴ χρήση τοῦ μικροτσὶπ θὰ κάνει τὴν κοινὴ γνώμη πιὸ δεκτικὴ στὴν ἰδέα τῆς ὑποδόριας τοποθέτησης ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων γιὰ λόγους ἀσφάλειας καὶ ἐλέγχου τῆς πρόσβασης σὲ ὁρισμένα μέρη ποὺ χρήζουν ἀπόλυτης ἀσφάλειας». (Ἐγκρίθηκε τό ὑποδόριο τσίπ, Ἡ Καθημερινή, 15-10-2015 http://www.kathimerini.gr/197477/article/epikairothta/kosmos/-egkri8hke-to-ypodorio-tsip)

Τά ὑποδόρια μικροτσίπ ταυτοποίησης μέσῳ ραδιοσυχνοτήτων (RFID) θά μποροῦσαν, σύμφωνα μέ τούς εἰδικούς, ἐκτός ἀπό τήν κάλυψη ἰατρικῶν ἀναγκῶν νά προσφέρουν διευκολύνσεις καί στόν ἐργασιακό ἤ ἀκόμη καί στόν προσωπικό χῶρο τῶν χρηστῶν τους. Μποροῦν δέ κυρίως νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς μέσο εἰσόδου, ὡς κλειδί γιά τήν εἴσοδο σέ ψηφιακά δεδομένα.

Εἶναι, ἄλλωστε εὐρύτατα παρατηρημένο στόν χῶρο τῆς ψηφιακῆς τεχνολογίας καί ἰδιαίτερα τῶν ἠλεκτρονικῶν συναλλαγῶν ἡ σταδιακή ἐγκατάλειψη τῶν κωδικῶν ἀσφαλείας εἰσόδου στά δεδομένα καί ἡ ἀντικατάστασή τους μέ βιομετρικούς ἐλέγχους ἀσφαλείας καί μέ χρήση μικροτσίπ ταυτοποίησης μέσῳ ραδιοσυχνοτήτων (RFID).

Δέν θά ἐπεκταθοῦμε περισσότερο σέ τεχνικά ζητήματα, τά ὁποῖα ἄλλωστε θά ἀναπτυχθοῦν ἀναλυτικά καί ἐμπεριστατωμένα ἀπό ἄλλους εἰσηγητές, πού εἶναι καί εἰδικοί σέ αὐτά τά ζητήματα.

Αὐτό πού θεωροῦμε πολύ σημαντικό γιά τήν κατανόηση τῶν συνεπειῶν καί τῶν κινδύνων πού ἐπισείονται ἀπό αὐτή τήν διαμορφούμενη κατάσταση εἶναι νά ἀντιληφθοῦμε καί νά κατανοήσουμε ἐπαρκῶς καί ἐγκαίρως ὅτι ἡ ὅλη αὐτή ὑπόθεση ἐντάσσεται στό παγκόσμιο συγκεντρωτικό σύστημα ἐλέγχου καί ποδηγετήσεως τῶν πολιτῶν, τῶν λαῶν καί τῶν ἐθνῶν.

Ὅπως εἶναι γνωστό τό παγκόσμιο αὐτό σύστημα ἐλέγχου καθοδηγεῖται καί διευθύνεται ἀπό διάφορες κλειστές καί ἀδιαφανεῖς ὁμάδες προωθήσεως καί ἐλέγχου τῆς ἐξουσίας. Πρόκειται γιά μιά πανίσχυρη πολιτική, οἰκονομική, κοινωνική καί θρησκευτική ὀλιγαρχία, πού κυβερνᾶ τόν κόσμο καί προορίζεται νά γίνει ἡ μελλοντική Παγκόσμια Κυβέρνηση.

Ὅσο δέν καθίσταται ἀκόμη ἐφικτή ἡ παγκόσμια κυβέρνηση, ἡ ὀλιγαρχία αὐτή δραστηριοποιεῖται καί ἀσκεῖ τήν ἐξουσία της μέσα ἀπό τή λεγόμενη παγκόσμια διακυβέρνηση, μία σειρά δηλαδή ἀπό κηδεμονευόμενους καί καθοδηγούμενους ἀπό τήν ἴδια διεθνεῖς ὀργανισμούς, φορεῖς, κινήσεις, ὀργανώσεις, ἱδρύματα, σχηματισμούς καί ὁμάδες παραγωγῆς ἰδεολογίας.

Κυρίαρχη τάση γιά τήν ἔκφραση καί τήν δραστηριοποίηση ὅλου αὐτοῦ τοῦ μηχανισμοῦ ἀποτελεῖ στίς μέρες μας ἡ παγκοσμιοποίηση. Ἡ παγκοσμιοποίηση εἶναι -θά μποροῦσαμε νά ποῦμε- τό πολυεργαλεῖο τῆς παγκόσμιας διακυβέρνησης. Εἶναι ὁ κεντρικός ἀγωγός, ἡ γιγαντιαία αὐτή πολιτιστική, θρησκευτική, οἰκονομική, ἐθνική καί οἰκονομική χοάνη πού ὁμογενοποιεῖ, νοθεύει, μεταλλάσσει, παραλύει, ἀποδυναμώνει καί ἀποσυνθέτει θεσμούς, πιστεύματα, παραδόσεις, πολιτισμούς, ἤθη, ἀρχές, ἀξίες, ἐθνότητες, λαούς καί πατρίδες.

Σέ οἰκονομικό ἐπίπεδο, πολυεθνικές ἑταιρεῖες, οἰκονομικοί κολοσσοί, ἑταιρεῖες κατασκευῆς ὁπλικῶν συστημάτων, πανίσχυρα οἰκονομικά συμφέροντα καί νεόκοποι κροῖσοι ἔχουν ἤδη ἀναλάβει καί διεκπεραιώνουν τήν οἰκονομική παγκοσμιοποίηση. Ὁ σκοπός εἶναι ὁρατός καί προδιαγεγραμμένος: πρόκειται γιά τήν σαφῆ καί ὀργανωμένη ἐπιδίωξη ὄχι γιά τήν ἁπλή ἔνταξη, ἀλλά γιά τήν ὁλοκληρωτική ὑποδούλωσή μας στούς σχεδιασμούς τῆς Νέας Τάξης Πραγμάτων, γιά τήν ὑπαγωγή μας στήν δουλεία καί τό παρακράτος τῶν τοκογλύφων, τῶν κερδοσκόπων καί τῶν καιροσκόπων, γιά τήν ὑποδούλωσή μας στό ἀνελεύθερο καθεστώς τῶν διεθνῶν κέντρων ἐξουσίας.

Ὅπως εὔκολα μπορεῖ νά γίνει ἀντιληπτό, ἕνα τέτοιο παγκόσμιο σύστημα ἐξουσίας δέν εἶναι δυνατόν νά διαμορφωθεῖ, νά ἐδραιωθεῖ καί νά λειτουργήσει χωρίς τόν ἔλεγχο τῶν φρονημάτων, τῶν ἐπιλογῶν καί τῶν δραστηριοτήτων τῶν πολιτῶν καί τῶν λαῶν, πού ὀφείλουν νά συμμορφωθοῦν στά κελεύσματά του. Δέν μπορεῖ νά ἐδραιωθεῖ καί νά λειτουργήσει ἕνα τέτοιο ὁλοκληρωτικό καί ἀνελεύθερο καθεστώς χωρίς τήν ἀστυνόμευση, τόν χαρακτηρισμό, τόν στιγματισμό καί ἐν τέλει τήν ἐνοχοποίηση τῶν ἀντιφρονούντων.

Ἡ μετάβαση σέ μία ἀχρήματη κοινωνία, σέ ἕνα καθεστώς ἄυλων συναλλαγῶν, πού θά καταγράφονται αὐτόματα καί στήν παραμικρή τους λεπτομέρεια εἶναι τό στέρεο ὑπόβαθρο γιά τήν ἐδραίωση τοῦ ἠλεκτρονικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ. Κι αὐτό κυρίως γιατί οἱ ἠλεκτρονικές συναλλαγές δίνουν στό σύστημα τήν ἀπόλυτη δυνατότητα καταγραφῆς, συλλογῆς καί διασταύρωσης μιᾶς σειρᾶς προσωπικῶν δεδομένων, ἐπιλογῶν, ἐπιθυμιῶν, συμπεριφορῶν καί προτιμήσεων τῶν πολιτῶν. Εἶναι ἡ δημιουργία τοῦ λεγόμενου προφίλ τοῦ κάθε πολίτη, πού τόν παραδίδει ἀπροστάτευτο καί ἐκτεθειμένο στίς ἄγριες διαθέσεις τῆς ἀγορᾶς καί τοῦ συνολικοῦ συστήματος τῶν κερδοσκόπων, πού τήν κινοῦν καί τήν κατευθύνουν.

Ὁ ἔλεγχος, λοιπόν, τῶν προσωπικῶν δεδομένων τῶν πολιτῶν μέσῳ τοῦ ἠλεκτρονικοῦ φακελώματος στήν ἀχρήματη κοινωνία εἶναι τό «κλειδί» στήν ὅλη ὑπόθεση, εἶναι ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος πού στηρίζει τό παγκόσμιο οἰκοδόμημα ἐξουσίας καί ἐλέγχου.

Παρά τόν οὐσιαστικά ἀρνητικό, ἐπικίνδυνο καί ἀπάνθρωπο χαρακτήρα της, ἡ ἠλεκτρονική παρακολούθηση προβάλλεται, προπαγανδίζεται καί ἐπενδύεται μέ τόν μανδύα τῆς ἐξυπηρέτησης τῶν πολιτῶν καί τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης. Κατά ἀνάλογο τρόπο καί γιά τήν ἀναγκαστική ἐπιβολή τοῦ λεγόμενου πλαστικοῦ χρήματος, τῆς ἀχρήματης κοινωνίας χρησιμοποιεῖται κατά κόρον ὡς ἐπιχείρημα ἡ ἀσφάλεια στίς συναλλαγές, ὁ περιορισμός τῆς ἐγκληματικότητας καί ἡ πάταξη τῆς φοροδιαφυγῆς. Καί αὐτό παρότι ὑπάρχει ἡ δυνατότητα καταπολέμησης τῆς φοροδιαφυγῆς θεσπίζοντας, καί κυρίως ἐφαρμόζοντας, τό ἀπαιτούμενο νομικό πλαίσιο.

Εἶναι φανερό ὅτι μέ ἕνα τεχνητό καί προσχηματικό τρόπο ἐπιχειρεῖται νά ταυτιστοῦν οἱ χρῆστες μετρητῶν μέ τούς φοροδιαφεύγοντες καί οἱ χρῆστες πλαστικοῦ χρήματος μέ τούς ἔντιμους πολίτες, πού ἀποδίδουν τούς φόρους τους. Πρόκειται ὁλοκάθαρα γιά τή νεοεποχίτικη τακτική τῆς ἀντιστροφῆς τῆς ἀλήθειας καί τῆς προβολῆς τοῦ ψεύδους ὡς μιᾶς νέας τεχνητῆς ἀλήθειας. Εἶναι ἡ ἴδια αὐτή νεοεποχίτικη τακτική τῆς στοχοποίησης καί τῆς ἐνοχοποίησης, τοῦ χαρακτηρισμοῦ καί τοῦ στιγματισμοῦ ὅλων τῶν ἀντιφρονούντων μέ στόχο τήν τελική ἐξουδετέρωσή τους.

Τό ὅλο ζήτημα δέν εἶναι βεβαίως μόνο οἰκονομικό, πολιτικό, ἀνθρωπιστικό καί κοινωνικό. Εἶναι πρωτίστως θεολογικό κι αὐτό καθώς ἡ ἐλευθερία τοῦ προσώπου εἶναι τό ὕψιστο ἀγαθό ποὺ δωρήθηκε ἀπό τόν Θεό στόν ἄνθρωπο, πού τόν δημιούργησε κατ' εἰκόνα Του.

Ἡ ἔννοια τοῦ προσώπου στήν ὀρθόδοξη διδασκαλία καί παράδοση, ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά βασικότερα στοιχεῖα γιά τήν πνευματικότητα καί τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Θεός ἔπλασε τόν ἄνθρωπο «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσίν» Του, γι' αὐτό καί τοῦ δώρισε ἕνα ἀπό τά μεγαλύτερα ἀγαθά, τό ἀγαθό τῆς ἐλευθερίας. Τό αὐτεξούσιο τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ ἐλεύθερη προαίρεσή του στίς ἐπιλογές καί τίς πράξεις του τόν καθιστᾶ κύριο κριτή τῶν ἀποφάσεών του καί ὑπεύθυνο τῆς σωτηρίας του.

Μέσα στό σύγχρονο ἠλεκτρονικό ὁλοκληρωτισμό πού ἐπιχειρεῖται, οἱ πολίτες ἀντιμετωπίζονται ὡς ἀντικείμενα μέ προκαθορισμένη καί ἐλεγχόμενη τήν ποιότητα καί τήν χρήση τους. Καταργεῖται, ἔτσι, τό πρόσωπο καί ἐπιβάλλεται ἡ ἀριθμοποίησή του. Ὁ ἀνθρώπινος παράγοντας ἐκμηδενίζεται, ὁ ἄνθρωπος χάνει τήν ἰδιοπροσωπία του, καθώς τό σύστημα ἀναγνωρίζει μόνον ἀριθμούς καί στοιχεῖα. Παούμε, δηλαδή, νά εἴμαστε προσωπικότητες μέ ἐλεύθερη βούληση καί δράση καί γινόμαστε ἀντικείμενα πληροφοριῶν καί συλλογῆς δεδομένων.

Πρόκειται πραγματικά γιά ἕνα τεράστιο κίνδυνο μέ ἀνυπολόγιστες συνέπειες στή ζωή καί τήν ὑλική καί πνευματική ὑπόσταση τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι πραγματικά τραγικό τό γεγονός ὅτι αὐτοί πού θά διαχειρίζονται τό σύνολο τῶν προσωπικῶν μας στοιχείων, αὐτοί πού μπορεῖ νά τούς ἐλέγχουν ἤ νά τούς δωροδοκήσουν ἤ αὐτοί πού μπορεῖ νά εἰσέλθουν παράνομα στό ἠλεκτρονικό σύστημα καί στίς γιγαντιαῖες βάσεις συλλογῆς πληροφοριῶν, ἔχουν τήν δυνατότητα (μέ τό πάτημα ἑνός κουμπιοῦ καί μόνο) ὄχι ἁπλά νά γνωρίζουν καί νά κοινοποιοῦν τά προσωπικά μας δεδομένα, ἀλλά καί νά μᾶς ἑνοχοποιοῦν, νά ἀλλοιώνουν καί νά παραποιοῦν τήν νομική, οἰκονομική καί κοινωνική μας ὑπόσταση, ἀκόμη καί νά μᾶς «ἐξαφανίσουν» ὡς πολίτες.

Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο ἀρνούμαστε τό ἠλεκτρονικό μας φακέλωμα καί τήν ἠλεκτρονική μας παρακολούθηση. Ὄχι ἐπειδή ἔχουμε κάτι νά κρύψουμε, ἀλλά γιατί ἐπιθυμοῦμε νά διατηρήσουμε γιά τόν ἑαυτό μας τό δικαίωμα νά ὁρίζουμε τήν προσωπική μας ζωή, τίς ἐπιλογές μας καί τίς προτιμήσεις μας καί νά μή γινόμαστε ὑποχείριο στίς ἐπιθυμίες καί τίς ἐπιβουλές τῶν διεθνῶν κέντρων ἐξουσίας, πού ἐπιδιώκουν τήν χειραγώγησή μας.

Καί ἄς μή λησμονοῦμε ὅτι αὐτό πού γιά μᾶς θεωρεῖται ἠθικό καί τίμιο, αὐτό πού γιά μᾶς ἀποτελεῖ ἀξία καί ἰδανικό, ἡ πίστη μας, δηλαδή, ἡ πατρίδα μας, ἡ παράδοσή μας, τά ἰδανικά τῆς φυλῆς μας, γιά τήν ἀντίθεη παγκόσμια ὀλιγαρχία πού καθορίζει τίς τύχες τοῦ κόσμου εἶναι ἀκριβῶς αὐτό πού πρέπει νά ἀλλοιωθεῖ καί νά ἐκλείψει.

Δυστυχῶς, ὅμως, ὁ κίνδυνος αὐτός πολλές φορές παραθεωρεῖται καί ἐπικρατεῖ σέ πολλούς ἡ ἄποψη ὅτι τό ζήτημα τῆς ἠλεκτρονικῆς παρακολουθήσεως, ἐλέγχου καί ποδηγετήσεως τῶν ἀνθρώπων, πού ἐπιτυγχάνεται μέ τήν ἐξάπλωση τῆς χρήσεως τῶν ποικίλων ἠλεκτρονικῶν καρτῶν καί τοῦ πλαστικοῦ χρήματος καί τό ζήτημα τῶν ἐλευθεριῶν, πού περιστέλλονται μέ τήν ἀχρήματη κοινωνία, εἶναι ἕνα τεχνο-οἰκονομικό καί πολιτικό ζήτημα καί ὄχι θεολογικό καί κατά συνέπεια δέν εἶναι μεῖζον γιά τούς χριστιανούς.

Πρόκειται οὐσιαστικά γιά ἕνα κατασκευασμένο δίλημμα καί ἕνα τεχνητό διχασμό ὡσάν νά ἀποτελοῦν διαφορετικές μεταξύ τους ὀντότητες ὁ χριστιανός ἀπό τόν Ἕλληνα πολίτη. Μία τέτοια ἀντίληψη ἀκυρώνει οὐσιαστικά ὅλη τήν ἱστορία μας καί τήν ἐθνική μας πορεία, ἀκυρώνει τούς ἀγῶνες τοῦ λαοῦ μας γιά τήν ἐλευθερία καί τήν ἀποτίναξη τοῦ ξένου ζυγοῦ. Ἀκυρώνει τήν ἴδια τή συνείδηση καί τήν βιοθεωρία τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων, πού δέν ἔκλιναν ποτέ γόνυ σέ κανένα δυνάστη, πού δέν ἀνέχτηκαν ποτέ νά ζοῦν σέ συνθῆκες δουλείας, πού στά 400 χρόνια τῆς τουρκικῆς σκλαβιᾶς ἀγωνίζονταν «γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν ἀγία καί τῆς πατρίδας τήν ἐλευθερία», πού εἶχαν γιά σύνθημα καί ἰδανικό τους τό «ἐλευθερία ἤ θάνατος» καί ὄχι τό «σφάξε με ἀγά μου ν' ἀγιάσω».

Ἡ ἴδια ἡ ἱστορία μᾶς ἔχει διδάξει, ἄλλωστε, ὅτι σέ περιόδους δουλείας, σέ ἀνελεύθερα καί ἀθεϊστικά καθεστῶτα, σέ συνθῆκες πού δέν εὐνοοῦσαν καί δέν ἐπέτρεπαν τήν ἐλεύθερη ἔκφραση τῆς ἐκκλησιαστικῆς καί λατρευτικῆς ζωῆς, εἴχαμε, βεβαίως, τήν ἀνάδειξη μαρτύρων καί ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, εἴχαμε ὅμως καί σέ πολύ μεγάλο ποσοστό ἄμβλυνση τῶν συνειδήσεων, ἄρνηση τῆς πίστεως, ἀποκοπή ἀπό τήν Ἐκκλησία, προσχώρηση στόν ἀθεϊσμό καί τήν ὑλιστική βιοθεωρία, ἀλλαξοπιστίες, ἐξισλαμισμούς, ἐξουνιτισμούς καί τόσα ἄλλα.

Εἶναι ποτέ δυνατόν νά δεχόμαστε οἱ ἴδιοι θεληματικά καί ἀμαχητί νά ἐνταχθοῦμε στή χοάνη τῆς παγκοσμιοποίησης, τῆς πανθρησκείας, τῆς Νέας Τάξης Πραγμάτων καί τῆς Νέας Ἐποχῆς μέ χειραγωγό τό ἠλεκτρονικό φακέλωμα καί τήν κάρτα τοῦ πολίτη; Ἐθελούσια ὑπαγωγή σέ δουλεία δέν νοεῖται καί δέν ἐπιτρέπεται. Δέν νοεῖται καί δέν ἐπιτρέπεται ἐθελούσια ἐχχώρηση τῆς θεοσδότου ἐλευθερίας μας. Δέν νοεῖται καί δέν ἐπιτρέπεται ἐθελούσια ἐγκατάλειψη τῆς ζωηφόρου ἑλληνορθοδόξου παραδόσεώς μας. Δέν νοεῖται καί δέν ἐπιτρέπεται αὐτοχειριασμός τῆς ἐθνικῆς καί θρησκευτικῆς ἰδιοπροσωπίας μας. Δέν νοεῖται καί δέν ἐπιτρέπεται παρεκτροπή ἀπό τήν ἐντολή τοῦ Εὐαγγελίου «μή δῶτε τό ἅγιον τοῖς κυσί, μηδέ βάλητε τούς μαργαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων....» (Ματθ. 7,6).

Ἔχει, ἐπίσης, τό ὅλο ζήτημα καί ἔντονες ἐσχατολογικές διαστάσεις, καθώς στό βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως ἡ δυνατότητα ἤ ὄχι οἰκονομικῶν συναλλαγῶν, «ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι», συνδέεται ἄμεσα καί ἀποκλειστικά μέ τήν προσκύνηση τοῦ Ἀντιχρίστου καί τήν ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ.

«Καὶ ἐδόθη αὐτῷ πνεῦμα δοῦναι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα καὶ λαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου καὶ ποιήσῃ, ὅσοι ἐὰν μὴ προσκυνήσωσι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα ἀποκτανθῶσι. 16 καὶ ποιεῖ πάντας τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχούς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους, ἵνα δώσουσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν, 17 καὶ ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. 18 Ὧδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστί· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς».

Δέν εἶναι καθόλου τυχαῖο, λοιπόν, ὅτι ὁ Χριστός μας συναρτᾶ τήν ὁμολογία τῆς πίστεως πρός Αὐτόν μέ τό θέμα τῆς οἰκονομικῆς καί βιολογικῆς ὑπάρξεως τοῦ πιστοῦ. Συγκεκριμένα, ζητᾶ ἀπό τόν πιστό νά μή δεχθεῖ τό «σφράγισμα» τοῦ Ἀντιχρίστου, σέ ἀντάλλαγμα τήν δυνατότητά του νά μπορεῖ νά συναλλάσσεται σέ οἰκονομικό ἐπίπεδο, πράγμα πού τοῦ ἐγγυᾶται λογικῶς τήν ἐπιβίωσή του. Ὅλοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες πού ἀσχολήθηκαν μέ τό θέμα τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου, συνιστοῦν τήν ἄρνηση τοῦ «σφραγίσματος», ἐπισείοντας τίς αἰώνιες σωτηριολογικές συνέπειες γιά τούς ἀποδέκτες τοῦ σφραγίσματος.

Δέν ἰσχυριζόμαστε, βεβαίως, ὅτι οἱ ἠλεκτρονικές συναλλαγές ἤ τό πλαστικό χρῆμα εἶναι τό σφράγισμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἶναι, ὅμως, σαφῶς μία προδρομική κατάσταση μέ ἔντονη τήν ἀναφορά της στά ἔσχατα.

Ἕνα σημαντικό στοιχεῖο, ἄλλωστε, γιά τό ὁποῖο μᾶς μιλᾶ ἡ Ἀποκάλυψη εἶναι ἡ προϊοῦσα, ἡ σταδιακή πορεία πρός τά ἔσχατα τῆς ἱστορίας. Ὁ Ἀντίχριστος, δηλαδή, δέν θά ἐμφανισθεῖ καί δέν θά ἐδραιώσει τήν παγκόσμια κυριαρχία του ἐντελῶς ξαφνικά ἀνατρέποντας ἄρδην τήν πορεία τῆς ἱστορίας. Ἀντίθετα, θά στηριχθεῖ σέ μία διαμορφωμένη ἀπό πολύ νωρίτερα κατάσταση, στήν ὁποία θά ἔχουν ἐθισθεῖ οἱ ἄνθρωποι ἔχοντας γιά πάρα πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα ζήσει καί δραστηριοποιηθεῖ μέ βάση τίς συνήθειες καί τίς πρακτικές ἑνός συγκεκριμένου ἀντίθεου τρόπου ζωῆς, πού θά φαντάζει πλέον μονόδρομος γιά τόν καθένα.

Σέ ἕνα τέτοιο μονόδρομο μᾶς εἰσάγει ἡ ἄνεση, ἡ εὐκολία καί ἡ εὐμάρεια, στήν ὁποία ἔχουμε ἐθισθεῖ καί ἀπό τήν ὁποία δέν διανοούμαστε νά ἀπεγκλωβιστοῦμε. Ἡ ἄνεση ἀσκεῖ μία ἰδιόμορφη βία καί ἀποσυνθέτει τήν πνευματική μας ὑπόσταση ἡ ὁποία, ὅταν δέν ἀκολουθεῖ τό ὀρθόδοξο ἦθος τῆς ἀσκήσεως, μᾶς ὁδηγεῖ στήν ὑποδούλωση. Ἡ ἄνεση, ὅπως καί ὁ φόβος, δημιουργοῦν ἰσχυρή καί διαρκῆ ψυχολογική ἐξάρτηση, στήν ὁποία βασίζονται ὅλα τά συστήματα ἐλέγχου τῶν ἀνθρώπων.

Τό δέλεαρ τῆς ἀνέσεως καί τῆς εὐκολίας, πού μᾶς προσφέρει ἡ ἀχρήματη κοινωνία, ἡ ἀποφυγή, δηλαδή, ποικίλων, πολυπληθῶν καί ἐπώδυνων γραφειοκρατικῶν διαδικασιῶν καί ἡ δυνατότητα αὐτόματης ρυθμίσεώς τους ἀκόμη καί «ἀπό τόν καναπέ τοῦ σπιτιοῦ μας», ὅπως λέγεται, μᾶς κρατοῦν δέσμιους στήν ἀπόκτηση καί τή χρήση της.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ἐξίσου καταλυτικά καί ψυχαναγκαστικά γιά τήν ὑπαγωγή μας στό ὅλο σύστημα λειτουργεῖ ὁ φόβος ὅτι σέ περίπτωση πού θά ἀντιδράσουμε, ὄχι ἁπλῶς θά χάσουμε ὅλες τίς εὐκολίες καί τίς ἀνέσεις πού μᾶς παρέχει, ἀλλά θά βρεθοῦμε οὐσιαστικά ἐκτός συστήματος, ἀποκομμένοι καί ἀνύπαρκτοι κοινωνικά καί οἰκονομικά, ἀνίκανοι νά ἐξασφαλίσουμε τά στοιχειώδη γιά τόν βιοπορισμό μας, ἀκόμη καί αὐτή τήν βιολογική μας ὕπαρξη.

Ἕνα ἄλλο βασικό μήνυμα τοῦ ἱεροῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως εἶναι τό πνεῦμα ἐγρηγόρσεως, νήψεως καί ἀφυπνίσεως, πού πρέπει νά ἔχουμε ὡς χριστιανοί. Εἶναι ἡ ἀντίθεσή μας στίς δυνάμεις τῆς ἀποστασίας, ἡ ἄρνηση συσχηματισμοῦ μας μέ αὐτές, τό ὁμολογιακό φρόνημα καί ἡ μαρτυρία Χριστοῦ, πού πρέπει νά δίνουμε μέ τόν λόγο καί τή ζωή μας καί ἄν χρειασθεῖ καί μέ τό αἷμα μας.

Ἡ μάχη αὐτή τῶν πιστῶν μέ τίς ἀντίθεες δυνάμεις δέν ἀφορᾶ ἀποκλειστικά καί μόνον τόν ἴδιο τόν Ἀντίχριστο ὡς ἱστορικό πρόσωπο, ὅταν αὐτός θά ἔρθει καί θά ζήσει μέσα στήν ἱστορία. Εἶναι ἡ μάχη ἐνάντια καί σέ ὅλες τίς ἀντίχριστες δυνάμεις, τίς προδρομικές τοῦ Ἀντιχρίστου. «Ἀντίχριστοι πολλοί γεγόνασι» (Α΄ Ἰω. 2, 18), μᾶς λέει τό εὐαγγέλιο καί ἡ Ἀποκάλυψη κάνει λόγο γιά προδρόμους τοῦ Ἀντιχρίστου καί γιά τόν Ψευδοπροφήτη, πού θά προετοιμάσουν τήν ἔλευση καί τήν κυριαρχία τοῦ Ἀντιχρίστου.

Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος πού πρέπει νά μελετᾶμε τά σημεῖα τῶν καιρῶν καί νά ἔχουμε τήν καλή καί ὑγιῆ ἀνησυχία γιά τά τεκταινόμενα στόν κόσμο. Καί τά σημεῖα τῶν δικῶν μας καιρῶν, τά ὁποῖα καί μᾶς ἀπασχολοῦν σήμερα ἔχουν μία ἔντονη ἐσχατολογική διάσταση καί ἀναγωγή στήν Ἀποκάλυψη. Αὐτή ἡ ἀντίθεη παγκόσμια κοσμοκρατορία πού διαμορφώνεται στίς μέρες μας εἶναι φανερό ὅτι δέν εἶναι κατά Θεόν, ἀλλά ἀντίθετα ἐπιδιώκει νά ἀλλοιώσει καί νά ἐξοβελίσει κάθε τί χριστιανικό καί ἀληθινό ἀπό τήν ζωή τῶν ἀνθρώπων.

Γιά τούς λόγους αὐτούς ἀπαιτεῖται ἐγρήγορση καί ὁμολογιακό φρόνημα ἀπό τούς πιστούς. Θά πρέπει νά τονισθοῦν οἱ πνευματικοί κίνδυνοι ἀπό τήν ὑπαγωγή καί τόν ἐθισμό στήν ὅλη διαδικασία τῶν ἠλεκτρονικῶν - ἄυλων συναλλαγῶν. Νά ὑπάρξει σωστή ἐνημέρωση καί ἔγκαιρη ἀντίδραση, ἀνάπτυξη καί ἐδραίωση πνευματικῶν αἰσθητηρίων καί ἀντισωμάτων.

Θά πρέπει νά ἀντιληφθοῦμε καί νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι οἱ σχεδιασμοί τῆς Νέας Τάξης Πραγμάτων ἀνατρέπονται μέ μαζική, δυναμική, συντονισμένη καί ἀποφασιστική ἀντίσταση. Ἀνατρέπονται μέ ἀφύπνιση καί ἐγρήγορση, μέ ὁμολογιακό καί μαρτυρικό φρόνημα. Ὀφείλουμε, ὅμως, νά παρατηρήσουμε ὅτι ὁμολογία χωρίς ὀρθοπραξία δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει. Ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως δέν μπορεῖ νά εἶναι καρπός ἑνός ἐπιπόλαιου ἐνθουσιασμοῦ καί ἑνός ἔνθερμου ζηλωτισμοῦ. Ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως εἶναι τό χάρισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού δίδεται σ' αὐτούς πού σέ ὅλη τους τήν ζωή ἀγωνίζονται μέ νῆψη, προσευχή, μετάνοια, ταπεινό καί

Η ΕΥΡΩΠΗ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΜΕ, ΑΛΛΑ ΜΑΣ ΠΛΗΓΩΝΕΙ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

του, νὰ ἐξέφραζε καὶ ἀγανάκτηση γιὰ τὴ στάση τῶν ἑταίρων μας ἀπέναντι στὰ ἀπαράβατα ἐθνικὰ δίκαιά μας. Τοῦτο, ἄλλωστε, δηλώθηκε εὐρύτερα μὲ ἕνα τρόπο πολὺ εὔγλωττο, ὅταν μία ἐφημερίδα προερχόμενη ἀπὸ τὸν ἴδιο κομματικὸ χῶρο, ὁ Ἐλεύθερος Τύπος, δὲν δίστασε νὰ γράψει (τότε) μὲ μεγάλα γράμματα στὴν πρώτη σελίδα της: ΑΙΔΩΣ ΦΡΑΓΚΟΙ! Ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν ἰσχυρῶν ἑταίρων μας ὡς «Φράγκων» -ὅρου φορτισμένου κατ' ἐξοχὴν ἀρνητικὰ στὴν ἐθνική μας συνείδηση ἐπὶ αἰῶνες- ἔχει γιὰ μᾶς πολὺ θετικὸ χαρακτήρα, διότι φανερώνει, ὅτι καὶ σ' αὐτὴ τὴ φαινομενολογικὰ ὡς εὐρωπαΐζουσα θεωρούμενη μερίδα τῆς κοινωνίας μας σῴζεται -ἀκόμη- κάτι ἀπὸ τὸ ρωμαϊίκο συνειδησιακὸ ὑπόστρωμά της. Καὶ γιὰ πολλοὺς ἔγινε τότε βεβαιότητα, ὅτι ἡ συνέχεια τῆς παρουσίας μας στὴν Ε.Ε. θὰ ἀποβεῖ ἀποκαλυπτικὴ γιὰ τὸ ἀληθινὸ νόημά της καὶ τὶς βέβαιες ἐπιπτώσεις της στὴν ἱστορικὴ συνέχειά μας. Τὸ ἔχω δὲ δηλώσει ἔκτοτε ἐπανειλημμένα, ὅτι τὸ ἀληθινὸ πρόβλημα γιὰ τὴ Χώρα μας δὲν εἶναι ἡ ἔνταξή μας στὴν Ε.Ε., ἀλλὰ ἡ δική μας στάση μέσα σ' αὐτήν!

2. Ὁ ἐνσυνείδητα ὀρθόδοξος εἰσῆλθε στὴν Ε.Ε. μὲ συγκεκριμένες βεβαιότητες, ποὺ θὰ καθορίσουν περαιτέρω τὴν παρουσία καὶ στάση του μέσα σ' αὐτὴν καὶ γενικὰ στὴ νέα εὐρωπαϊκὴ πραγματικότητα· εἶναι δὲ πέρα ἀπὸ κάθε ἀμφισβήτηση, ὅτι μόνο ὁ πατερικὰ Ὀρθόδοξος εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτιμήσει ὀρθὰ τὴν Εὐρώπη καὶ τὴ θέση μας σ' αὐτήν. Διότι μόνο αὐτὸς ἔχει σαφῆ συνείδηση τῆς διαμετρικῆς διαφορᾶς ὀρθοδόξου καὶ δυτικοευρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ πολιτισμός, ποὺ διαμορφώθηκε μὲ τὴ σύγκραση ρωμαϊκότητας, ἑλληνικότητας καὶ χριστιανικῆς Ὀρθοδοξίας, δηλαδὴ ὁ πολιτισμὸς τῆς ἀρχαίας «Ἑνωμένης Εὐρώπης» στὰ ὅρια τῆς Ρωμανίας, κοινὸς σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση κατὰ τὴν πρώτη χιλιετία, εἶναι πολιτισμὸς θεόνομος καὶ θεοκεντρικός. Ὅλες οἱ ἐκφάνσεις του ἀποτυπώνουν τὸν ἀγώνα τοῦ ἄνθρωπου γιὰ τὴν τελείωση τῆς ὑπάρξεώς του μέσα στὴν ἄκτιστη καὶ θεουργικὴ θεία Χάρη. Στόχος τοῦ ὀρθόδοξου πολιτισμοῦ δὲν εἶναι ἁπλῶς ὁ ἐξανθρωπισμὸς ἢ ἡ ἠθικὴ βελτίωση τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπέρβαση τῆς κτιστότητάς του, μὲ τὴ μεταμόρφωση τοῦ ἀνθρώπου σὲ Θεό «κατὰ χάριν». Ἀνθρωπολογικὸ πρότυπο τῆς Ὀρθοδοξίας δὲν εἶναι ὁ «καλὸς κἀγαθὸς» ἄνθρωπος, ἀλλ' ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός.

Οἱ ὀρθόδοξοι λαοί, στὴν εὐρεία διαστρωμάτωσή τους, εἶναι ζυμωμένοι μέσα σ' αὐτὴ τὴν πολιτισμικὴ παράδοση καὶ παρὰ τὶς ἀναμφισβήτητες ἀλλοτριωτικὲς ἐπιρροές, ποὺ ἔχουν δεχθεῖ στὴν ἱστορική τους πορεία, διακρατοῦν στὴ συνείδησή τους τὰ ζώπυρα αὐτῆς τῆς παραδόσεως, ποὺ ἐκφράζεται στὶς ὁριακὲς στιγμές της ὡς «ἀνθρωπιὰ» καὶ «φιλότιμο». Ἡ εὐρωπαϊκὴ κοινωνία μέσα στὶς ἱστορικὲς μεταλλαγές της, ὡς τὴν πλήρη ἐκφράγκευσή της (6ος -11ος αἰ.) καὶ μετὰ ἀπὸ τὰ ἰσχυρὰ ρήγματα στὴν πολιτισμικὴ συνέχειά της (Ἀναγέννηση, Διαμαρτύρηση, Διαφωτισμὸς) ἔχει ὁδηγηθεῖ σὲ μιὰν ἄλλη στάση ζωῆς, ριζικὰ ἀποστασιοποιημένη ἀπὸ τὸν ἑλληνορθόδοξο πολιτισμὸ τῆς προκαρλομάγνειας περιόδου της. Ἡ μετακαρλομάγνεια Εὐρώπη, ἀποκομμένη ἀπὸ τὴν ἑλληνορθόδοξη παράδοση, ἀνέπτυξε ἕνα πολιτισμό, ποὺ καταστρέφει κυριολεκτικὰ τὴν ὀρθόδοξη ἔννοια Θεοῦ, ἀνθρώπου καὶ κοινωνίας. Ἐνῶ δὲ παρήγαγε μία ἐκθαμβωτικὴ ἐπιστημονικὴ πρόοδο, ἀποδεικνύεται τελείως ἀνίσχυρη νὰ διαπλάσει ἀνθρώπους, ποὺ νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ ἐπιτεύγματα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς οἰκονομίας γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὄχι τὴν καταστροφὴ ἢ τὴν ἐκμετάλλευσή του.

Ὁ θαρραλέος ἄρα τονισμὸς ὄχι τῆς (ἀνύπαρκτης, ἄλλωστε) πολιτισμικῆς μας συμπτώσεως μὲ τὴν Εὐρώπη, ἀλλὰ τῆς διαφορᾶς μας ἀπ' αὐτήν, εἶναι τὸ δραστικότερο μέσο γιὰ τὴ δυνατότητα διάσωσης τῆς ἑλληνορθόδοξης συνείδησης μέσα σ' αὐτήν. Ἡ συνείδηση τῆς ἑτερότητας καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρὲς ὠφελεῖ καὶ τὶς δύο, τὴ δική μας προστατευτικά, τὴν εὐρωπαϊκὴ δὲ πλευρὰ ἀναγεννητικά. Ἡ παρουσία μας στὴν Εὐρώπη πρέπει νὰ εἶναι μία συνεχὴς ὑπόμνηση τῆς προκαρλομάγνειας ταυτότητας καὶ ἑνότητας τοῦ εὐρωπαϊκοῦ χώρου, διότι μόνο ἔτσι μποροῦν νὰ ξαναβρεθοῦν τὰ αὐθεντικὰ θεμέλια τῆς ἑνότητάς μας. Θὰ μποροῦσε, βέβαια, νὰ παρατηρήσει κανείς, ὅτι ἡ σημερινὴ εὐρωπαϊκὴ ἡγεσία, δὲν θὰ εἶχε καμία διάθεση «ἐπιστροφῆς» σ' αὐτὸ ποὺ οἱ Φράγκοι ἔχουν ἀπὸ αἰῶνες καταλύσει. Ναί, ἀλλά τότε αὐτὸ ἰσοδυναμεῖ μὲ ὁμολογία, ὅτι ἐπιλέξαμε ἐκούσια τὴν αὐτοκτονία μας (ὡς ἔθνος, ὡς πολίτες, ὡς πολιτισμός), ἐντασσόμενοι σ' ἕνα κόσμο, ποὺ ἐξ ὁρισμοῦ σημαίνει κατάργηση τοῦ δικοῦ μας. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ γνωρίζουν πολὺ καλὰ ὅλοι οἱ προπαγανδιστὲς τῆς πανευρωπαϊκῆς ἰδέας, ἀπὸ τὸν Κοραῆ ὡς σήμερα, ποὺ χρησιμοποιοῦν ὡς ἄλλοθι τὴ θεωρία ταυτίσεως εὐρωπαϊκοῦ καὶ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

3. Δὲν εἶναι δυνατόν, ἐξ ἄλλου, νὰ συνειδητοποιεῖται ἡ σημασία τῆς ἐντάξεώς μας στὴν Ε.Ε., ἂν δὲν τὴ βλέπουμε συνεχῶς ὡς τὴ μεγαλύτερη ἀπόφαση τῆς Ἱστορίας μας. Καὶ τοῦτο γιὰ τὸν ἀκόλουθο σημαντικότατο λόγο: Σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις δουλείας μας (ἀραβοκρατία, λατινοκρατία, τουρκοκρατία, ἀγγλοκρατία-γιὰ τὰ Ἑπτάνησα, τὴν Κύπρο, κλπ.) δὲν ἀλλάξαμε φρόνημα -ψυχή. Διότι σώζαμε τὴ συνείδηση τῆς ἑτερότητάς μας. Γ' αὐτό, ἄλλωστε, καὶ ἐπιβιώσαμε. Στὴ σημερινή μας ὅμως «τουρκοκρατία», κατὰ τὸν ἀείμνηστο Μ. Χατζιδάκη, εἶναι τὸ φρόνημά μας ποὺ ἀλλάζει· ἀλλάζουν ἡ ψυχὴ καὶ ἡ συνείδησή μας. Καὶ αὐτὸ γίνεται μάλιστα μὲ τὴ συγκατάθεσή μας, διότι μόνοι μας ταυτιζόμαστε μὲ τοὺς σημερινοὺς «κατακτητές» μας. Δὲν χρειάζεται, συνεπῶς, καμιὰ πίεση, γιὰ νὰ «τουρκεύσουμε» ἢ νὰ «φραγκεύσουμε», διότι «φραγκεύουμε» μὲ τὴ συγκατάθεσή μας.

Ὁ ρωμαιοκαθολικός, ὥς τὸν πρόωρο θάνατό του, ἀλλὰ ἑλληνομαθέστατος καὶ ἑλληνικότατος, ἀείμνηστος Λαυρέντιος Γκέμερεῦ (†1992), στὸ βιβλίο του «Ἡ δύση τῆς Δύσης» κονιορτοποιεῖ τὸ ἐφεύρημα τῶν διανοουμένων μας γιὰ τὶς δῆθεν ἑλληνικὲς ρίζες τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἀφήνοντάς μας μιὰν ἀνεκτίμητη παρακαταθήκη: «Νομίζω -ἔγραφε- πὼς τώρα, ποὺ ἡ Ἑλλάδα θὰ ἐνταχθεῖ στὴν Εὐρωπαϊκὴ Κοινότητα, μπορεῖ νὰ εἶναι χρήσιμο γιὰ τὸν Ἕλληνα νὰ δεῖ τὸν "περίφημο" εὐρωπαϊκὸ πολιτισμὸ μὲ πιὸ κριτικὸ μάτι, γιὰ νὰ χάσει λίγο ἀπὸ τὸν σεβασμό του προὸς αὐτὸν τὸν πολιτισμό, ποὺ ἀκόμα τοῦ λείπει. Ἐγὼ εὔχομαι νὰ τὸν γλυτώσει...»! Πόσο πιὸ Ρωμηὸς ἦταν ὁ Γκέμερεῦ ἀπὸ τοὺς πλατωνίζοντες καὶ βαρλααμικὰ φιλοσοφοῦντες (θεολογοῦντες) δικούς μας, οἱ ὁποῖοι, ἀγνοώντας τὴν ταυτότητά μας, πιστεύουν στὴν ἀνάγκη ἐκ-στάσεώς μας σὲ μιὰν ἄλλη ἱστορικὴ σάρκα γιὰ τὴ σωτηρία μας! Θὰ τὸ πῶ πάλι: ἄλλο ἡ σαφὴς γνώση τοῦ κόσμου, στὸν ὁποῖο μᾶς στριμώχνουν ξένοι καὶ δικοί μας. Αὐτὸ τὸ ξέρει κάθε ἀγράμματος -ἀλλὰ σοφὸς- Ρωμηός. Καὶ ἄλλο ἡ σύνδεση αὐτοῦ τοῦ κατασκευασμένου κόσμου μὲ σωτηριολογικὲς ἢ χιλιαστικὲς προσδοκίες. Αὐτὸ ἐννοοῦσε ὁ Γκέμερεῦ. Ἤδη τό 2003 ἔγραφα: Ἡ ἑλληνική μας συνείδηση ἔγινε ἤδη μισή εὐρωπαϊκὴ - μισή ἑλληνική, ἀλλὰ γρήγορα θὰ γίνει μόνο εὐρωπαϊκή. Ἀλλὰ ἄλλο εἶναι νὰ νιώθει κανεὶς ΕΛΛΗΝΑΣ μέσα στὴν Εὐρώπη καὶ ἄλλο ΕΥΡΩΠΑΙΟΣ μέσα στὴν Ἑλλάδα, προσδοκώντας ἀπὸ τὴν Εὐρώπη ἀξίες, ὅπως ἰσότητα, δικαιοσύνη, ἀλτρουϊσμό, ἀγαθὰ δηλαδὴ ποὺ ἔχει τελεσίδικα χάσει ἀπὸ αἰῶνες.

Γιὰ ὅλα αὐτά, καὶ πολλὰ ἄλλα, πιστεύουμε στὴν ἀνάγκη ἐμμονῆς στὴ διασύνδεση Ὀρθοδοξίας καὶ Ἑλληνικότητας. Δὲν εἶμαι τόσο ἀφελής, γιὰ νὰ μὴ πιστεύω καὶ ἐγώ, ὅτι «εἶναι ζήτημα χρόνου [...] τὸ τέλος τῆς συγκατοικήσεως Κράτους καὶ Ἐκκλησίας». Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἔχουμε λανθάνοντα δυτικισμὸ στὸ βάθος. Τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι ἡ δυτικῆς προελεύσεως «σχέση Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας» ἀλλὰ Ἔθνους καὶ Ὀρθοδοξίας, ἡ ὁποία εἶναι ταυτόχρονα καὶ διαιώνια ἑλληνικότητα. Τὸ γεγονὸς δὲ ὅτι δὲν χωρᾶμε στὸ «καρλομάγγειο» **Μουσεῖο τῆς Εὐρώπης** εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξη, ὅτι ἡ ἑλληνορθόδοξη παράδοση εἶναι τὸ κάτι ἄλλο, ποὺ ἀναιρεῖ αὐτόματα τὴ Δύση στὸ σύνολό της. Καὶ οἱ ἑταῖροι μας τὸ ξέρουν. Μόνο κάποιοι διανοούμενοί μας ἐπιμένουν νὰ τὸ ἀγνοοῦν ἢ ἐν γνώσει τους τὸ πολεμοῦν, γιὰ μιὰ «πρόσκαιρον ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν» (Ἑβρ. 11, 25), μιὰ χίμαιρα δηλαδή, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ ἱστορία μας. Ὁ Ρωμηὸς-Ἕλληνας ὅμως «μείζονα πλοῦτον ἡγεῖται τῶν ἐν Εὐρώπῃ θησαυρῶν τὸν ὀνειδισμὸν τοῦ Χριστοῦ» (πρβλ. στ. 26).

4. Στὸν κατασκευαζόμενο πλανητικὸ κυκεώνα, ποὺ ὁ ὁδοστρωτήρας τῆς παγκοσμιοποίησης (ἀνθρωπιστικὰ) ἰσοπεδώνει καὶ (πολιτισμικὰ) ἑνιαιοποιεῖ, ὁ Ὀρθόδοξος- Ρωμηὸς εἰσήχθη στανικά, ἀλλὰ ἔχει τὴ συνείδηση τῶν Ἀποστόλων καὶ ὅλων τῶν Ἁγίων. Δύο λύσεις τοῦ μένουν, ὅπως καὶ στὴν pax romana: ἱεραποστολικὴ μαρτυρία ἢ καταφυγὴ στὶς κατακόμβες, ἕως ὅτου πεθάνουν -καὶ μὲ βεβαιότητα πεθαίνουν- «οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου» (Ματθ. 2, 20). Εἶναι ἡ στάση, ποὺ ἐνσαρκώνει ὁ σοφότατος Καραγκιόζης. Ὁ Χατζηαβάτης-ὅπως καὶ κάποιοι Πολιτικοί ἢ Διανοούμενοι, ἀνερμάτιστοι δυστυχῶς καὶ πλάνητες ἰδεολογικά, χωρὶς αὐτοσυναίσθημα- ἔχει κρίση ταυτότητας. Ὁ Καραγκιόζης ξέρει νὰ χρησιμοποιεῖ θετικὰ γι' αὐτὸν τὶς καταστάσεις. Αὐτὸ συνέλαβε καὶ ὁ ἀείμνηστος Κωστῆς Παλαμᾶς: «Ἕλληνες (γρ. Εὐρωπαῖοι- Νεοεποχίτες), γιὰ νὰ ρίχνουμε στάχτη στὰ μάτια τοῦ κόσμου, πραγματικὰ Ρωμηοί». Αὐτοὶ οἱ « Ρωμηοὶ» εἶναι οἱ ἀνήκοντες στὴ «μαγιὰ» τοῦ Μακρυγιάννη, ποὺ ξέρουν νὰ ἐφαρμόζουν τὴν λαϊκὴ διπλωματικὴ ἀρχή: «Τὸ χέρι ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ δαγκώσεις, φίλα το», χωρὶς νὰ ταυτίζεσαι ὅμως μαζί του.

Ἡ Ε.Ε. μένει, ἔτσι, πάντα γιὰ τὸν Ἑλληνισμὸ καὶ τὴν Ὀρθοδοξία ὡς ἀγρὸς ἱεραποστολικός, ὡς χῶρος μαρτυρίας, τοῦ λόγου καὶ τοῦ τρόπου (στάσης ζωῆς), ποὺ συνιστᾶ τὴν οὐσία τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως. Βέβαια, ἡ «ἱεραποστολὴ» ἀφορᾶ οὐσιαστικὰ ὄχι στὴν παντοειδῆ ἡγεσία τοῦ εὐρωπαϊκοῦ χώρου, ἀλλὰ στοὺς λαούς της, ὅ,τι ἀκριβῶς εἶχε συμβεῖ στοὺς πρώτους αἰῶνες τῆς Χριστιανοσύνης, στὰ ὅρια τῆς (τότε) Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας.

Αὐτὴ ἀκριβῶς μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ἀποστολή μας ὡς Ὀρθοδόξων στὴν Πανευρώπη. Διαφορετικά, ἡ παρουσία μας σ' αὐτὴν δὲν θὰ εἶναι μόνο χωρὶς σημασία, ἀλλὰ θὰ ὁλοκληρώσει τὴν ὑποτέλεια καὶ ἀλλοτρίωσή μας. Ἡ Εὐρώπη θέλει νὰ μᾶς δώσει αὐτό, ποὺ τυχὸν δὲν ἔχουμε, ἀλλά καὶ δικαιοῦται νὰ πάρει ὅ,τι ἐμεῖς ἔχουμε διασώσει καὶ αὐτὴ τὸ ἔχει χάσει. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ πολιτισμικὴ παράδοσή μας, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπανασυνδέσει τὴ σημερινὴ Εὐρώπη μὲ τὸ ὀρθόδοξο παρελθόν της. Αὐτὸ τόνισε καὶ ὁ π. Πλακίδας Ντεσέιγ, πρώην παπικὸς μοναχὸς καὶ καθηγητὴς καὶ σήμερα Ὀρθόδοξος ἡγούμενος στὴ Γαλλία, στὸ Ζ' Πανελλήνιο Θεολογικὸ Συνέδριο (1990): τὸ πρότυπο τῆς Ε.Ε. δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ αὐτοκρατορία τοῦ Καρλομάγνου, ἀλλὰ ἡ προκαρλομάγνεια (γιὰ τὴ Δύση) Ρωμανία (Βυζάντιο).

5. Ἡ παρουσία τῆς Ὀρθοδοξίας στὴν ΕΕ. ὀφείλει νὰ εἶναι λειτουργικὴ καὶ πνευματική. Ἡ θ. Λειτουργία μὲ ὅλη τὴ λατρεία μας εἶναι ὁ σημαντικότερος θησαυρός μας, διότι περικλείει καὶ διασῴζει δυναμικὰ τὸ φρόνημα καὶ τὴ ζωή μας, τὴν πίστη καὶ τὸν θεόνομο τρόπο ὑπάρξεως τῶν Ἁγίων μας. Ἡ ἀσκητικὴ παράδοση τῶν Ἁγίων μας εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ πολιτισμοῦ μας, τοῦ ὁποίου πεμπτουσία εἶναι τὸ γραφικὸ «μακάριόν ἐστι διδόναι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν» (Πράξ. 20, 35), ποὺ ἀναιρεῖ τὴν ἐγωιστικὴ βουλιμία καὶ ἀτομοκρατικὴ ὑστερία.

Δὲν εἶναι, συνεπῶς, δύσκολο νὰ δικαιώσει κανεὶς τὴν ἀνησυχία αὐτῶν, ποὺ γνωρίζουν ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τους τὴν Ὀρθοδοξία, γιὰ τὸ μέλλον (ὄχι τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλά) τῶν Ὀρθοδόξων στὴν Εὐρώπη - καὶ ὄχι μόνο σ' αὐτήν. Διότι τὸ μέλλον αὐτὸ συναρτᾶται μὲ τὸ εἶδος τῆς «Ὀρθοδοξίας» ποὺ ἐκπροσωπεῖται στὴν Ε.Ε., συνεπῶς μὲ τὴ σχέση τὴ δική μας μὲ τὴν παράδοση τῶν Ἁγίων μας. Διότι μόνον οἱ Ἅγιοι εἶναι αὐθεντικοὶ φορεῖς καὶ μάρτυρες τῆς Ὀρθοδοξίας. Δεδομένου δέ, ὅτι τὰ μοναστήρια, κατὰ τεκμήριο, διασῴζουν αὐθεντικότερα τὸν ὀρθόδοξο τρόπο ὑπάρξεως, ὡς καθολικὴ αὐτοπαράδοση στὴ θεία Χάρη, ἡ μοναστικὴ ἐνορία (τὸ μοναστήρι) θὰ εἶναι τελικὰ καὶ στὴν εὐρωπαϊκὴ διασπορά μας ἡ μόνιμη κολυμβήθρα γιὰ τὸν ἀναβαπτισμὸ καὶ τὴν ἀναγέννηση ὄχι μόνο τῶν ἄλλων συνευρωπαίων μας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἰδίων τῶν Ὀρθοδόξων. Τὸ ὀρθόδοξο μοναστήρι πού ζεῖ τὴν πνευματικότητα καί κοινωνικότητα τῆς παράδοσής μας, ὡς μοναστικὸ κοινόβιο, ποὺ ἀναιρεῖ τὰ κοινωνικοπολιτικὰ κακέκτυπα τοῦ κεφαλαιοκρατικοῦ ἀστισμοῦ καὶ τῆς νόθου σοσιαλιστικοποίησης (εὐρωκομουνισμός). Βέβαια, καὶ οἱ εὐρωπαῖοι ἑταῖροι μας γνωρίζουν τὴ σημασία καὶ τὴν ἀποστολὴ τῶν μοναστηριῶν μας καλύτερα ἀπό μᾶς καὶ παρακολουθοῦν τὸ ἔργο τους μὲ εἰδικὰ γι' αὐτὸ γραφεῖα. Χρειάζεται, συνεπῶς, προσοχὴ σὲ κάθε ἔνδειξη ἐνδιαφέροντος τῶν ἑταίρων μας γιὰ τὰ μοναστήρια μας (πρβλ. τὴν περίπτωση τοῦ «ἀβάτου» τοῦ Ἁγίου Ὄρους). Διότι μπορεῖ νὰ εἶναι προϊὸν φιλορθοδόξου πνεύματος, μπορεῖ ὅμως καὶ ὄχι. Πάντως ἡ Ὀρθοδοξία ἐπιβιώνει στὴν ἱστορία ἢ στὰ μοναστήρια καὶ τὶς ἐρήμους ἢ στὶς κατακόμβες!

6. Οἱ παραπάνω σκέψεις ἀποδεικνύονται ρεαλιστικὲς καὶ ἐφαρμόσιμες, ἂν λάβει κανεὶς ὑπόψη τὶς σύγχρονες εὐρωπαϊκὲς ἀναζητήσεις - σὲ ἐπίπεδο λαοῦ κυρίως- ποὺ καθιστοῦν δυνατὴ τὴν ὀρθόδοξη ἱεραποστολή. Ὁ εὐρωπαῖος ἄνθρωπος φέρει ἔκδηλα τὰ συμπτώματα μιᾶς τραγικῆς ἀπογοήτευσης, ζώντας σὲ ἕνα ὑπαρξιακὸ κενό, ποὺ τὸν φέρει συνεχῶς ἐγγύτερα στὴν Ἀνατολὴ (Ἐγγὺς καὶ Ἄπω). Μὲ τὸν θάνατο τῆς Μεταφυσικῆς (καὶ τῆς θρησκευτικῆς) ἀναζητεῖ τὴν Ἀλήθεια ὡς βιωματικὴ ἐμπειρία καὶ γι' αὐτὸ καταφεύγει στὰ θρησκευτικὰ ὑποκατάστατα καὶ πρακτικές, ποὺ τοῦ προσφέρει ἡ (ἄπω)ἀνατολικὴ μυστικοπάθεια. Σ' αὐτήν, ἀκριβῶς, τὴ ζήτηση μπορεῖ νὰ ἀνταποκριθεῖ ἡ Ὀρθοδοξία. Ὅταν ὅμως διατηρεῖ τὴ γνησιότητά της. Ἂν ἡ Εὐρώπη -ἀκόμη- «συστενάξει καὶ συνωδίνει» (Ρωμ. 8, 22) μέσα στὴν ἀλλοτρίωσή της, ὀφείλεται ἐν πολλοῖς καὶ στὴν ἀσυνέπεια ἡμῶν τῶν κατ' ὄνομα Ὀρθοδόξων, ὅπως ἀκόμη καὶ στὸν λανθασμένο τρόπο διαλόγου μαζί της. Ἦλθε ὁ καιρὸς γιὰ τὴν ἐπανεκτίμηση τῆς μεθόδου τοῦ θεολογικοῦ μας διαλόγου μὲ τὴν Εὐρώπη καὶ τὴ Δυτικὴ Χριστιανοσύνη. Μόνο μέσα στὰ πλαίσια τῆς Πατερικῆς- Ρωμαίικης πνευματικότητας εἶναι δυνατὸν νὰ νοηθεῖ ὀρθόδοξα ἡ χριστιανικὴ ἑνότητα. Χωρὶς δὲ τὴν αὐθεντικὴ χριστιανικὴ ἑνότητα, δηλαδὴ τὴν ἀγιοπατερικὴ Ὀρθοδοξία, δὲν μπορεῖ νὰ οἰκοδομηθεῖ ποτὲ πνευματικὴ ἑνότητα στὴ σχεδιαζόμενη Πανευρώπη.

Ἀντίθετα, μὲ τὴν πνευματικὴ καὶ πολιτικὴ ὑποδούλωσή μας στὴν Εὐρώπη, καὶ τὴ δική μας ἑλληνορθόδοξη παράδοση νοθεύουμε, καθιστώντας την ἀνενεργό, καὶ τὴν Εὐρώπη ἀφήνουμε ἀβοήθητη στὸ ψυχομάχημά της. Ὑπάρχει μεγαλύτερο ἔγκλημα ἀπὸ αὐτό;

Σημείωση:

Βλ. περισσότερα στὸ βιβλίο τοῦ π.Γ.Δ. Μεταλληνοῦ «Γὶὰ τὴν Εὐρώπη μας μὲ ἀγάπη», Ἀθήνα «Ἀκρίτας» 2004[2] (διάθεση στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἐν πλῷ»).

Μετὰ τὸ Δημοψήφισμα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

θεραπευτικὴ ἀγωγὴ τῆς καθάρσεως καί τοῦ φωτισμοῦ, δηλαδὴ τῆς ἐσωτερικῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἀνθρώπου γι' αὐτούς εἶναι ἄγνωστη. Γιά τούς Δυτικούς, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἁμαρτάνη πρέπει νά τιμωρηθῆ. Τό ἦθος αὐτό βασίζεται στήν θεολογία τοῦ Ἀνσέλμου, ὁ ὁποῖος ὑποστήριξε ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Χριστός ἐνανθρώπησε, γιά νά ἱκανοποιήση τόν τιμωρό Θεό Πατέρα γιά τήν παρακοή τοῦ Ἀδάμ. Ὁ τιμωρητικός χαρακτήρας τῆς Δυτικῆς Χριστιανοσύνης εἶναι βασικό χαρακτηριστικό τοῦ Δυτικοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ ἡ ἀγαπητική διάθεση εἶναι αὐτή πού μᾶς διαφοροποιεῖ. Μέγα τό χάσμα, τό ὁποῖο ὅμως ἔχει καί ἐπακόλουθα. **Γ.Κ.Τ**

Ἡ Παγκόσμιος Θρησκεία καὶ οἱ ἐμπνευσταί της

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τὰ ἐπίσημα περιοδικά της, μετὰ φωτογραφιῶν, ἐνίοτε, χωρὶς οὐδέποτε νὰ ἔχουν διαταχθεῖ ἐπ' αὐτῶν ἐκκλησιαστικὲς ἀνακρίσεις, κανονικὲς ἀνακρίσεις.

Ἀπευθυνόμενοι τώρα ἐμεῖς σὲ ἀναγνωστικὸ κοινὸ χριστιανῶν, τακτικῶς καὶ ἐπαρκῶς ἐνημερωμένων περὶ τοῦ σοβαρότατου αὐτοῦ ζητήματος τοῦ Συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς στάγδην οἰκοδομούμενης Παγκόσμιας Θρησκείας, τῆς «**Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου**», δὲν χρειάζεται νὰ ἐπιχειρηματολογήσουμε γιὰ τὸ ὀλέθριον τῆς Παγκόσμιας αὐτῆς ἐωσφορικῆς προσπάθειας. Θὰ ἀναφέρουμε μόνο ἕνα παράδειγμα, ἁπλὸ καὶ ἁπλοϊκὸ μέν, χαρακτηριστικὸ δὲ γιὰ τὸ τί μπορεῖ νὰ προκύψει ἀπὸ τὴν ἄμικτη μείξη πίστεων καὶ ἀλλότριων θρησκευτικῶν διδασκαλιῶν: Ἂν σ' ἕνα ποτήρι, λ.χ., ρίξουμε γάλα, ξίδι, πετρέλαιο, οἰνόπνευμα, τοματοπολτό, ἀπορρυπαντικὰ κ.ἄ., τί θὰ προκύψει;

- Ἕνα δηλητήριο! Ὕστερα καὶ τὰ ἐπιμέρους ὑλικὰ ποὺ ἀνακατέψαμε, ΚΑΙ αὐτὰ θὰ καταστραφοῦν.

Κυρίως ὅμως οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἔχουμε ἐγγράψει στὸ νοῦ, τὴν καρδιὰ καὶ τὴ συνείδησή μας, ὅτι ἡ ΜΙΑ, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησίας μας, ἑπομένως κάθε πονηρὴ ἢ καὶ «ἀγαθὴ» προσπάθεια μείξης τῆς Πίστεώς μας πρὸς ἄλλες Παραδόσεις ἀνθρώπων, μᾶς εἶναι ἐντελῶς ἀποκρουστική.

Ἡ «Παγκόσμιος Θρησκεία τοῦ Μέλλοντος»...

Τὴν πρώτη σχετικῶς ἰταμὴ δήλωση - κατὰ τὰ νεώτερα χρόνια - τὴν ἔκαναν οἱ μασόνοι. Πότε; Πρὶν ἀπὸ 121 χρόνια! Ἰδέστε την:

«**Ὁ Τεκτονισμὸς (...) προώρισταί ποτε νὰ ὑποδείξῃ τὴν βάσιν, ἐφ' ἧς θὰ ἐδρασθῇ ἡ Παγκόσμιος θρησκεία τοῦ μέλλοντος...**[1]».

Νὰ 'την ἡ πηγὴ καὶ ὁ στόχος, ἀποκαλύπτονται!

Ποία ὅμως εἶναι ἡ περίφημη αὐτὴ μασονικὴ «βάση», ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἐδρασθεῖ ἡ «παγκόσμια θρησκεία τοῦ μέλλοντος»;

Εἶναι τὸ ἐπίσημο, τὸ «ἱερὸ» μασονικὸ τυπικὸ τοῦ τριακοστοῦ δευτέρου (32) βαθμοῦ τῆς παγκόσμιας τεκτονικῆς ἱεραρχίας.

Πῶς τὸ γνωρίζουμε;

Τὸ γνωρίζουμε, διότι ΑΥΤΟ ἀναφέρουν οἱ ἴδιοι οἱ τέκτονες σὲ προηγούμενο τυπικό τους (τοῦ τριακοστοῦ τους βαθμοῦ), ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ σαφοῦς περιεχομένου του.

Ἰδοὺ ἀκριβῶς ἡ σχετικὴ δήλωση:

«**Ἡ ἔκτη τάξις** (τῶν τεκτονικῶν βαθμῶν 30 - 33) **καθιερώθη διὰ τὴν ἵδρυσιν θρησκείας Παγκοσμίου**[2]...»

Διὰ τοῦ ἄκρως λοιπὸν ἀπορρήτου αὐτοῦ **Τυπικοῦ** τοῦ 32ου μασονικοῦ βαθμοῦ μαθαίνουμε τὰ πάντα σχετικῶς πρὸς αὐτὸ τὸ θέμα. Ἡ πηγή, ἔτσι, ὁ μπούσουλας τοῦ Συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ χθὲς καὶ σήμερα εἶναι αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μασονικὸ ἐπισημότατο Τυπικό! ΑΥΤΟ εἶναι ἡ μυστικὴ ἀφετηρία τῆς πορείας γιὰ τὴν «**Ἑνότητα - Ἕνωση**» καὶ τὴν ἐν συνεχείᾳ «**Συγχώνευση**» τῶν ἐπιμέρους θρησκειῶν ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ ΑΥΤΟΥ τοῦ Τυπικοῦ τὶς ἀρχὲς ἀκολουθοῦν ὅσοι ἐργάζονται μασονικῶς, συγκ

Ὅσιος Παΐσιος ὁ ἐν Κονίτσῃ ἀνατραφείς

Τοῦ ***κ. Ἰωάννη Τάτση****, Θεολόγου*

Ὁ φετινὸς **πρῶτος ἐπίσημος ἑορτασμὸς** τῆς μνήμης τοῦ Ὁσίου Παϊσίου τοῦ Ἀγιορείτου ἀποτελεῖ ἀφορμὴ πνευματικῆς ἀνάτασης τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν τῆς Πατρίδας μας ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρου τοῦ κόσμου. Δικαίως μεταξὺ τῶν τόπων, ποὺ ἱερῶς καυχῶνται γιὰ τὸν Ὅσιο, εἶναι καὶ ἡ Κόνιτσα, ἡ πόλη στὴν ὁποία ὁ ὅσιος Γέροντας πέρασε τὰ παιδικά του χρόνια ἀλλὰ καὶ τέσσερα ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῶν ἀσκητικῶν του παλαισμάτων.

Ἡ παιδικὴ ἡλικία τοῦ Ὁσίου Παϊσίου μετὰ τὴν ἐγκατάσταση τῆς οἰκογένειάς του στὴν Κόνιτσα, ποὺ ἀκολούθησε τὴν προσφυγιὰ ἀπὸ τὴν Καππαδοκία, ὅπου γεννήθηκε ὁ Γέροντας, εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ ποὺ τὸν ἔλουσε. Στὴν Κόνιτσα σώζεται ἡ οἰκία τοῦ Ὁσίου, ὅπου μεγάλωσε μέσα στὸ πνευματικὸ κλῖμα, ποὺ εἶχε ἐμφυσήσει καὶ στοὺς δικούς του ἁγιασμένους γονεῖς ὁ ὅσιος Ἀρσένιος ὁ Καππαδόκης. Στὸ πρῶτο δημοτικὸ σχολεῖο, ποὺ λειτουργεῖ ἀκόμη στὴν ἄνω Κόνιτσα, ἔμαθε τὰ γράμματα ὁ Ὅσιος Παΐσιος. Σώζεται μάλιστα φωτογραφία του ὡς μαθητῆ στὸ κτίριο τοῦ σχολείου αὐτοῦ. Στὸ ἑξωκκλήσι τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, στὸ ὁποῖο ὁδηγεῖ μονοπάτι, ποὺ ξεκινᾶ ἀπὸ τὴν ἄνω Κόνιτσα, ὁ Γέροντας, σὲ μικρὴ ἡλικία, εἶχε τὴν πρώτη γνωστὴ στοὺς πολλοὺς θεοφάνεια, τὴν ἐμφάνιση σὲ ἐκεῖνον αὐτοῦ τοῦ Ἴδιου τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ποὺ τὸν στήριξε στὴν πίστη διαλύοντας τὶς ἀμφιβολίες, ποὺ ἐπιχείρησε νὰ γεννήσει στὴν παιδική του ψυχὴ ἄθεος συμπατριώτης του.

Στὴν Ἱερὰ Μονὴ Στομίου Κονίτσης, στὴν χαράδρα τοῦ Ἀώου ποταμοῦ, ὁ Ὅσιος Παΐσιος ἐπιδόθηκε σὲ ὑψηλὰ πνευματικὰ παλαίσματα ἤδη ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς μοναχικῆς του πολιτείας. Ὁ πόλεμος τοῦ διαβόλου ὑπῆρξε σφοδρὸς κατὰ τὰ τέσσερα χρόνια παραμονῆς του στὴ Ἱ. Μονή, τὴν ὁποία ἀνοικοδόμησε σὲ μεγάλο μέρος καθὼς τὴν εἶχε βρεῖ ἐρειπωμένη ἀπὸ τὶς λεηλασίες καὶ τὴ φωτιὰ τῶν Γερμανῶν κατακτητῶν. Σῴζονται σήμερα στὴν Ἱ. Μονὴ Στομίου ὄχι μόνο τὰ οἰκοδομήματα, ποὺ χτίστηκαν μὲ τὴ φροντίδα τοῦ Ἁγίου Γέροντος, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ξύλινα ἔπιπλα, ποὺ ὁ ἴδιος ἔφτιαξε μὲ τὰ χέρια του ὡς ἐπιδέξιος ξυλουργός. Τὰ στασίδια στοὺς χοροὺς τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς, τραπέζια καὶ καναπέδες στὴν τράπεζα τῆς Ἱ. Μονῆς ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἔργα τῶν χειρῶν τοῦ Ἁγίου. Κυρίως ὅμως σῴζεται τὸ κελλάκι τοῦ Ὁσίου Παϊσίου, τὸ ἱερὸ αὐτὸ «πολυβολεῖο», ποὺ δέχτηκε τὶς ἀμέτρητες γονυκλισίες, τὰ δάκρυα, τοὺς στεναγμούς, τὶς δεήσεις καὶ τὶς ὁλονύκτιες στάσεις τοῦ Ὁσίου.

Ἡ ἀντιαιρετική του δράση, ὁ ἀγώνας του γιὰ τὴ διαφύλαξη τῶν πιστῶν τῆς Κόνιτσας ἀπὸ τὴν αἵρεση τοῦ Προτεσταντισμοῦ ὑπῆρξε τόσο καρποφόρα, ὥστε σήμερα οἱ ὀπαδοὶ τῆς αἵρεσης στὴν Κόνιτσα νὰ μετριοῦνται στὰ δάκτυλα τοῦ ἑνὸς χεριοῦ.

Τὸ πέρασμα τοῦ Ὁσίου Παϊσίου ἀπὸ τὴν Κόνιτσα τὴν κατέστησε διαχρονικὰ «οὐδαμῶς ἐλαχίστην» μεταξὺ τῶν ἄλλων ἁγιοτόκων πόλεων τῆς Πατρίδας μας.

Ἐπισφαλὴς ἡ ὑγεία τοῦ Παν. Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου;

Ἀνησυχίαν προεκάλεσε τὸ τελευταῖον διάστημα ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου εἰς τὸ Πανεπιστημιακὸν Νοσοκομεῖον τῆς Γενεύης εἰς Ἑλβετίαν. Ὁ Οἰκ. Πατριάρχης ὑπεβλήθη εἰς στεφανιογράφημα καὶ τὰ ἀποτελέσματα χαρακτηρίζονται ὡς «ἰδιαιτέρως ἱκανοποιητικά». Ἡ ὅλη ἀνησυχία προῆλθε ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὀλίγες ἡμέρες πρὶν εἶχε προηγηθῆ διεθνὲς συνέδριον διὰ τὸν καρκίνον εἰς τὴν Χάλκην, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἔσπευσεν εἰς συνάντησίν του καὶ ὁ Μακ. Ἀρχ. Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμος. Ὑπενθυμίζομεν ὅτι ὁ Οἰκ. Πατριάρχης ἑώρτασε τὸν παρελθόντα Μάρτιον μόλις τὸ 75ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Πατριαρχείου τῆς 25ης Ἰουνίου 2015:

«Τό ἑσπέρας τῆς Τρίτης, 23ης Ἰουνίου, ἡ Ἁ. Θ. Παναγιότης **ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. κ. Βαρθολομαῖος μετέβη ἀεροπορικῶς** εἰς Γενεύην, ὅπου τήν πρωΐαν τῆς σήμερον, Πέμπτης, 25ης ἰδίου, ὑπεβλήθη εἰς στεφανιογράφημα ἐν τῷ Πανεπιστημιακῷ Νοσοκομείῳ τοῦ Καντονίου τῆς Γενεύης. **Τά ἀποτελέσματα ἦσαν τῇ χάριτι τοῦ Κυρίου ἰδιαιτέρως ἱκανοποιητικά.** Ὁ Πατριάρχης θά ἐξέλθῃ τοῦ Νοσοκομείου αὔριον, Παρασκευήν. Μεταξύ τῶν θεραπόντων Αὐτοῦ ἰατρῶν εἶναι καί ὁ Ἐντιμολ. κ. Αὐξέντιος Καλαγκός, Καθηγητής, Ἄρχων Ὁστιάριος τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας».

Ἡ αἵρεσις «Ἑλληνικὴ Ἱεραποστολικὴ Ἕνωση» «ξανακτυπᾶ» εἰς τοὺς Νομοὺς Κιλκίς, Πέλλης καὶ Ἡμαθίας

Ἀνακοίνωσιν ἐξέδωσεν ἡ Ἱ. Σύνοδος κατὰ τοῦ προσηλυτιστικοῦ σχεδίου μὲ τὸν τίτλον «Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ 8» τῆς νεοπροτεσταντικῆς ὀργανώσεως «Ἑλληνικὴ Ἱεραποστολικὴ Ἕνωση». Ἐφιστῶμεν τὴν ἐπαγρύπνησιν εἰς τοὺς πιστοὺς τῶν συγκεκριμένων περιοχῶν, διότι ἡ αἵρεσις δὰ δράση ἐντός τοῦ Ἰουλίου. Ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς 24ης Ἰουνίου 2015:

«Γιὰ μία ἀκόμη χρονιά, σὲ συνέχεια προηγούμενων προσηλυτιστικῶν δραστηριοτήτων της, ἡ νεοπροτεσταντικὴ ὀργάνωση «Ἑλληνικὴ Ἱεραποστολικὴ Ἕνωση» προγραμματίζει εὐρείας κλίμακας προσηλυτιστικὴ δραστηριότητα, μὲ τὴν ὀνομασία «Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ 8», κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα μεταξὺ 8 - 16 Ἰουλίου 2015, στοὺς νομοὺς Κιλκίς, Πέλλας καὶ Ἡμαθίας. Ἡ ἐν λόγῳ κίνηση, μὲ πρόσχημα τὴ διανομὴ τῆς Καινῆς Διαθήκης, διανέμει ποικίλο ὑλικὸ προτεσταντικοῦ χαρακτήρα ἀσυμβίβαστο πρὸς τὴν Ὀρθόδοξη Πίστη.

Ἡ «Ἑλληνικὴ Ἱεραποστολικὴ Ἕνωση», ἂν καὶ ἱδρύθηκε τὸ τελευταῖο τέταρτο τοῦ 20οῦ αἰώνα, θεωρεῖ τὴν Ὀρθόδοξη Πίστη ὡς «πνευματικὰ δεσμὰ αἰώνων», ὅπως ἡ ἴδια ἔχει δηλώσει στὸ παρελθὸν καὶ ταυτοχρόνως ὑποστηρίζει, ὅτι στὴν πατρίδα μας «ἐπικρατεῖ πνευματικὸ σκοτάδι καὶ ἀπιστία».

Ὑπενθυμίζουμε γιὰ μία ἀκόμη φορά ὅτι οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ὡς μέλη τοῦ ἑνὸς καὶ μοναδικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἔχουν ἀνάγκη τὶς διάφορες νεοφανεῖς αἱρετικὲς κινήσεις, οὔτε τοὺς διάφορους αὐτοχειροτονημένους «κήρυκές» τους ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ ἢ τὸ ἐξωτερικό».

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς χαιρετίζει τὸ Ἑλληνικὸν κλῖμα συμπνοίας

Πρὸ τοῦ δημοψηφίσματος ὁ Μακ. Ἀρχ. Ἀμερικῆς κ. Δημήτριος εἶχεν ἀποστείλει μήνυμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξέφραζε τὴν ἀμέριστον συμπαράστασίν του εἰς τὸν δοκιμαζόμενον λαόν μας καὶ ἐτόνιζε τὴν ἀνάγκην ψυχραιμίας, συνέσεως, ὁμονοίας καὶ ὁμοψυχίας. Τώρα ἐπανέρχεται μὲ νέον μήνυμα στηρίξεως. Παραδέτομεν τὸ μήνυμα ὡς ἀνηρτήθη ἐκ τοῦ Γρ. Τύπου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τὴν 6ην Ἰουλίου:

«ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ – Ὅπως ἀνεφέρετο σὲ προχθεσινὴ ἀνακοίνωση Τύπου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Δημήτριος, στὴ συνομιλία του μὲ τὸν Πρόεδρο τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Προκόπη Παυλόπουλο, στὶς 1 καὶ 2 Ἰουλίου, εἶχε διατυπώσει τὴν παράκληση γιὰ τὴν διαφύλαξη τῆς ὁμοψυχίας καὶ συμπορείας ὅλων τῶν πολιτικῶν πλευρῶν τῆς Ἑλλάδος στὴν προσπάθεια ὑπερνικήσεως τῆς κρίσεως ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ Γενέτειρα.

Μετὰ τὴν διενέργεια τοῦ δημοψηφίσματος καὶ τὴν ἔκφραση τῆς ἐτυμηγορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς χαιρετίζει σήμερα μὲ ἱκανοποίηση τὴν πραγματοποίηση μακρᾶς συσκέψεως τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν ὑπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας, μὲ σκοπὸ τὴν σύγκλιση καὶ σύμπραξη τῶν πολιτικῶν δυνάμεων τῆς Χώρας. Χαιρετίζει ἐπίσης τὸ σημερινὸ κοινὸ ἀνακοινωθὲν τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν, στὸ ὁποῖο τονίζεται ὅτι «Ἡ πρόσφατη ἐτυμηγορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ δὲν συνιστᾶ ἐντολὴ ρήξης, ἀλλὰ ἐντολὴ συνέχισης καὶ ἐνίσχυσης τῆς προσπάθειας γιὰ τὴν ἐπίτευξη μιᾶς κοινωνικῶς δίκαιης καὶ οἰκονομικῶς βιώσιμης συμφωνίας».

Ἐν ὄψει τῶν ἡμερῶν ποὺ ἀκολουθοῦν, ἡμερῶν ἀναμφισβήτητα δυσκόλων, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Δημήτριος ἐτόνισε καὶ πάλι, τὴν ἀνάγκη ἐπαγρυπνήσεως, σύμπνοιας καὶ ἑνότητος τοῦ δοκιμαζόμενου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἐνῷ ταυτοχρόνως διαβεβαίωσε ὅτι ἀπὸ πλευρᾶς Ὁμογενείας ὑπάρχει πλήρης ἡ διάθεση συμπαραστάσεως, συνοδευόμενη ἀπὸ ἐκτενεῖς δεήσεις καὶ ἱκεσίες ὑπὲρ ἐπεμβάσεως τοῦ Θεοῦ σ' αὐτὴ τὴν δύσκολη ὥρα γιὰ τὴν Ἑλλάδα».

«ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΘΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΩΣΙΝ ΤΟΥ ΠΟΛΥΠΑΘΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΛΑΟΥ...»

«Ἕως πότε, ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ὁ ἀληθινός, οὐ κρίνεις...;» (Ἀποκ. στ΄ 10)

Τοῦ ***Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ. Χρυσοστόμου Β΄***

Εἰς τὸ κείμενον ὁ Μακ. Ἀρχ. Κύπρου ἀναφέρεται εἰς τὰ δεινά, τὰ ὁποῖα προεκλήθησαν ἐκ τῆς εἰσβολῆς τῶν Τούρκων εἰς τὴν Μεγαλόνησον. Ἡ κατοχὴ δὲν ὡδήγησε μόνον εἰς πλῆθος ἀγνοουμένων ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὁλοσχερῆ πολιτιστικὴν καταστροφὴν τῶν κυπριακῶν ἐδαφῶν. Συγκεκριμένα ἀναφέρονται ἀριθμοὶ σχετικῶς μὲ τὴν λεηλασίαν καὶ καταστροφὴν ἱερῶν ναῶν ἀντίθετα πρὸς τὰ μουσουλμανικὰ τεμένη, τὰ ὁποῖα ἐπιμελῶς φροντίζει ἡ Κυβέρνησις. Ὁ Μακαριώτατος παραδέτει καὶ τὴν διαμαρτυρίαν ἑνὸς Δανοῦ συγγραφέως. Καταλήγει μὲ τὴν αἰσιοδοξίαν, ὅτι παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι εἰσερχόμεδα εἰς τὴν πέμπτην δεκαετίαν ἀπὸ τὴν εἰσβολήν, ὁ Κύριος δὰ ἀποδώσῃ δικαιοσύνην. Τὸ κείμενον ἐδημοσιεύδη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου τὴν 2αν Ἰουλίου 2015:

«Σαρανταένα χρόνια πέρασαν ἀπό τό τραγικό ἐκεῖνο πρωϊνό τῆς 20ῆς Ἰουλίου τοῦ 1974. Ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τοῦ πύρινου Προφήτη τό στιλέτο τοῦ βάρβαρου Ἀττίλα μπήχτηκε βαθιά στό κορμί τοῦ πολύπαθου νησιοῦ μας. Κι ἀπό τότε ἡ χαίνουσα πληγή αἱμάσσει χωρίς σταματημό. Οἱ καρδιές τῶν Ἑλλήνων τῆς Κύπρου, ἠφαίστεια ἐνεργά, συγκρατοῦν μέ ἀξιοπρέπεια τήν καυτή λάβα τῆς δίκαιης ἀγανάκτησης στά στέρνα τους καί περιμένουν τήν ὥρα τῆς δικαίωσης. Οἱ βρύσες τῶν ματιῶν μας σταμάτησαν κι αὐτές νά ἀρδεύουν τίς παρειές μας μέ τό ἁλμυρό τῆς χαρᾶς καί τοῦ πόνου ὑγρό. Καί οἱ ψυχές μας μαζί μέ τίς ψυχές τῶν ἀδικοχαμένων παιδιῶν τῆς νήσου τῶν Ἁγίων, μαζί μέ τίς ψυχές τῶν ἀγνοουμένων μας διατυπώνουν μπροστά στόν θρόνο τοῦ «Ἀρνίου» καυτό τό παράπονο: « ἕως πότε, ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καί ὁ ἀληθινός, οὐ κρίνεις…» (Ἀποκ. στ΄10). Ἕως πότε, Κύριε, ἐσύ πού εἶσαι ὁ δεσπότης καί κυρίαρχος, ὁ ἅγιος καί ἀληθινός θά μακροθυμεῖς καί δέν θά κάνεις τήν κρίση σου; Ρίξε ἐρευνητική τή ματιά σου στά κατεχόμενα ἐδάφη μας καί θά δεῖς ὅτι οἱ ἄνομοι «τὰ θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν καὶ τοὺς προφήτας σου ἀπέκτειναν...» (Γ΄Βασ. ιθ΄,10). Τά θυσιαστήριά σου τά κατέστρεψαν καί τόν θεοσεβῆ λαό σου τόν πέρασαν ἀπό μαχαίρι. Τόν ἐκτόπισαν ἤ τόν κρατοῦν βάναυσα ἐγκλωβισμένο, κατάσταση πού μᾶς δημιουργεῖ ἀβάσταχτο πόνο.

Παράλληλα, πονοῦμε γιά τή μελετημένη καί συστηματική καταστροφή τῶν ὁσίων καί ἱερῶν μας στούς τόπους πού πατᾶ βαριά ἡ μπότα τοῦ ἄμοιρου πολιτιστικῆς εὐαισθησίας Ἀττίλα. Αὐτή «ἡ συστηματική καταστροφή τῆς Πολιτιστικῆς Κληρονομιᾶς τῆς Κύπρου καί ἰδιαίτερα τῶν ὀρθοδόξων χριστιανικῶν ναῶν ἄρχισε ἀμέσως μετά τήν τουρκική εἰσβολή…». «Ἀμέσως μετά τήν κατάληψη τοῦ 37% τοῦ ἐδάφους τῆς Κύπρου ἀπό τόν τουρκικό στρατό τόν Αὔγουστο τοῦ 1974 καί τήν κατάπαυση τοῦ πυρός…. ἄρχισε ἡ συστηματική λεηλασία καί βεβήλωση τῶν χριστιανικῶν ναῶν καί ἡ κλοπή πρῶτα τῶν πολύτιμων ἀντικειμένων χρυσῶν-ἀσημένιων, ὅπως Ἁγίων Δισκαρίων, Ἁγίων Ποτηρίων, Κανδηλιῶν, Σταυρῶν… Ἀκολούθησε ἡ κλοπή τῶν εἰκόνων, τοιχογραφιῶν καί χειρογράφων καί ἡ καταστροφή εἰκονοστασίων καί προσκυνηταρίων καί ἄλλων ξυλογλύπτων καί ἡ ἀφαίρεση ἐντοίχιων ψηφιδωτῶν καί τοιχογραφιῶν».

Τό Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας στόν διαδικτυακό του τόπο ἀναφέρει ὅτι «ἡ τύχη τῶν ἐκκλησιαστικῶν κειμηλίων τῶν ναῶν πού ὑπολογίζονται στίς 20.000, παραμένει ἄγνωστη. Σύμφωνα μέ τούς ὑπολογισμούς τῆς Κυπριακῆς Ἀστυνομίας, πάνω ἀπό 60.000 πολιτιστικά ἀντικείμενα ἔχουν μεταφερθεῖ παράνομα σέ ξένες χῶρες μετά τό 1974. Πολύ σημαντικές καί ἀνεκτίμητες εἰκόνες περιῆλθαν στήν κατοχή οἴκων δημοπρασίας καί πωλήθηκαν παράνομα στό ἐξωτερικό ἀπό ἐμπόρους τέχνης».

Τό κακό δυστυχῶς δέν σταματᾶ μέχρις ἐδῶ. Ὁ ἀσιάτης κατακτητής, ἐφαρμόζοντας πιστά τά σχέδιά του γιά ἐκτουρκισμό τοῦ κατεχόμενου τμήματος τῆς Κύπρου, παρέδωκε τούς ναούς μας στήν ἐρήμωση καί τόν ἀφανισμό καλώντας σύμμαχό του τόν πανδαμάτορα χρόνο. Ἀφέθηκαν οἱ ἐκκλησίες τῶν ὑπό κατοχή ἐδαφῶν μας χωρίς καμμιά φροντίδα. Συνέπεια αὐτῆς τῆς ἐγκατάλειψης εἶναι ἡ κατάρρευση πολλῶν ἱερῶν ναῶν λόγῳ ἔλλειψης συντήρησης. «Μερικές μάλιστα κατεδαφίστηκαν μέχρι τά θεμέλια, ὅπως ἡ ἐκκλησία τῆς Μονῆς τῆς Παναγίας Αὐγασίδας καί ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ στό Τρίκωμο».

Οἱ ὑπηρεσίες τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν τῆς Δημοκρατίας κάμνουν λόγο γιά «περισσότερες ἀπό 550 Ἑλληνορθόδοξες Ἐκκλησίες, παρεκκλήσια καί μοναστήρια σέ πόλεις καί χωριά τῶν κατεχομένων περιοχῶν πού ἔχουν λεηλατηθεῖ, ὑποστεῖ ἐκτεταμένους βανδαλισμούς». Ἐνῶ ὁ Ἀθαν. Παπαγεωργίου ἀναφέρει ὅτι ἔχουν καταγραφεῖ στό κατεχόμενο ἀπό τόν τουρκικό στρατό τμῆμα τῆς Κύπρου «περίπου 580 ἐκκλησίες ἱστάμενες, ἡμιερειπωμένες ἤ ἐρειπωμένες». «Στήν πραγματικότητα ὅμως, συνεχίζει ὁ κ. Παπαγεωργίου, ὁ ἀριθμός τῶν ἐκκλησιῶν στήν τουρκοκρατούμενη περιοχή τῆς Κύπρου εἶναι πολύ μεγαλύτερος».

Ἐκτός ἀπό τίς ἐρειπωμένες καί κατεδαφισμένες ἐκκλησίες ὑπάρχουν καί ἐκεῖνες πού «ἔχουν μετατραπεῖ σέ τζαμιά, ἀποθῆκες τοῦ κατοχικοῦ στρατοῦ, στάβλους καί ἀχυρῶνες...». Ἐνῶ ἄλλες ἔχουν καταστεῖ «λέσχες καί ἐργαστήρια... ἀκόμη καί ἀποχωρητήρια». Νά σημειωθεῖ δέ ὅτι σημαντικοί χῶροι λατρείας καθώς καί ἄλλα ἐπίσης πολιτιστικά μνημεῖα ἐξακολουθοῦν μέχρι σήμερα νά μή εἶναι προσβάσιμα ἐπειδή βρίσκονται «σέ στρατιωτικές ζῶνες τοῦ τουρκικοῦ κατοχικοῦ στρατοῦ».

Σημαντική εἶναι ἡ μαρτυρία τοῦ Δανοῦ συγγραφέα καί φωτογράφου Χένρικ Κλάουσεν, ὁ ὁποῖος ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ κατάσταση τῶν ἐκκλησιῶν στά κατεχόμενα «μόνο θλίψη μπορεῖ νά μᾶς φέρει». Τονίζει δέ ὅτι τά προβλήματα τῆς καταστροφῆς καί τῆς λεηλασίας τῆς ὀρθόδοξης πολιτιστικῆς κληρονομιᾶς στό κατεχόμενο τμῆμα τῆς Κύπρου «εἶναι τεκμηριωμένα ἀπό τό εὐρωπαϊκό Δικαστήριο ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καί ἄλλα διεθνῆ Ἱνσπιτοῦτα, ἀλλά ἡ διεθνής κοινότητα ἔκαμε μικρή προσπάθεια, γιά νά καταστήσει τήν Τουρκία ὑπεύθυνη γιά τά προβλήματα αὐτά». Ὡς ἀμερόληπτος καί ἀντικειμενικός συγγραφέας ὁ Κλάουσεν σημειώνει: «Μετά πού εἴδαμε πῶς ἀντιμετωπίζονται οἱ ἐκκλησίες στό βόρειο τμῆμα τῆς Κύπρου, κάποιος θά ἀναρωτηθεῖ δικαίως, ἄν οἱ Κύπριοι, στό ἐλεύθερο τμῆμα τοῦ νησιοῦ, συμπεριφέρονται στά τζαμιά μέ ἀνάλογο τρόπο, δηλαδή ἀφήνοντάς τα νά ἀποσυντεθοῦν, προχωρώντας σέ βανδαλισμούς ἤ κλοπές. Ἡ ἀπάντηση εἶναι «ὄχι». Ὑπάρχουν 17 ἀρχαῖα τζαμιά στό νότιο τμῆμα τῆς Κύπρου, τά ὁποῖα εἶναι ὅλα προστατευόμενα ἀπό τήν Κυβέρνηση καί συντηροῦνται ἀπό τό κράτος. Ἔντεκα ἀπό αὐτά ἀρχικά κτίστηκαν ὡς ἐκκλησίες καί στή συνέχεια μετατράπηκαν σέ τζαμιά, κάτω ἀπό τήν ὀθωμανική κυριαρχία. Ἡ κυβέρνηση τῆς Κύπρου δέν ἔχει μετατρέψει τά τζαμιά ξανά σέ ἐκκλησίες καί διευκολύνει ἐνεργά τή χρήση τους ἀπό τούς μουσουλμάνους».

Ἡ μαρτυρία αὐτή τοῦ Χένρικ Κλάουσεν τονίζει ἰδιαίτερα τήν ἀντίθεση τῆς ἀντιμετώπισης τῆς πολιτιστικῆς κληρονομιᾶς ἀπό τίς δύο πλευρές. Ἡ Κυπριακή Δημοκρατία συντηρεῖ τά μουσουλμανικά τεμένη, διευκολύνει τούς μουσουλμάνους στήν ἐκπλήρωση τῶν θρησκευτικῶν τους καθηκόντων στίς ἐλεύθερες περιοχές, ἐνῶ ὁ κατοχικός στρατός καί ἡ ψευδοκυβέρνηση φέρονται μέ τρόπο ἐντελῶς ἀνάρμοστο σέ πολιτισμένους λαούς. Ἐμεῖς ζητᾶμε νά μᾶς ἐπιτρέψουν νά ἀναστηλώσουμε τίς ἐκκλησίες μας στά κατεχόμενα, χωρίς νά τούς ἐπιβαρύνουμε οἰκονομικά. Μόνο νά μᾶς ἐπιτρέψουν νά προχωρήσουμε στίς ἐργασίες συντήρησης καί ἀναστήλωσης μέ δικά μας ἔξοδα. Δυστυχῶς ὅμως εἰσπράττουμε ἔντονη καί ὠμή τήν ἄρνηση.

Ὅσον ἀφορᾶ δέ τίς χιλιάδες εἰκόνες πού ἐξήχθησαν ἀπό τήν Κύπρο καί πουλήθηκαν σέ ἰδιῶτες καί Μουσεῖα σέ ὅλες τίς Ἠπείρους οἱ ἀγῶνες τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πολιτείας εἶναι ὄντως πιτάνιοι. «Μερικές ἐντοπίστηκαν καί ἔγινε προσπάθεια ἐπαναπατρισμοῦ τους χωρίς ὅμως πάντοτε μέ ἐπιτυχία. Σ΄ἄλλες περιπτώσεις ἡ Ἐκκλησία ὑποχρεώθηκε νά ἀγοράσει εἰκόνες καί τοιχογραφίες, ἐνῶ σέ μιά μόνο περίπτωση κατόρθωσε μέ τήν ἐπίκληση τῆς Συνθήκης τῆς Unesco γιά ἐπαναπατρισμό τῶν ἔργων τέχνης πού ἐξήχθησαν παράνομα ἀπό τή χώρα προέλευσής τους νά ἐπιστραφεῖ στήν Κύπρο ἡ εἰκόνα τῆς ἔνθρονης Θεοτόκου ἀπό τήν ἐκκλησία τοῦ Ἀντιφωνητῆ».

Εἰσήλθαμε στήν πέμπτη δεκαετία εἰσβολῆς καί κατοχῆς τοῦ μαρτυρικοῦ νησιοῦ μας. Ὅμως δέν ἀπογοητευόμαστε. Δέν ἐπιτρέπουμε στούς ἑαυτούς μας νά καταληφθοῦν ἀπό ἠποπάθεια. Ὀρθοί στίς ἐπάλξεις ὑπεράσπισης τοῦ δικαίου θά ἀγωνιζόμαστε ἀσταμάτητα γιά τήν ἐπικράτηση τῆς ἀλήθειας καί τή δικαίωση τοῦ πολύπαθου λαοῦ μας. Οἱ Ἕλληνες ἔχουμε νιώσει στόν ἐθνικό μας βίο ἀμέτρητες φορές τήν κατάφωρη ἀδικία τῶν ἑκάστοτε ἰσχυρῶν τῆς γῆς. Κι ὅπως λέει ὁ Μακρυγιάννης: «ὅλα τά θεριά τρῶνε ἀπό πάνω μας ἀλλά πάντα μένει καί μαγιά». Δέν πρέπει δέ νά ξεχνοῦν οἱ ὁποιοι κατακτητές κι οἱ ὑποστηρικτές τους πώς «ὕλαντρον ὄντας κοπεῖ καβάτζιν, τριγύρου του πετάσσουνται τρακόσια παραπούλια». Ὑπάρχουν πάντα στόν ἑλληνισμό ἐκεῖνοι πού φυλᾶνε Θερμοπύλες καί μέ τή θυσία τους ἀφυπνίζουν καί τούς ὑπόλοιπους. Κι «ὁ ἕνας γίνονται δυό, καί μιά καί δυό καί τρεῖς χιλιάδες...» κατά τόν ποιητή.

Μπορεῖ ὁ ἐχθρός νά τρέφει ὄνειρα καί νά διακηρύσσει: «διώξας καταλήψομαι, μεριῶ σκῦλα, ἐμπλήσω ψυχήν μου, ἀνελῶ τῇ μαχαίρᾳ μου, κυριεύσει ἡ χείρ μου». Θά τούς κυνηγήσω καί θά τούς πιάσω ζωντανούς. Θά διαμοιράσω τά λάφυρα. Θά χορτάσω τή ψυχή μου. Θά σφάξω μέ τό μαχαίρι μου. Θά κυριαρχήσει ἡ δύναμή μου. Ξεχνᾶ ὅμως τή βεβαίωση τοῦ οὐρανοῦ: «εἶδον τὸν ἀσεβῆ ὑπερυψούμενον καὶ ἐπαιρόμενον ὡς τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου· καὶ παρῆλθον, καὶ ἰδοὺ οὐκ ἦν, καὶ ἐζήτησα αὐτόν, καὶ οὐχ εὑρέθη ὁ τόπος αὐτοῦ».

Εἶδα τόν ἀσεβῆ νά ἀκμάζει, νά ὑψώνεται πανίσχυρος καί νά ἐξαπλώνει τήν ἐπιρροή του σάν τά κέδρα τοῦ Λιβάνου. Καί μόλις πρόφθασα νά περάσω ἀπ' ἐκεῖ καί νά αὐτός ἐν τῷ μεταξύ εἶχεν ἐκλείψει. Καί πέρασα πάλι δεύτερη φορά καί τόν ἐζήτησα καί δέν βρέθηκε ὄχι μόνο αὐτός, ἀλλ' οὔτε ὁ τόπος, πού βρισκόταν πρωτύτερα ὑψωμένος καί ἀγέρωχος. Κάθε ἴχνος του χάθηκε. Καί ἐμεῖς «ἐν τῷ Θεῷ ποιήσωμεν δύναμιν, καὶ (εἴμαστε ἀπόλυτα βέβαιοι ὅτι) αὐτὸς ἐξουδενώσει τοὺς θλίβοντας ἡμᾶς».

Μακ. Πατριάρχης Μόσχας: «Ὁ κόσμος μπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ μέσῳ τῆς προσευχῆς στὸν Ἰησοῦ Χριστό»

Ἡ Ρωσία μετὰ τὸν Κομμουνισμὸν ἔχει ἀναδειχδῆ εἰς Ὀρδόδοξον ὑπερδύναμιν καδὼς τὰ ἑκατομμύρια τοῦ λαοῦ ἔχουν στραφῆ μὲ βαδεῖαν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Γνωσταί, ἄλλωστε, εἶναι καὶ αἱ ἀπόψεις τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ Ρώσου Προέδρου κ. Β. Πούτιν σχετικῶς μὲ τὴν Ὀρδόδοξον Πίστιν καὶ τὸν ρόλον της ὄχι μόνον εἰς τὴν καρδίαν τῶν Ρώσων ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν διαμόρφωσιν συμμαχιῶν μὲ ἄλλα κράτη. Προσφάτως ὁ Μακ. Πατριάρχης Μόσχας κ. Κύριλλος εἰς ὁμιλίαν του κατέδειξε πόσον σημαντικὴ ὑπῆρξε καὶ παραμένει ἡ Ὀρδοδοξία διὰ τὸ γένος τῶν Ρώσων. Ἀνεγνώσαμεν εἰς το pentapostagma.gr τῆς 24ης Ἰουνίου 2015:

«Ὁ Ρ